
Shri Shiva Mahapurana 21 Rudra Samhita Srishtikhandah

श्रीशिवमहापुराणम् २१ रुद्रसंहितायां सृष्टिखण्डः

Document Information

Text title : Shivapurana 2.1 rudrasamhitA sRiShTikhaNDaH

File name : shivapurANam2rudrasamhitA1sRRiShTikhaNDaH.itx

Category : shiva, purANa, shivapurANa

Location : doc_purana

Proofread by : Revathy Rajaraman and team members

Latest update : January 23, 2026

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

January 23, 2026

sanskritdocuments.org

श्रीशिवमहापुराणम् २१ रुद्रसंलितायां सृष्टिभाण्डः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥ द्वितीयायां रुद्रसंलिता

प्रथमः सृष्टिभाण्डः

२.१.१. प्रथमोऽध्यायः । मुनिप्रश्नवर्णनम् ।

विश्वोद्भवस्थितिवयाद्विषु डेतुमेकं

गौरीपतिं विदिततत्त्वमनन्तकीर्तिम् ।

मायाश्रयं विगतमायमचिन्त्यरूपं

बोधस्वरूपममलं हि शिवं नमामि ॥ १ ॥

वन्दे शिवं तं प्रकृतेरनादिं

प्रशान्तमेकं पुरुषोत्तमं हि ।

स्वमायया कृत्स्नमिदं हि सृष्ट्वा

नभोवदन्तर्बहिरास्थितो यः ॥ २ ॥

वन्देऽन्तरस्थं निजगूढरूपं

शिवं स्वतः स्रष्टुमिदं विद्यथे ।

जगन्ति नित्यं परितो भ्रमन्ति

यत्सन्निधौ शुम्भकलोडवत्तम् ॥ ३ ॥

व्यास उवाच ।

जगतः पितरं शम्भुं जगतो मातरं शिवाम् ।

तत्पुत्रश्च गणाधीशं नत्वैतद्दर्शयामहे ॥ ४ ॥

ओकटा मुनयः सर्वे नैमिषारण्यवासिनः ।

पप्रश्नुर्वरया भक्त्या सूतं ते शौनकादयः ॥ ५ ॥

ऋषय उच्युः ।

विद्येश्वरसंछितायाः श्रुता सा सत्कथा शुभा ।

साध्यसाधनभाण्डाभ्या रम्याद्या भक्तवत्सला ॥ ६ ॥

सूत सूत महाभाग शिरःश्लव सुभी भव ।

यश्छ्रावयसि नस्तात शाङ्करीं परमां कथाम् ॥ ७ ॥

पिबन्तस्त्वन्मुष्माभ्भोजय्युतं ज्ञानामृतं वयम् ।

अवितृमाः पुनः किञ्चित्प्रष्टुमिच्छामहेऽनघ ॥ ८ ॥

व्यासप्रसादात्सर्वज्ञो प्रामोऽसि कृतकृत्यताम् ।

नाज्ञातं विद्यते किञ्चिद्भूतं भव्यं भवस्य यत् ॥ ९ ॥

गुरोर्व्यासस्य सदृमक्त्या समासाद्य कृपां पराम् ।

सर्वं ज्ञातं विशेषेण सर्वं सार्थं कृतं जनुः ॥ १० ॥

छदानीं कथय प्राज्ञ शिवरूपमनुत्तमम् ।

दिव्यानि वै चरित्राणि शिवयोरप्यशेषतः ॥ ११ ॥

अगुणो गुणतां याति कथं लोके मलेश्वरः ।

शिवतत्त्वं वयं सर्वे न जानीमो विचारतः ॥ १२ ॥

सृष्टेः पूर्वं कथं शम्भुः स्वरूपेणावतिष्ठते ।

सृष्टिमध्ये स हि कथं कीड-संवर्तते प्रभुः ॥ १३ ॥

तदन्ते य कथं देवः स तिष्ठति मलेश्वरः ।

कथं प्रसन्नतां याति शङ्करो लोकशङ्करः ॥ १४ ॥

स प्रसन्नो मलेशानः किं प्रयच्छति सद्भुवम् ।

स्वभक्तोभ्यः परेभ्यश्च तत्सर्वं कथयस्व नः ॥ १५ ॥

सद्यः प्रसन्नो भगवान्भवतीत्यनुशुश्रुम ।

भक्तप्रयासं स महात्र पश्यति दयापरः ॥ १६ ॥

ब्रह्मा विष्णुर्मलेशश्च त्रयो देवाः शिवाङ्गजाः ।

मलेशस्तत्र पूर्वांशः स्वयमेव शिवोऽपरः ॥ १७ ॥

तस्याविर्भावमाभ्याहि चरितानि विशेषतः ।

उमाविर्भावमाभ्याहि तद्विवाहं तथा प्रभो ॥ १८ ॥

तद्गार्हस्थ्यं विशेषेण तथा लीलाः परा अपि ।

अेतत्सर्वं तदन्यस्य कथनीयं त्वयानघ ॥ १९ ॥

व्यास उवाच ।

एति पृथस्तदा तैस्तु सूतो उर्ध्वसमन्वितः ।

स्मृत्वा शम्भुपदाभोजं प्रत्युवाच मुनीश्वरान् ॥ २० ॥

सूत उवाच ।

सम्यक् पृष्टं भवद्भिश्च धन्या यूयं मुनीश्वराः ।

सदाशिवकथायां वो यज्जता नैष्ठिकी मतिः ॥ २१ ॥

सदाशिवकथाप्रश्नः पुरुषांस्त्रीन्पुनाति हि ।

वक्तारं पृथक् श्रोतृञ्चाह्वीसलिलं यथा ॥ २२ ॥

शम्भोर्गुणानुवादात्को विरज्येत पुमान्द्रिजाः ।

विना पशुघ्नं त्रिविधजनानन्दकरात्सदा । २३ ॥

गीयमानो वितृष्णैश्च भवरोगौषधोऽपि हि ।

मनःश्रोत्राभिरामश्च यतः सर्वार्थदः स वै ॥ २४ ॥

कथयामि यथाबुद्धिं भवत्प्रश्नानुसारतः ।

शिवलीलां प्रयत्नेन द्विजास्तां शृणुतादरात् ॥ २५ ॥

भवद्भिः पृथ्यते यद्गततथा नारदैन वै ।

पृष्टं पित्रे प्रेरितेन हरिणा शिवरूपिणा ॥ २६ ॥

ब्रह्मा श्रुत्वा सूतवचः शिवभक्तः प्रसन्नधीः ।

जगौ शिवयशः प्रीत्या उर्ध्वन्मुनिसत्तमम् ॥ २७ ॥

व्यास उवाच ।

सूतोक्तमिति तद्वाक्यमाकर्ण्य द्विजसत्तमाः ।

पप्रच्छुस्तत्सुसंवाद्यं कुतूहलसमन्विताः ॥ २८ ॥

ऋषय इत्युः ।

सूत सूत महाभाग शैवोत्तम महामते ।

श्रुत्वा तव वचो रभ्यं येतो नः सकुतूहलम् ॥ २९ ॥

कदा बभूव सुभक्तद्विधिनारदयोर्महान् ।

संवादो यत्र गिरिशसुलीला भवमोयनी ॥ ३० ॥

विधिनारदसंवादपूर्वकं शाङ्करं यशः ।

ब्रूहि नस्तात तत्प्रीत्या तत्तत्प्रश्नानुसारतः ॥ ३१ ॥

धत्याकण्य वयस्तेषां मुनीनां भावितात्मनाम् ।

सूतः प्रोवाच सुप्रीतस्तत्संवादानुसारतः ॥ ३२ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां प्रथमभाण्डे सृष्ट्युपाख्याने मुनिप्रश्नवर्णनं नाम प्रथमोऽध्यायः ॥
२.१.१ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

॥ द्वितीयायां रुद्रसंछितायां प्रथमः सृष्टिभाण्डः

२.१.२. द्वितीयोऽध्यायः । नारदतपोवर्णनम् ।

सूत उवाच ।

अेकस्मिन्समये विप्रा नारदो मुनिसत्तमः ।

ब्रह्मपुत्रो विनीतात्मा तपोऽर्थं मन आदधे ॥ १ ॥

डिमशैलगुडा काचिद्रेका परमशोभना ।

यत्समीपे सुरनदी सदा वडति वेगतः ॥ २ ॥

तत्राश्रमो मडादिव्यो नानाशोभासमन्वितः ।

तपोऽर्थं स ययौ तत्र नारदो दिव्यदर्शनः ॥ ३ ॥

तां दृष्ट्वा मुनिशार्दूलस्तेपे स सुचिरं तपः ।

बध्वासनं दृढं मौनी प्राणानायम्य शुद्धधीः ॥ ४ ॥

थके मुनिः समाधिं तमड्भ्रमेति यत्र उ ।

विज्ञानं भवति ब्रह्मसाक्षात्कारकरं द्विजाः ॥ ५ ॥

धत्थं तपति तस्मिन्वै नारदो मुनिसत्तमे ।

यकम्पेऽथ शुनासीरो मनस्सन्तापविह्वलः ॥ ६ ॥

मनसीति विचिन्त्यासौ मुनिर्मे राज्यमिच्छति ।

तद्विघ्नकरणार्थं डि डरिथंलमिथेष सः ॥ ७ ॥

सस्मार स स्मरे शकश्चेतसा देवनायकः ।

आजगाम द्रुतं कामः समधीर्मडिषीयुतः ॥ ८ ॥

અથાગતં સ્મરં દૃષ્ટ્વા સમ્બોધ્ય સુરરાટ્ પ્રભુઃ ।
ઉવાચ તં પ્રપશ્યાશુ સ્વાર્થે કુટિલશેમુષિઃ ॥ ૯ ॥

ઇન્દ્ર ઉવાચ ।

મિત્રવર્ચ મહાવીર સર્વદા હિતકારક ।
શૃણુ પ્રીત્યા વચો મે ત્વં કુરુ સાહાય્યમાત્મના ॥ ૧૦ ॥

ત્વદ્ભલાન્મે બહૂનાગ્ચ તપોગર્વો વિનાશિતઃ ।
મદ્રાજ્યસ્થિરતા મિત્ર ત્વદનુગ્રહતઃ સદા ॥ ૧૧ ॥

હિમશૈલગુહાયાં હિ મુનિસ્તપતિ નારદઃ ।
મનસોદિશ્ય વિશ્વેશં મહાસંચમવાન્દૃઢઃ ॥ ૧૨ ॥

યાચેન્ન વિધિતો રાજ્યં સ મમેતિ વિશક્ષિતઃ ।
અઘૈવ ગચ્છ તત્ર ત્વં તત્તપોવિદ્મમાચર ॥ ૧૩ ॥

ઇત્યાજ્ઞામો મહેન્દ્રેણ સ કામઃ સમધુપ્રિયઃ ।
જગામ તત્સ્થલં ગર્વાદુપાયં સ્વં ચકાર હ ॥ ૧૪ ॥

રથયામાસ તત્રાશુ સ્વકલાઃ સકલા અપિ ।
વસન્તોડપિ સ્વપ્રભાવં ચકાર વિવિધં મદાત્ ॥ ૧૫ ॥

ન બભૂવ મુનેશ્વેતો વિકૃતં મુનિસત્તમાઃ ।
ભ્રષ્ટો બભૂવ તદ્ગર્વો મહેશાનુગ્રહેણ હ ॥ ૧૬ ॥

શૃણુતાદરતસ્તત્ર કારણં શૈનકાદયઃ ।
ઈશ્વરાનુગ્રહેણાત્ર ન પ્રભાવઃ સ્મરસ્ય હિ ॥ ૧૭ ॥

અત્રૈવ શમ્મુનાકારિ સુતપશ્ચ સ્મરારિણા ।
અત્રૈવ દગ્ધસ્તેનાશુ કામો મુનિતપોપહઃ ॥ ૧૮ ॥

કામજીવનહેતોર્હિ રત્યા સમ્પ્રાર્થિતૈઃ સુરૈઃ ।
સમ્પ્રાર્થિત ઉવાચેદં શકુરો લોકશકુરઃ ॥ ૧૯ ॥

કચ્ચિત્સમયમાસાઘ જીવિષ્યતિ સુરાઃ સ્મરઃ ।
પરન્તિહ સ્મરોપાયશ્ચલિષ્યતિ ન કશ્ચન ॥ ૨૦ ॥

ઇહ યાવદૃષ્યતે ભૂર્જનૈઃ સ્થિત્વામરાઃ સદા ।
કામબાણપ્રભાવોડત્ર ન ચલિષ્યત્યસંશયમ્ ॥ ૨૧ ॥

ઇતિ શમ્ભૂક્તિતઃ કામો મિથ્યાત્મગતિકસ્તદા ।

नारदं स जगामाशु द्विवमिन्द्रसमीपतः ॥ २२ ॥

आचण्थौ सर्ववृत्तान्तं प्रभावं य मुनेः स्मरः ।
तदाज्ञाया यथौ स्थानं स्वकीयं समधुप्रियः ॥ २३ ॥

विस्मितोऽभूत्सुराधीशः प्रशशंसाथ नारदम् ।
तद्भृत्तान्तानभिज्ञो हि मोहितः शिवमायया ॥ २४ ॥

दुर्ज्ञेया शाम्भवी माया सर्वेषां प्राणिनामिह ।
भक्तं विनार्पितात्मानं तथा सम्मोह्यते जगत् ॥ २५ ॥

नारदोऽपि चिरं तस्थौ तत्रेशानुग्रहेण च ।
पूर्णां मत्वा तपस्तत्स्वं विरराम ततो मुनिः ॥ २६ ॥

कामाज्जयं निजं मत्वा गर्वितोऽभून्मुनीश्वरः ।
वृथैव विगतज्ञानः शिवमायाविमोहितः ॥ २७ ॥

धन्या धन्या महामाया शाम्भवी मुनिसत्तमाः ।
तद्गतिं न हि पश्यन्ति विष्णुब्रह्माद्योऽपि हि ॥ २८ ॥

तथा सम्मोहितोऽतीव नारदो मुनिसत्तमः ।
डैवासं प्रयथौ शीघ्रं स्ववृत्तं गदितुं मदी ॥ २९ ॥

रुद्रं नत्वाभ्रवीत्सर्वं स्ववृत्तं गर्ववाम्बुनिः ।
मत्वात्मानं महात्मानं स्वप्रभुञ्च स्मरञ्जयम् ॥ ३० ॥

तश्छ्रुत्वा शङ्करः प्राह नारदं भक्तवत्सलः ।
स्वमायामोहितं डेत्यनभिज्ञं ब्रह्मयेतसम् ॥ ३१ ॥

रुद्र उवाच ।

डे तात नारद प्राज्ञ धन्यस्त्वं शृणु मद्ग्रथः ।
वाच्यमेवं न कुत्रापि हरेरग्रे विशेषतः ॥ ३२ ॥

पृथ्थमानोऽपि न भूयाः स्ववृत्तं मे यदुक्तवान् ।
गोप्यं गोप्यं सर्वथा हि नैव वाच्यं कदाचन ॥ ३३ ॥

शास्त्र्यलं त्वां विशेषेण मम प्रियतमो भवान् ।
विष्णुभक्तो यतस्त्वं हि तद्भक्तोऽतीव मेऽनुगः ॥ ३४ ॥

शास्ति स्मेत्यञ्च बहुशो रुद्रः सूतिकरः प्रभुः ।
नारदो न हितं मेने शिवमायाविमोहितः । ३५ ॥

प्रभवा भाविनी कर्मगतिर्ज्ञेया विचक्षाणैः ।
 न निवार्या जनैः कैश्चिदपीच्छा सैव शाङ्करी ॥ ३६ ॥
 ततः स मुनिवर्यो हि ब्रह्मलोकं जगाम उ ।
 विधिं नत्वाब्रवीत्कामजयं स्वस्य तपोभवात् ॥ ३७ ॥
 तदाकल्पं विधिः सोऽथ स्मृत्वा शम्भुपदाम्भुजम् ।
 विज्ञाय कारणं सर्वं निषिषेध सुतं तदा ॥ ३८ ॥
 मेने हितं न विध्युक्तं नारदो ज्ञानिसत्तमः ।
 शिवमायामोहितश्च रुढचित्तमदाङ्कुरः ॥ ३९ ॥
 शिवेच्छा यादृशी लोके भवत्येव हि सा तदा ।
 तदधीनं जगत्सर्वं वयस्तन्त्यां स्थितं यतः ॥ ४० ॥
 नारदोऽथ ययौ शीघ्रं विष्णुलोकं विनष्टधीः ।
 मदाङ्कुरमना वृत्तं गदितुं स्वं तदग्रतः ॥ ४१ ॥
 आगच्छन्तं मुनिं दृष्ट्वा नारदं विष्णुरादरात् ।
 उत्थित्वाग्रे गतोऽरं तं शिश्लेष ज्ञातलेतुकः ॥ ४२ ॥
 स्वासने समुपावेश्य स्मृत्वा शिवपदाम्भुजम् ।
 हरिः प्राङ् वयस्तथ्यं नारदं मदनानाम् ॥ ४३ ॥
 विष्णुरुवाच ।
 कुत आगम्यते तात किमर्थमिह यागतः ।
 धन्यस्त्वं मुनिशार्दूल तीर्थोऽङ्गं तु तवागमात् ॥ ४४ ॥
 विष्णुवाक्यमिति श्रुत्वा नारदो गर्वितो मुनिः ।
 स्ववृत्तं सर्वमायष्ट समदं मदमोहितः ॥ ४५ ॥
 श्रुत्वा मुनिवर्यो विष्णुः समदं कारणं ततः ।
 ज्ञातवानभिलं स्मृत्वा शिवपादाम्भुजं हृदि ॥ ४६ ॥
 तुष्टाव गिरिशं भक्त्या शिवात्मा शैवराऽढरिः ।
 साञ्जलिविर्विसुधीर्नम्रमस्तकः परमेश्वरम् ॥ ४७ ॥
 विष्णुरुवाच ।
 देव देव महादेव प्रसीद परमेश्वर ।

धन्यस्त्वं शिव धन्या ते माया सर्वविमोहिनी ॥ ४८ ॥

धत्यादि स स्तुतिं कृत्वा शिवस्य परमात्मनः ।

निमील्य नयने ध्यात्वा विरराम पदाम्बुजम् ॥ ४९ ॥

यत्कर्तव्यं शङ्करस्य स ज्ञात्वा विश्वापालकः ।

शिवशासनतः प्राह हृदाथ मुनिसत्तमम् ॥ ५० ॥

विष्णुरुवाच ।

धन्यस्त्वं मुनिशार्दूल तपोनिधिरुदारधीः ।

भक्तित्रिकं न यस्यास्ति काममोहाद्यो मुने ॥ ५१ ॥

विकारास्तस्य सद्यो वै भवन्त्यभिलक्ष्णदाः ।

नैष्ठिको ब्रह्मचारी त्वं ज्ञानवैराग्यवान्सदा ॥ ५२ ॥

कथं कामविकारी स्याज्जन्मनाविकृतः सुधीः ।

धत्याद्युक्तं वयो भूरि श्रुत्वा स मुनिसत्तमः ॥ ५३ ॥

विजडास हृदा नत्वा प्रत्युवाच वयो हरिम् ।

नारद उवाच ।

किम्प्रभावः स्मरः स्वामिन्कृपा यद्यस्ति ते मयि ॥ ५४ ॥

धृत्युक्त्वा हरिमान्मय ययौ यादृच्छिको मुनिः ॥ ५५ ॥

धति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंहितायां प्रथमभाषे सृष्ट्युपाख्याने नारदतपोवर्णनं नाम द्वितीयोऽध्यायः

॥ २.१.२ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

॥ द्वितीयायां रुद्रसंहितायां प्रथमः सृष्टिर्भाषः

२.१.३. तृतीयोऽध्यायः । नारदमोहनं वर्णनम् ।

ऋषय उच्युः ।

सूत सूत महाभाग व्यासशिष्य नमोऽस्तु ते ।

अद्भुतेयं कथा तात वर्णिता कृपया हि नः ॥ १ ॥

मुनौ गते हरिस्तात किञ्चकार ततः परम् ।

नारदोऽपि गतः कुत्र तन्मे व्याख्यातुमर्हसि ॥ २ ॥

व्यास उवाच ।

धत्याकर्ण्य वयस्तेषां सूतः पौराणिकोत्तमः ।

प्रत्युवाच शिवं स्मृत्वा नानासूतिकरं बुधः ॥ ३ ॥

सूत उवाच ।

मुनी यदृच्छया विष्णुर्गते तस्मिन्धि नारदे ।

शिवेच्छया यकाराशु मायां मायाविशारदः ॥ ४ ॥

मुनिमार्गस्य मध्ये तु विरेये नगरं मडत् ।

शतथोजनविस्तारमद्भुतं सुमनोडरम् ॥ ५ ॥

स्वलोकादधिकं रभ्यं नानावस्तुविराजितम् ।

नरनारीविडाराढ्यं यतुर्वर्णाकुलं परम् ॥ ६ ॥

तत्र राजा शीलनिधिर्नामैश्वर्यसमन्वितः ।

सुतास्वयम्बरोद्युक्तो मडोत्सवसमन्वितः ॥ ७ ॥

यतुर्दिव्यः समायातैः संयुतं नृपनन्दनैः ।

नानावेषैः सुशोभैश्च तत्कन्यावरणोत्सुकैः ॥ ८ ॥

अेतादृशं पुरं दृष्ट्वा मोडं प्राप्तोऽथ नारदः ।

कौतुकी तन्नृपद्धारं जगाम मदनैषितः ॥ ९ ॥

आगतं मुनिवर्यं तं दृष्ट्वा शीलनिधिनृपः ।

उपवेश्यार्थयाञ्चके रत्नसिंहासने वरे ॥ १० ॥

अथ राजा स्वतनयां नामतः श्रीमतीं वराम् ।

नारदस्य समानीय पादयोः समपातयत् ॥ ११ ॥

तत्कन्यां प्रेक्ष्य स मुनिर्नारदः प्राड विस्मितः ।

केयं राजन्मडाभागा कन्या सुरसुतोपमा ॥ १२ ॥

तस्य तद्भयनं श्रुत्वा राजा प्राड कृताञ्जलिः ।

दृष्टितेयं मम मुने श्रीमती नाम नामतः ॥ १३ ॥

प्रदानसमयं प्राप्ता वरमन्वेषती शुभम् ।

सा स्वयम्बरसम्प्राप्ता सर्वलक्षणलक्षिता ॥ १४ ॥

अस्या भाग्यं वद मुने सर्वं जातकमादरात् ।

कीदृशं तनयेयं मे वरमाप्स्यति तद्भद्र ॥ १५ ॥
 धृत्युक्तो मुनिशार्दूलस्तामिच्छुः कामविह्वलः ।
 समाभाष्य स राजानं नारदो वाक्यमब्रवीत् ॥ १६ ॥
 सुतेयं तव भूपाल सर्वलक्षणलक्षिता ।
 महाभाग्यवती धन्या लक्ष्मीरिव गुणालया ॥ १७ ॥
 सर्वेश्वरोऽजितो वीरो गिरीशसदृशो विभुः ।
 अस्याः पतिर्ध्रुवं भावी कामजित्सुरसत्तमः ॥ १८ ॥
 धृत्युक्त्वा नृपमामन्त्र्य यथौ यादृच्छिको मुनिः ।
 अभूव कामविवशः शिवमायाविमोहितः ॥ १९ ॥
 यित्ते विचिन्त्य स मुनिराप्नुयां कन्यकां कथम् ।
 स्वयं वरे नृपालानामेकं मां वृणुयात्कथम् ॥ २० ॥
 सौन्दर्यं सर्वनारीणां प्रियं भवति सर्वथा ।
 तद् दृष्ट्वैव प्रसन्ना सा स्ववशा नात्र संशयः ॥ २१ ॥
 विधायेत्यं विष्णुर्गुणं अर्होऽनुमुनिसत्तमः ।
 विष्णुलोकं जगामाशु नारदः स्मरविह्वलः ॥ २२ ॥
 प्रणिपत्य लृषीकेशं वाक्यमेतदुवाच उ ।
 रडसि त्वां प्रवक्ष्यामि स्ववृत्तान्तमशेषतः ॥ २३ ॥
 तथेत्युक्ते तथाभूते शिवेच्छाकार्यकर्तारि ।
 ब्रूहीत्युक्तवति श्रीशे मुनिराड य केशवम् ॥ २४ ॥
 नारद उवाच ।
 त्वदीयो भूपतिः शीलनिधिः स वृषतत्परः ।
 तस्य कन्या विशालाक्षी श्रीमती वरवर्णिनी ॥ २५ ॥
 जगन्मोहिन्यभिष्याता त्रैलोक्येऽप्यतिसुन्दरी ।
 परिणेतुमर्हं विष्णो तामिच्छाम्यध मा चिरम् ॥ २६ ॥
 स्वयम्बरं यकारासौ भूपतिस्तनयेच्छया ।
 यतुर्दिव्यः समायाता राजपुत्राः सडस्रशः ॥ २७ ॥
 यद्वि द्वास्यसि गुणं मे तदा तां प्राप्नुयां ध्रुवम् ।
 त्वद्रूपं सा विना कल्ले जयमालां न धास्यति ॥ २८ ॥

स्वर्णं देहि मे नाथ सेवकोऽहं प्रियस्तव ।
 वृणुयान्मां यथा सा वै श्रीमती क्षितिपात्मजा ॥ २९ ॥
 सूत उवाच ।
 वयः श्रुत्वा मुनेरित्थं विहस्य मधुसूदनः ।
 शाकुन्तीं प्रभुतां बुध्वा प्रत्युवाच दयापरः ॥ ३० ॥
 विष्णुरुवाच ।
 स्वेष्टदेशं मुने गच्छ करिष्यामि हितं तव ।
 भिषग्वरो यथार्तस्थ यतः प्रियतरोऽसि मे ॥ ३१ ॥
 धृत्युक्त्वा मुनये तस्मै ददौ विष्णुर्भुषं हरेः ।
 स्वर्णमनुगृह्यास्य तिशोधानं जगाम सः ॥ ३२ ॥
 अवेमुक्तो मुनिर्दृष्टः स्वर्णं प्राप्य वै हरेः ।
 मेने कृतार्थमात्मानं तथैवं न बुभोष सः ॥ ३३ ॥
 अथ तत्र गतः शीघ्रं नारदो मुनिसत्तमः ।
 यङ्के स्वयम्बरं यत्र राजपुत्रैः समाकुलम् ॥ ३४ ॥
 स्वयम्बरसभा दिव्या राजपुत्रसमावृता ।
 शुशुभेऽतीव विप्रेन्द्रा यथा शङ्कसभापरा ॥ ३५ ॥
 तस्यां नृपसभायां वै नारदः समुपाविशत् ।
 स्थित्वा तत्र विचिन्त्येति प्रीतियुक्तेन येतसा ॥ ३६ ॥
 मां वरिष्यति नान्यं सा विष्णुर्गुणधरं ध्रुवम् ।
 आननस्य कुण्डपत्वं न वेद मुनिसत्तमः ॥ ३७ ॥
 पूर्वर्णं मुनिं सर्वे ददृशुस्तत्र मानवाः ।
 तद्भेदं बुभुधुस्ते न राजपुत्राद्यो द्विजाः । ३८ ॥
 तत्र रुद्रगणौ द्वौ तद्रक्षणार्थं समागतौ ।
 विप्रर्णधरौ गूढौ तद्भेदं जज्ञातुः परम् ॥ ३९ ॥
 मूढं मत्वा मुनिं तौ तन्निकटं जग्मतुर्गणौ ।
 कुरुतस्तत्राडासं वै भाषमाणौ परस्परम् ॥ ४० ॥
 पश्य नारदर्णं हि विष्णोरिव मलोत्तमम् ।

मुषं तु वानरस्येव विकटे य भयङ्करम् ॥ ४१ ॥
 षंछत्ययं नृपसुतां वृथैव स्मरमोहितः ।
 षत्युक्त्वा सख्यलं वाक्यमुपुडासं प्रयङ्कतुः ॥ ४२ ॥
 न शुश्राव यथार्थं तु तद्वाक्यं स्मरविह्वलः ।
 पर्यैक्षश्छीमतीं तां वै तत्स्विप्सुर्मोहितो मुनिः ॥ ४३ ॥
 अेतस्मिन्नन्तरे भूपकन्या यान्तःपुरात्तु सा ।
 स्त्रीभिः समावृता तत्राजगाम वरवर्णिनी ॥ ४४ ॥
 मालां छिराण्मयीं रम्यामादाय शुभलक्षणा ।
 तत्र स्वयम्वरे रेजे स्थिता मध्ये रमेव सा ॥ ४५ ॥
 बल्लाम सा सभां सर्वां मालामादाय सुप्रता ।
 वरमन्वेषती तत्र स्वात्माभीष्टे नृपात्मजा ॥ ४६ ॥
 वानरास्यं विष्णुतनुं मुनिं दृष्ट्वा युकोप सा ।
 दृष्टिं निवार्य य ततः प्रस्थिता प्रीतमानसा ॥ ४७ ॥
 न दृष्ट्वा स्ववरं तत्र त्रस्तासीन्मनेप्सितम् ।
 अन्तःसभास्थिता कस्मिन्नर्पयामास न अजम् ॥ ४८ ॥
 अेतस्मिन्नन्तरे विष्णुराजगाम नृपाकृतिः ।
 न दृष्टः कैश्चिदपरैः केवलं सा ददर्श हि ॥ ४९ ॥
 अथ सा तं समालोक्य प्रसन्नवदनाम्बुजा ।
 अर्पयामास तत्कण्ठे तां मालां वरवर्णिनी ॥ ५० ॥
 तामादाय ततो विष्णू राजरुपधरः प्रभुः ।
 अन्तर्धानमगात्सद्यः स्वस्थानं प्रययौ डिल ॥ ५१ ॥
 सर्वे राजकुमाराश्च निराशाः श्रीमतीं प्रति ।
 मुनिस्तु विह्वलोऽतीव बभूव मदनानुरः ॥ ५२ ॥
 तदा तावूयतुः सद्यो नारदं स्मरविह्वलम् ।
 विप्ररुपधरौ रुद्रगणौ ज्ञानविशारदौ ॥ ५३ ॥
 गणावूयतुः
 डे नारद मुने त्वं हि वृथा मदनमोहितः ।
 तत्स्विप्सुः स्वमुषं पश्य वानरस्येव गर्हितम् ॥ ५४ ॥

सूत उवाच ।

छत्याकण्यं तयोर्वाङ्मं नारदो विस्मितोऽभवत् ।

मुषं ददर्श मुकुटे शिवमायाविमोहितः ॥ ५५ ॥

स्वमुषं वानरस्येव दृष्ट्वा युकोष सत्वचम् ।

शापं ददौ तयोस्तत्र गणयोर्मोहितो मुनिः ॥ ५६ ॥

युवां ममोपडासं वै यङ्कतुर्भ्राज्जगणस्य हि ।

भवेतां राक्षसौ विप्रवीर्यजौ वै तदाकृती ॥ ५७ ॥

श्रुत्वा हरगणवित्थं स्वशापं ज्ञानिसत्तमौ ।

न किञ्चिद्भूयतुस्तौ हि मुनिमाज्ञाय मोहितम् ॥ ५८ ॥

स्वस्थानं जग्मतुर्विप्रा उदासीनौ शिवस्तुतिम् ।

यङ्कतुर्भन्यमानौ वै शिवेच्छं सकलां सदा ॥ ५९ ॥

इति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां प्रथमभाण्डे सृष्ट्युपाख्याने नारदमोडवर्णनं नाम तृतीयोऽध्यायः

॥ २.१.३ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

॥ द्वितीयायां रुद्रसंछितायां प्रथमः सृष्टिभाण्डः

२.१.४. यतुर्थोऽध्यायः । नारदय विष्णूपदेशवर्णनम् ।

ऋषय उच्युः ।

सूत सूत महाप्राज्ञ वर्णिता व्यदभुता कथा ।

धन्या तु शाम्भवी माया तदधीनं यराचरम् ॥ १ ॥

गतयोर्गणयोः शम्भोः स्वयमात्मेश्चया विभोः ।

किञ्चकार मुनिः कुब्जो नारदः स्मरविह्वलः ॥ २ ॥

सूत उवाच ।

विमोहितो मुनिर्दत्त्वा तयोः शापं यथोचितम् ।

जले मुषं निरीक्ष्याथ स्वरूपं गिरिशेखरा ॥ ३ ॥

शिवेच्छया न प्रबुद्धः स्मृत्वा हरिकृतच्छलम् ।
 क्रोधं दृर्विषलं कृत्वा विष्णुलोकं जगाम ७ ॥ ४ ॥
 उवाच वयनं क्रुद्धः समिद्ध एव पावकः ।
 दुरुक्तिगर्भितं व्यङ्गं नष्टज्ञानः शिवेच्छया ॥ ५ ॥
 नारद उवाच ।
 उे उरे त्वं महादुष्टः कपटी विश्वमोहनः ।
 परोत्साहं न सडसे मायावी भविनाशयः ॥ ६ ॥
 मोहिनीरूपमादाय कपटं कृतवान्पुरा ।
 असुरेभ्योऽपाययस्त्वं वारुणीभमृतं न हि ॥ ७ ॥
 येत्पिभेन्न विषं रुद्रो दयां कृत्वा महेश्वरः ।
 भवेन्नष्टामिला माया तव व्याजरते उरे ॥ ८ ॥
 गतिः सकपटा तेऽतिप्रिया विष्णो विशेषतः ।
 साधुस्वभावो न भवान्स्वतन्त्रः प्रभुषा कृतः ॥ ९ ॥
 कृतं समुच्चितं नैव शिवेन परमात्मना ।
 तत्प्रभावभलं ध्यात्वा स्वतन्त्रकृतिकारकः ॥ १० ॥
 त्वद्गतिं सुसमाज्ञाय पश्चात्तापमवाप सः ।
 विप्रं सर्वोपरि प्राड स्वोक्तवेदप्रमाणकृत् ॥ ११ ॥
 तज्ज्ञात्वाहं उरे त्वाद्ये शिष्यिष्यामि तद्भवात् ।
 यथा न कुर्याः कुत्रापिदृशं कर्म कदाचन ॥ १२ ॥
 अद्यापि निर्भयस्त्वं हि सङ्गं नापस्तरस्विना ।
 धृष्टनीं लप्स्यसे विष्णो ह्रलं स्वकृतकर्मणः ॥ १३ ॥
 धत्थमुक्त्वा हरिं सोऽथ मुनिर्मायाविमोहितः ।
 शशाप क्रोधनिर्विण्णो ब्रह्मतेजः प्रदर्शयन् ॥ १४ ॥
 स्त्रीकृते व्याकुलं विष्णो मामकार्षीर्विमोहकः ।
 अन्यकार्षीः स्वरूपेण येन कापट्यकार्यकृत् ॥ १५ ॥
 तद्रूपेण मनुष्यस्त्वं भव तद्गुणभुग्धरे ।
 यन्भुवं कृतवान्मे त्वं ते भवन्तु सहायिनः ॥ १६ ॥
 त्वं स्त्रीवियोगजं दुःखं लभस्व परदुःखदः ।

मनुष्यगतिकः प्रायो भवाज्ञानविमोहितः ॥ १७ ॥

एति शम्वा हरिं मोहान्नारदोऽज्ञानमोहितः ।

विष्वक्शुर्ग्राह तं शापं प्रशंसन् शाम्भवीमजाम् ॥ १८ ॥

अथ शम्भुर्महावीरो निश्चर्ष विमोहिनीम ।

स्वमायां मोहितो ज्ञानी नारदोऽप्यभवद्यथा ॥ १९ ॥

अन्तर्हितायां मायायां पूर्ववन्मतिमान्भूत् ।

नारदो विस्मितमनाः प्राप्तबोधो निराकुलः ॥ २० ॥

पश्चात्तापमवाप्याति निनिन्द स्वं मुहुर्मुहुः ।

प्रशशंस तदा मायां शाम्भवीं ज्ञानिमोहिनीम् ॥ २१ ॥

अथ ज्ञात्वा मुनिःसर्वं मायाविभ्रममात्मनः ।

अपतत्पादयोर्विष्वोर्नारदो वैष्वक्शोत्तमः ॥ २२ ॥

हर्षुपस्थापितः प्राह वयनं नष्टदुर्मतिः ।

मया दुरुक्तयः प्रोक्ता मोहितेन कुबुद्धिना ॥ २३ ॥

दत्तः शापोऽपि ते नाथ वितथं कुरु तं प्रभो ।

महत्पापमकार्षं हि यास्यामि निरयं ध्रुवम् ॥ २४ ॥

कमुपायं हरे कुर्यां दासोऽहं ते तमादिश ।

येन पापकुलं नश्येन्निरयो न भवेन्मम ॥ २५ ॥

एत्युक्त्वा स पुनर्विष्वोः पादयोर्मुनिसत्तमः ।

पपात सुमतिर्भक्त्या पश्चात्तापमुपागतः ॥ २६ ॥

अथ विष्वक्शुस्तमुत्थाय बभामि सूनृतं वयः ।

विष्वक्शुरुवाय ।

न जेदं कुरु मे भक्तवरस्त्वं नात्र संशयः ॥ २७ ॥

शृणु तात प्रवक्ष्यामि सुहितं तव निश्चयात् ।

निरयस्ते न भविता शिवः शं ते विधास्यति ॥ २८ ॥

यदकार्षीः शिववयो वितथं मममोहितः ।

स दत्तवानीदृशं ते क्वलं कर्मक्वलप्रदः ॥ २९ ॥

शिवेच्छयाप्पिलं जातं कुर्वित्थं निश्चितां मतिम् ।

गवर्पापहर्ता स स्वामी शङ्करः परमेश्वरः ॥ ३० ॥

परं ब्रह्म परात्मा स सञ्चिदानन्दबोधनः ।

निर्गुणो निर्विकारी य रजःसत्त्वतमःपरः ॥ ३१ ॥

स अवेवादाय मायां स्वां त्रिधा भवति रूपतः ।

ब्रह्मविष्णुमहेशात्मा निर्गुणोऽनिर्गुणोऽपि सः ॥ ३२ ॥

निर्गुणत्वे शिवाहो छि परमात्मा मधेश्वरः ।

परं ब्रह्माव्ययोऽनन्तो महादेवेति गीयते ॥ ३३ ॥

तत्सेवया विधिः अष्टा पालको जगतामडम् ।

स्वयं सर्वस्य संहारी रुद्ररूपेण सर्वदा ॥ ३४ ॥

साक्षी शिवस्वरूपेण मायाभिन्नः स निर्गुणः ।

स्वेच्छायासी संविहारी भक्तानुग्रहकारकः ॥ ३५ ॥

शृणु त्वं नारद मुने सद्युपायं सुप्रप्रदम् ।

सर्वपापापहर्तारं भुक्तिमुक्तिप्रदं सदा ॥ ३६ ॥

त्यक्त्वा स्वसंशयं सर्वं गायन् शङ्करसदृशः ।

शतनामशिवस्तोत्रं सदानन्यमतिर्जप ॥ ३७ ॥

यज्जपित्वा द्रुतं सर्वं तव पापं विनश्यति ।

धृत्युक्त्वा नारदं विष्णुः पुनः प्राड दयान्वितः ॥ ३८ ॥

मुने न कुरु शोकं त्वं त्वया किञ्चित्कृतं न छि ।

स्वेच्छया कृतवान्शम्भुरिदं सर्वं न संशयः ॥ ३९ ॥

अडार्षित्वन्मतिं दिव्यां कामकलेशमदात्स ते ।

त्वन्मुखाद्वापयाञ्चके शापं मे स मधेश्वरः ॥ ४० ॥

धत्वं स्वयस्मितं लोके प्रकटीकृतवान् स्वयम् ।

मृत्युञ्जयः कालकालो भक्तोद्धारपरायणः ॥ ४१ ॥

न मे शिवसमानोऽस्ति प्रियः स्वामी सुप्रप्रदः ।

सर्वशक्तिप्रदो मेऽस्ति स अवे परमेश्वरः ॥ ४२ ॥

तस्योपास्यां कुरु मुने तमेव सततं भज ।

तद्यशः शृणु गाय त्वं कुरु नित्यं तदर्थनम् ॥ ४३ ॥

कायेन मनसा वाचा यः शङ्करमुपैति भोः ।

स पण्डित इति ज्ञेयः स श्रुवन्मुक्त उच्यते ॥ ४४ ॥

शिवेति नामदावाग्नेर्महापातकपर्वताः ।

भस्मीभवन्त्यनायासात्सत्यं सत्यं न संशयः ॥ ४५ ॥

पापमूलानि दुःभानि विविधान्यपि तान्यतः ।

शिवायनैकनश्यानि नान्यनश्यानि सर्वथा ॥ ४६ ॥

स वैदिकः स पुण्यात्मा स धन्यः स भुधो मुने ।

यः सदा कायवाङ् मितैः शरणां याति शङ्करम् ॥ ४७ ॥

भवन्ति विविधा धर्मा येषां सद्यः कृत्वोन्मुखाः ।

तेषां भवति विश्वासस्त्रिपुरान्तकपूजने ॥ ४८ ॥

पातकानि विनश्यन्ति यावन्ति शिवपूजया ।

भुवि तावन्ति पापानि न सन्त्येव महामुने ॥ ४९ ॥

ब्रह्मलत्यादिपापानां राशयोऽप्यमिता मुने ।

शिवस्मृत्या विनश्यन्ति सत्यं सत्यं वदाम्यहम् ॥ ५० ॥

शिवनामतरीं प्राप्य संसाराब्धिं तरन्ति ते ।

संसारमूलपापानि तस्य नश्यन्त्यसंशयम् ॥ ५१ ॥

संसारमूलभूतानां पातकानां महामुने ।

शिवनामकुठारेण विनाशो जायते ध्रुवम् ॥ ५२ ॥

शिवनामामृतं पेयं पापदावानलार्दितैः ।

पापदावाग्नितामानां शान्तिस्तेन विना न हि ॥ ५३ ॥

शिवेति नामपीयूषवर्षधारापश्चुताः ।

संसारद्वन्द्वेऽपि न शोचन्ति न संशयः ॥ ५४ ॥

न भक्तिः शङ्करे पुंसां रागद्वेषरतात्मनाम् ।

तद्विरुद्धजनानां हि मुक्तिर्भवति सर्वथा ॥ ५५ ॥

अनन्तजन्मभिर्येन तपस्तप्तं भविष्यति ।

तस्यैव भक्तिर्भवति भवानीप्राणवल्लभे ॥ ५६ ॥

जातापि शङ्करे भक्तिरन्यसाधारणी वृथा ।

परं त्वव्यभियारेण शिवभक्तिरपेक्षिता ॥ ५७ ॥

यस्यासाधारणी शम्भौ भक्तिरव्यभियारिणी ।
 तस्यैव भोक्षः सुखभो नान्यस्येति मतिर्मम ॥ ५८ ॥
 कृत्वाप्यनन्तपापानि यद्वि भक्तिर्भुञ्जते ।
 सर्वपापविनिर्मुक्तो भवत्येव न संशयः ॥ ५९ ॥
 भवन्ति भस्मसाद् वृक्षा दवदग्धा यथा वने ।
 तथा भवन्ति दग्धानि शाङ्कुराणामघान्यपि ॥ ६० ॥
 यो नित्यं भस्मपूताङ्गो शिवपूजोन्मुषो भवेत् ।
 स तरत्येव संसारमपारमतिदारुणम् ॥ ६१ ॥
 ब्रह्मस्वदरुणं कृत्वा उत्वापि ब्रह्मणाम्भून् ।
 न लिप्यते नरः पापैर्विदुषाक्षस्य सेवकः ॥ ६२ ॥
 विलोक्य वेदानभिलान् शिवस्यैवार्यनं परम् ।
 संसारनाशनोपायं धृतिपूर्वैर्विनिश्चितम् ॥ ६३ ॥
 अधप्रभृति यत्नेन सावधानो यथाविधि ।
 साम्भं सदाशिवं भक्त्या भज नित्यं भुञ्जते ॥ ६४ ॥
 आपादमस्तकं सम्यग्भस्मनोद्भूत्य सादरम् ।
 सर्वश्रुतिश्रुतं शैवं मन्त्रं जप चक्षरम् ॥ ६५ ॥
 सर्वाङ्गेषु प्रयत्नेन रुद्राक्षान् शिववल्लभान् ।
 धारयस्वातिसद्भक्त्या समन्त्रं विधिपूर्वकम् ॥ ६६ ॥
 शृणु शैवीं कथां नित्यं वद शैवीं कथां सदा ।
 पूजयस्वातियत्नेन शिवभक्तान्पुनः पुनः ॥ ६७ ॥
 अप्रमादेन सततं शिवैकशरणो भव ।
 शिवार्थनेन सततमानन्दः प्राप्यते यतः ॥ ६८ ॥
 उरस्याधाय विशदं शिवस्य चरणाम्बुजौ ।
 शिवतीर्थानि विचर प्रथमं मुनिसत्तम ॥ ६९ ॥
 पश्यन्माहात्म्यमतुलं शङ्करस्य परात्मनः ।
 गच्छानन्दवनं पश्चाच्छम्भुप्रियतमं मुने ॥ ७० ॥
 तत्र विश्वेश्वरं दृष्ट्वा पूजनं कुरु भक्तितः ।
 नत्वा स्तुत्वा विशेषेण निर्विकल्पो भविष्यसि ॥ ७१ ॥

ततश्च भवता नूनं विधेयं गमनं मुने ।
 ब्रह्मलोके स्वकामार्थं शासनान्मम भक्तिः ॥ ७२ ॥

नत्वा स्तुत्वा विशेषेण विधिं स्वजनकं मुने ।
 प्रष्टव्यं शिवमाडात्म्यं बहुशः प्रीतयेतसा ॥ ७३ ॥

स शैवप्रवरो ब्रह्मा माडात्म्यं शङ्करस्य ते ।
 श्रावयिष्यति सुप्रीत्या शतनामस्त्वं य छि ॥ ७४ ॥

अद्यतस्त्वं भव मुने शैवः शिवपरायणः ।
 भुक्तिभागी विशेषेण शिवस्ते शं विधास्यति ॥ ७५ ॥

एत्थं विष्णुर्मुनिं प्रीत्या ह्युपदिश्य प्रसन्नधीः ।
 स्मृत्वा नुत्वा शिवं स्तुत्वा ततस्त्वन्तरधीयत ॥ ७६ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां प्रथमभाण्डे सृष्ट्युपाख्याने नारदाय विष्णूपदेशवर्णनं नाम
 यतुर्थोऽध्यायः ॥ २.१.४ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

॥ द्वितीयायां रुद्रसंछितायां प्रथमः सृष्टिभाण्डः

२.१.५. पञ्चमोऽध्यायः । नारदस्य काशीक्षेत्रगमनम् ।

सूत उवाच ।
 अन्तर्हिते हरौ विप्रा नारदो मुनिसत्तमः ।
 विच्यार मर्डी पश्यन् शिवलिङ्गानि भक्तिः ॥ १ ॥

पृथिव्या अटनं कृत्वा शिवरूपायनेकशः ।
 दृष्ट्वा प्रीतितो विप्रा भुक्तिमुक्तिप्रदानि सः ॥ २ ॥

अथ तं विचरन्तं कौ नारदं द्रिव्यदर्शनम् ।
 ज्ञात्वा शम्भुगणौ तौ तु सुयित्तमुपजग्मतुः ॥ ३ ॥

शिरसा सुप्राणभ्याशु गणाव्यूयतुरादरात् ।
 गृहीत्वा यराणौ तस्य शापोद्दारेच्छया य तौ ॥ ४ ॥

शिवगणव्यूतुः

ब्रह्मपुत्र सुरर्षे छि शृणु प्रीत्यावयोर्वयः ।
तवापराधकर्तारवावां विप्रौ न वस्तुतः ॥ ५ ॥

आवां डरगणौ विप्र तवागस्कारिणौ मुने ।
स्वयम्बरे राजपुत्र्या मायामोहितयेतसा ॥ ६ ॥

त्वया दत्तश्च नौ शापः परेशप्रेरितेन उ ।
ज्ञात्वा कुसमयं तत्र मौनमेव छि जुवनम् ॥ ७ ॥

स्वकर्मणः क्वं प्राप्तं कस्यापि न छि दूषणम् ।
सुप्रसन्नो भव विभो कुर्वनुग्रहमद्य नौ ॥ ८ ॥

सूत उवाच ।

वय आकर्ण्य गणयोरिति भक्त्युक्तमादरात् ।
प्रत्युवाच मुनिः प्रीत्या पश्चात्तापमवाप्य सः ॥ ९ ॥

नारद उवाच ।

शृणुतं मे महादेवगणौ मान्यतमौ सताम् ।
वयनं सुषुप्तं मोहनिर्मुक्तं य यथार्थकम् ॥ १० ॥

पुरा मम मतिर्भ्रष्टासीच्छिवेच्छावशाद् ध्रुवम् ।
सर्वथा मोहमापन्नः शप्तवान्यां कुशेमुषिः ॥ ११ ॥

यदुक्तं तत्तथा भावि तथापि शृणुतां गणौ ।
शापोद्धारमहं वञ्चि क्षमेथामद्यमे ॥ १२ ॥

वीर्यान्भुनक्तिवस्थात्त्वा राक्षसेशत्वमादिशम् ।
स्यातां विभवसंयुक्तौ बलिनौ सुप्रतापिनौ ॥ १३ ॥

सर्वब्रह्माण्डराजनौ शिवभक्तौ जितेन्द्रियौ ।
शिवापरतनोर्मृत्युं प्राप्य स्वं पदमाप्स्यथः ॥ १४ ॥

सूत उवाच ।

धृत्याकर्ण्य मुनेर्वाक्यं नारदस्य महात्मनः ।
उभौ डरगणौ प्रीतौ स्वं पदं जग्मतुर्मुदा ॥ १५ ॥

नारदोऽपि परं प्रीतो ध्यायन् शिवमनन्यधीः ।
विच्यार मर्डी पश्यन् शिवतीर्थान्यभीक्ष्णशः ॥ १६ ॥

काशीं प्राप्याथ स मुनिः सर्वोपरिविराजिताम् ।
 शिवप्रियां शम्भुसुभ्रुप्रदां शम्भुस्वरूपिणीम् ॥ १७ ॥
 दृष्ट्वा काशीं कृतार्थोऽभूत्काशीनाथं ददर्श ७ ।
 आनर्थं परमप्रीत्या परमानन्दसंयुतः ॥ १८ ॥
 समुद्रः सेव्य तां काशीं कृतार्थो मुनिसत्तमः ।
 नम-संवाण्यनभक्त्या संस्मरन्नेमविह्वलः ॥ १९ ॥
 ब्रह्मलोकं जगामाथ शिवस्मरणसन्मतिः ।
 शिवतत्त्वं विशेषेण ज्ञातुमिच्छुः स नारदः ॥ २० ॥
 नत्वा तत्र विधिं भक्त्या स्तुत्वा च विविधैस्तवैः ।
 पप्रच्छ शिवसत्तत्त्वं शिवसंयुक्तमानसः ॥ २१ ॥
 नारद उवाच ।
 ब्रह्म-ब्रह्मस्वरूपज्ञ पितामह जगत्प्रभो ।
 त्वत्प्रसादान्मया सर्वं विष्णोर्माहात्म्यमुत्तमम् ॥ २२ ॥
 भक्तिमार्गं ज्ञानमार्गं तपोमार्गं सुदुस्तरम् ।
 दानमार्गं च तीर्थानां मार्गं च श्रुतवानहम् ॥ २३ ॥
 न ज्ञातं शिवतत्त्वं य पूजविधिमतः क्वात् ।
 यस्मिन् विविधं तस्य निवेद्य मम प्रभो ॥ २४ ॥
 निर्गुणोऽपि शिवस्तात सगुणः शङ्करः कथम् ।
 शिवतत्त्वं न जानामि मोहितः शिवमायया ॥ २५ ॥
 सृष्टेः पूर्वं कथं शम्भुः स्वरूपेण प्रतिष्ठितः ।
 सृष्टिमध्ये स हि कथं कीड-संवर्तते प्रभुः ॥ २६ ॥
 तदन्ते च कथं देवः स तिष्ठति मलेश्वरः ।
 कथं प्रसन्नतो याति शङ्करो लोकशङ्करः ॥ २७ ॥
 सन्तुष्टश्च स्वभक्तेभ्यः परेभ्यश्च मलेश्वरः ।
 किं क्वलं यच्छति विधे तत्सर्वं कथयस्व मे ॥ २८ ॥
 सद्यः प्रसन्नो भगवान्भवतीत्यनुसंश्रुतम् ।
 भक्तप्रयासं स मदान्न पश्यति ध्यापरः ॥ २९ ॥
 ब्रह्मा विष्णुर्मलेशश्च त्रयो देवाः शिवांशजाः ।

मडेशस्तत्र पूर्णांशः स्वयमेव शिवः परः ॥ ३० ॥

तस्याविर्भावमाभ्याछि यरितानि विशेषतः ।

उमाविर्भावमाभ्याछि तद्विवाहं तथा विभो ॥ ३१ ॥

तद्गार्हस्थ्यं विशेषेण तथा लीलाः परा अपि ।

येतत्सर्वं तथान्यथ्य कथनीयं त्वयानघ ॥ ३२ ॥

तद्दुत्पत्तिं विवाहं च शिवायास्तु विशेषतः ।

प्रब्रूहि मे प्रजनाथ गुह्यजन्म तथैव च ॥ ३३ ॥

अद्भुत्यश्च श्रुतं पूर्वं न तृप्तोऽस्मि जगत्प्रभो ।

अतस्त्वां शरणं प्राप्नः कृपां कुरु ममोपरि ॥ ३४ ॥

एति श्रुत्वा वयस्तस्य नारदस्याङ्गस्य छि ।

उवाच वयनं तत्र ब्रह्मा लोकपितामहः ॥ ३५ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां प्रथमभाण्डे सृष्ट्युपाख्याने नारदप्रश्नवर्णनं नाम पञ्चमोऽध्यायः

॥ २.१.५ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

॥ द्वितीयायां रुद्रसंछितायां प्रथमः सृष्टिभाण्डः

२.१.६. षष्ठोऽध्यायः । विष्णुत्पत्तिवर्णनम् ।

ब्रह्मोवाच ।

भो ब्रह्मन्साधु पृष्टोऽहं त्वया विबुधसत्तम ।

लोकोपकारिणा नित्यं लोकानां छितकाम्यया ॥ १ ॥

यच्छ्रुत्वा सर्वलोकानां सर्वपापक्षयो भवेत् ।

तदहं ते प्रवक्ष्यामि शिवतत्त्वमनामयम् ॥ २ ॥

शिवतत्त्वं मया नैव विष्णुनापि यथार्थतः ।

ज्ञातं च परमं रूपमद्भुतं च परेण न ॥ ३ ॥

महाप्रलयकाले च नष्टे स्थावरजङ्गमे ।

आसीत्तमोमयं सर्वमनर्कग्रहताटकम् ॥ ४ ॥

अयन्द्रमनडोरात्रमनञ्चनिलत्भूजलम् ।
 अप्रधानं विद्यच्छून्यमन्यतेजोविवर्जितम् ॥ २ ॥
 अदृष्टत्वादिरक्षितं शब्दस्पर्शसमुज्जितम् ।
 अव्यक्तगन्धरूपं च रसत्यक्तमद्विज्जुभम् ॥ ३ ॥
 इत्थं सत्यन्धतमसे स्यूथीभेद्यै निरन्तरे ।
 तत्सद्ब्रह्मेति यच्छ्रुत्वा सदेकं प्रतिपद्यते ॥ ७ ॥
 इतीदृशं यदा नासीद्यत्तत्सदसदात्मकम् ।
 योगिनोऽन्तर्हिताकाशे यत्पश्यन्ति निरन्तरम् ॥ ८ ॥
 अमनोगोचरं वायां विषयं न कदाचन ।
 अनामरूपवर्णं च न च स्थूलं न यद्द्रुशम् ॥ ९ ॥
 अद्भ्रस्वदीर्घमलघु गुरुत्वपरिवर्जितम् ।
 न यत्रोपययः कश्चित्ता नोपययोऽपि च ॥ १० ॥
 अभिधत्ते सचकितं यदस्तीति श्रुतिः पुनः ।
 सत्यं ज्ञानमनन्तं च परानन्दं परं मडः ॥ ११ ॥
 अप्रमेयमनाधारमविकारमनाकृति ।
 निर्गुणं योगिगम्यं च सर्वव्याप्येककारकम् ॥ १२ ॥
 निर्विकल्पं निरारम्भं निर्मायं निरुपद्रवम् ।
 अद्वितीयमनाद्यन्तमविकाशं त्रिधात्मकम् ॥ १३ ॥
 यस्येत्यं संविकल्पन्ते संज्ञासंज्ञोक्तितः स्म वै ।
 कियता यैव कालेन द्वितीयेच्छाऽभवत्किल ॥ १४ ॥
 अमूर्तेन स्वमूर्तिश्च तेनाकल्पि स्वलीलया ।
 सर्वैश्वर्यगुणोपेता सर्वज्ञानमयी शुभा ॥ १५ ॥
 सर्वगा सर्वरूपा च सर्वदृक्सर्वकारिणी ।
 सर्वैकवन्धा सर्वाद्या सर्वदा सर्वसंस्कृतिः ॥ १६ ॥
 परिकल्पयेति तां मूर्तिमैश्वरीं शुद्धरूपिणीम् ।
 अद्वितीयमनाद्यन्तं सर्वाभासं त्रिधात्मकम् ।
 अन्तर्दधे परापर्यं यद् ब्रह्म सर्वगमव्ययम् ॥ १७ ॥
 अमूर्ते यत्परापर्यं वै तस्य मूर्तिः सदाशिवः ।

अर्वाचीनाः पराचीना ईश्वरं तं जगुर्बुधाः ॥ १८ ॥
 शक्तिस्तद्वैकलेनापि स्वैरं विहरता तनुः ।
 स्वविग्रहात्स्वयं सृष्टा स्वशरीरानपायिनी ॥ १९ ॥
 प्रधानं प्रकृतिं तां य मायां गुणवतीं पराम् ।
 बुद्धितत्त्वस्य जननीमाहुर्विकृतिवर्जिताम् ॥ २० ॥
 सा शक्तिरम्बिका प्रोक्ता प्रकृतिः सकलेश्वरी ।
 त्रिदेवजननी नित्या मूलकारणमित्युत ॥ २१ ॥
 अस्या अष्टौ भुजाश्चासन्विशित्रवदना शुभा ।
 राकायन्द्रसहस्रस्य वदने भाश्च नित्यशः ॥ २२ ॥
 नानाभरणसंयुक्ता नानागतिसमन्विता ।
 नानायुधधरा देवी कुल्लपडुजलोचना ॥ २३ ॥
 अचिन्त्यतेजसा युक्ता सर्वयोनिः समुद्यता ।
 ओंकारिणी यदा माया संयोगाख्याप्यनेकिता ॥ २४ ॥
 परः पुमान्नीश्वरः स शिवः शम्भुरनीश्वरः ।
 शीर्षे मन्दाकिनीधारी भालयन्द्रस्त्रिलोचनः ॥ २५ ॥
 पञ्चवङ्गः प्रसन्नात्मा दशबाहुस्त्रिशूलधृक् ।
 कर्पूरगौरसुसितो भस्मोद्धूलितविग्रहः ॥ २६ ॥
 युगपञ्च तथा शक्त्या साकं कालस्वरूपिणः ।
 शिवलोकाभिधं क्षेत्रं निर्मितं तेन ब्रह्मणः ॥ २७ ॥
 तदेव काशिकेत्येतत्प्रोच्यते क्षेत्रमुत्तमम् ।
 परं निर्वाणसङ्ख्यानं सर्वोपरि विराजितम् ॥ २८ ॥
 ताभ्यां य रममाण्णाभ्यां तस्मिन्क्षेत्रे मनोरमे ।
 परमानन्दरूपाभ्यां परमानन्दरूपिणाम् ॥ २९ ॥
 भुने प्रलयकालेऽपि न तत्क्षेत्रं कदाचन ।
 विमुक्तं हि शिवाभ्यां यदविमुक्तं ततो विदुः ॥ ३० ॥
 अस्थानन्दवनं नाम पुराकारि पिनाकिना ।
 क्षेत्रस्थानन्दहेतुत्वाद्दविमुक्तमनन्तरम् ॥ ३१ ॥

अथानन्दवने तस्मिन् शिवयो रममाणयोः ।
 धृष्टेत्यभूत्सुरर्षे ङि सृज्यः कोऽप्यपरः किल ॥ ३२ ॥
 यस्मिन् न्यस्य महाभारमावां स्वस्वैरथारिणौ ।
 निर्वाणधारणं कुर्वः केवलं काशिशायिनौ ॥ ३३ ॥
 स एव सर्वं कुरुतां स एव परिपातु य ।
 स एव संवृणोत्वन्ते मदनुग्रहतःसदा ॥ ३४ ॥
 येतः समुद्रमाकुञ्च्य चिन्ताकल्लोललोलितम् ।
 सत्त्वरत्नं तमोग्राहं रज्जोविद्रुमवल्लितम् ॥ ३५ ॥
 यस्य प्रसादात्तिष्ठावः सुभमानन्दकानने ।
 परिक्षिममनोवृत्तौ भङ्गिश्चिन्तातुरे सुभम् ॥ ३६ ॥
 सम्प्रधार्यति स विभुस्तथा शक्त्या परेश्वरः ।
 सव्ये व्यापारयाञ्चके दशमेऽङ्गे सुधासवम् ॥ ३७ ॥
 ततः पुमानाविरासीद्विकस्त्रैलोक्यसुन्दरः ।
 शान्तःसत्त्वगुणोद्भक्तो गाम्भीर्यामितसागरः ॥ ३८ ॥
 तथा य क्षमया युक्तो मुनेऽलब्धोपमोऽभवत् ।
 धन्द्रनीलद्युतिः श्रीमान्पुण्डरीकोत्तमेक्षणः ॥ ३९ ॥
 सुवर्णकान्तिभृच्छ्रेष्ठदुङ्गलयुगलावृतः ।
 लसत्प्रयण्डदोर्दण्डयुगलो ङ्यपराजितः ॥ ४० ॥
 ततः स पुरुषः शम्भुं प्रणाम्य परमेश्वरम् ।
 नामानि कुरु मे स्वामिन्वद कर्म जगावति ॥ ४१ ॥
 तश्छ्रुत्वा वचनं प्राह शङ्करः प्रहसन्प्रभुः ।
 पुरुषं तं मडेशानो वाया मेघगभीरया ॥ ४२ ॥
 शिव उवाच ।
 विषिण्वति व्यापकत्वात्ते नाम ज्योतिं भविष्यति ।
 भङ्गून्यन्यानि नामानि भक्तसौम्यकराणि च ॥ ४३ ॥
 तपः कुरु दृढो भूत्वा परमं कार्यसाधनम् ।
 धृत्युक्त्वा श्वासमार्गेण ददौ य निगमं ततः ॥ ४४ ॥
 ततोऽभ्युतः शिवं नत्वा यकार विपुलं तपः ।

अन्तर्धानं गतः शक्त्या सलोकः परमेश्वरः ॥ ४५ ॥

दिव्यं द्वादशसाहस्रं वर्षं तस्यापि याच्युतः ।

न प्राप स्वाभिलषितं सर्वदं शम्भुदर्शनम् ॥ ४६ ॥

ततः संशयमापन्नश्चित्तितं हृदि सादरम् ।

मयाद्यं किं प्रकर्तव्यमिति विष्णुः शिवं स्मरन् ॥ ४७ ॥

अेतस्मिन्नन्तरे वाणी समुत्पन्ना शिवाय्युत्मा ।

तपः पुनः प्रकर्तव्यं संशयस्यापनुत्तये ॥ ४८ ॥

ततस्तेन य तच्छ्रुत्वा तपस्तप्तं सुदारुणम् ।

बहुकालं तदा ब्रह्मध्यानमार्गपरोषां हि ॥ ४९ ॥

ततः स पुरुषो विष्णुः प्रबुद्धो ध्यानमार्गतः ।

सुप्रीतो विस्मयं प्राप्तः किं यत्तत्तवमहो धृति ॥ ५० ॥

परिश्रमवतस्तस्य विष्णोः स्वाङ्गोभ्य अेव य ।

जलधारा हि संयाता विविधाः शिवमायया ॥ ५१ ॥

अभिव्याप्तं य सकलं शून्यं यत्तन्महामुने ।

ब्रह्मरूपं जलमभूत्स्पर्शान्त्वापनाशनम् ॥ ५२ ॥

तदा श्रान्तश्च पुरुषो विष्णुस्तस्मिञ्जले स्वयम् ।

सुष्याप परमप्रीतो बहुकालं विमोहितः ॥ ५३ ॥

नारायणेति नामापि तस्यासीच्छ्रुतिसम्मतम् ।

नान्यत्किञ्चित्तदा ल्यासीत्प्राकृतं पुरुषं विना ॥ ५४ ॥

अेतस्मिन्नन्तरे काले तत्त्वान्यासन्महात्मनः ।

तत्प्रकारं शृणु प्राज्ञा गदतो मे महामते ॥ ५५ ॥

प्रकृतेश्च महानासीन्महत्तश्च गुणास्त्रयः ।

अलङ्कारस्ततो जातस्त्रिविधो गुणभेदतः ॥ ५६ ॥

तन्मात्रश्च ततो जाताः पञ्च भूतानि वै ततः ।

तदैव तानीन्द्रियाणि ज्ञानकर्म्मभयानि य ॥ ५७ ॥

तत्त्वानामिति सङ्ख्यानमुक्तं ते ऋषिसत्तम ।

जडात्मकं य तत्सर्वं प्रकृतेः पुरुषं विना ॥ ५८ ॥

तत्तद्वैकीकृतं तत्त्वं यतुर्विशतिसङ्ख्यकम् ।
शिवेच्छया गृहीत्वा स सुष्वाप ब्रह्मरूपके ॥ ५८ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां प्रथमभाएः सृष्टिव्याख्याने विष्णुत्वत्तिवर्णनं नाम षष्ठोऽध्यायः
॥ २.१.६ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

॥ द्वितीयायां रुद्रसंछितायां प्रथमः सृष्टिभाएः

२.१.७. सप्तमोऽध्यायः । विष्णुब्रह्मविवाहवर्णनम् ।

ब्रह्मोवाच ।

सुप्ते नारायणे देवे नाभौ पङ्कजमुत्तमम् ।
आविर्बभूव सलसा बृहद्वै शङ्करेच्छया ॥ १ ॥

अनन्तयष्टिकायुक्तं कर्णिकारसमप्रभम् ।
अनन्तयोजनायाममनन्तोच्छ्रायसंयुतम् ॥ २ ॥

कोटिसूर्यप्रतीकाशं सुन्दरं तत्त्वसंयुतम् ।
अत्यद्भुतं मडारभ्यं दर्शनीयमनुत्तमम् ॥ ३ ॥

कृत्वा यत्नं पूर्ववत्स शङ्करः परमेश्वरः ।
दक्षिणाङ्गान्निजान्मां वै साम्भः शम्भुरञ्जित् ॥ ४ ॥

स मायामोहितं कृत्वा मां मलेशो द्रुतं मुने ।
तन्नाम्निपङ्कजादाविर्भावयामास लीलया ॥ ५ ॥

अेवं पद्मात्ततो जज्ञे पुत्रोऽहं उमगर्भकः ।
यतुर्भुभो रक्तवर्णस्त्रिपुण्ड्रङ्कितमस्तकः ॥ ६ ॥

तन्मायामोहितश्चाहं नाविदं कमलं विना ।
स्वदेहजनकं तात पितरं ज्ञानदुर्बलः ॥ ७ ॥

कोऽहं वा कुत आयातः किं कार्यं तु मदीयकम् ।
कस्य पुत्रोऽहमुत्पन्नः केनैव निर्मितोऽधुना ॥ ८ ॥

एति संशयमापन्नं बुद्धिर्मां समपद्यत ।

किमर्थं मोडमायामि तज्ज्ञानं सुकरं भवतु ॥ ८ ॥
 अेतकमलपुष्पस्य पत्रारोडस्थलं ह्यधः ।
 मर्कतां य स वै तत्र भविष्यति न संशयः ॥ १० ॥
 एति बुद्धिं समास्थाय कमलादवरोडयम् ।
 नाले नाले गतस्तत्र वर्षाणां शतकं मुने ॥ ११ ॥
 न लब्धं तु मया तत्र कमलस्थानमुत्तमम् ।
 संशयं य पुनः प्राप्तः कमले गन्तुमुत्सुकः ॥ १२ ॥
 आरुरोडाथ कमलं नालमार्गेषु वै मुने ।
 कुम्भलं कमलस्थाय लब्धवान्न विमोहितः ॥ १३ ॥
 नालमार्गेषु भ्रमतो गतं वर्षशतं पुनः ।
 क्षणमात्रं तदा तत्र ततस्तिष्ठन्विमोहितः ॥ १४ ॥
 तदा वाणी समुत्पन्ना तपेति परमा शुभा ।
 शिवेच्छया परा व्योम्नो मोडविध्वंसिनी मुने ॥ १५ ॥
 तच्छ्रुत्वा व्योमवयनं द्वादशाब्दं प्रयत्नतः ।
 पुनस्तप्तं तपो धोरं द्रष्टुं स्वजनकं तदा ॥ १६ ॥
 तदा छि भगवान्विष्णुश्चतुर्बाहुः सुलोचनः ।
 मय्येवानुग्रहं कर्तुं द्रुतमाविर्बभूव ह ॥ १७ ॥
 शङ्खयक्त्रायुधकरो गदापद्मधरः परः ।
 धनश्यामलसर्वाङ्गः पीताम्बरधरः परः ॥ १८ ॥
 मुकुटादिमहाभूषः प्रसन्नमुभयपङ्कजः ।
 कोटिकन्धर्पसङ्काशःसन्दृष्टो मोहितेन सः ॥ १९ ॥
 तद् दृष्ट्वा सुन्दरं रूपं विस्मयं परमं गतः ।
 कालाभं काञ्चनाभं य सर्वात्मानं यतुर्भुजम् ॥ २० ॥
 तथाभूतमहं दृष्ट्वा सदसन्मयमात्मना ।
 नारायणं महाबाहुं उर्षितो ह्यभवं तदा ॥ २१ ॥
 मायया मोहितः शम्भोस्तदा लीलात्मनः प्रभोः ।
 अविज्ञाय स्वजनकं तमवोचं प्रउर्षितः ॥ २२ ॥

ब्रह्मोवाच ।

कस्त्वं वदति हस्तेन समुत्थाप्य सनातनम् ।
तदा हस्तप्रहारेण तीव्रेण सुदृढेन तु ॥ २३ ॥

प्रबुद्ध्योत्थाय शयनात्समासीनः क्षणं वशी ।
ददर्श निद्राविक्लिन्न नीरजामललोचनः ॥ २४ ॥

मामत्र संस्थितं भासाध्यासितो भगवान्हरिः ।
आल योत्थाय ब्रह्माणं हसन्मां मधुरं सकृत् ॥ २५ ॥

विष्णुरुवाच ।

स्वागतं स्वागतं वत्स पितामह मडाद्युते ।
निर्भयो भव दास्येऽहं सर्वाङ्कामान्न संशयः ॥ २६ ॥

तस्य तद्भयनं श्रुत्वा स्मितपूर्वं सुरर्षभः ।
रजसा बद्धवैरश्च तमवोयं जनार्दनम् ॥ २७ ॥

ब्रह्मोवाच ।

भाषसे वत्स वत्सेति सर्वसंभारकारणम् ।
मामिडाति स्मितं कृत्वा गुरुः शिष्यमिवानघ ॥ २८ ॥

कर्तारं जगतां साक्षात्प्रकृतेश्च प्रवर्तकम् ।
सनातनमजं विष्णुं विरिञ्चिं विष्णुसम्भवम् ॥ २९ ॥

विश्वात्मानं विधातारं धातारं पङ्कजेक्षणम् ।
किमर्थं भाषसे मोडाद्भक्तुमर्हसि सत्वरम् ॥ ३० ॥

वेदो मां वक्ति नियमात्स्वयम्भुवमजं विभुम् ।
पितामहं स्वराजं य परमेष्ठिनमुत्तमम् ॥ ३१ ॥

धत्याकार्यं हरिर्वाक्यं मम कुद्दो रमापतिः ।
सोऽपि मामाह जाने त्वां कर्तारमिति लोकतः ॥ ३२ ॥

विष्णुरुवाच ।

कर्तुं धर्तुं भवान्ङ्गादवतीर्णो ममाव्ययात् ।
विस्मृतोऽसि जगन्नाथं नारायणमनामयम् ॥ ३३ ॥

पुरुषं परमात्मानं पुरुषूतं पुरुष्टुतम् ।
विष्णुमभ्युत्तमीशानं विश्वस्य प्रभवोद्भवम् ॥ ३४ ॥

नारायणं महाबाहुं सर्वव्यापकमीश्वरम् ।
 मन्नाभिपद्मतस्त्वं हि प्रसूतो नात्र संशयः ॥ ३५ ॥
 तवापराधो नास्त्यत्र त्वयि मायाकृतं मम ।
 शृणु सत्यं यत्तुर्वक्त्र सर्वदेवेश्वरो ह्यहम् ॥ ३६ ॥
 कर्ता हर्ता च भर्ता च न मयास्ति समो विभुः ।
 अहमेव परं ब्रह्म परं तत्त्वं पितामह ॥ ३७ ॥
 अहमेव परं ज्योतिः परमात्मा त्वहं विभुः ।
 अध दृष्टं श्रुतं सर्वं जगत्यस्मिञ्चरायरम् ॥ ३८ ॥
 तत्तद्विद्धि यत्तुर्वक्त्र सर्वं मन्मथमित्यथ ।
 मया सृष्टं पुराव्यक्तं यत्पूर्वैशतितत्त्वकम् ॥ ३९ ॥
 नित्यं तेष्वणवो बद्धाः सृष्टाः क्रोधभयादयः ।
 प्रभावाच्च भवानङ्गान्यनेकानीह लीलया ॥ ४० ॥
 सृष्टा बुद्धिर्मया तस्यामहङ्कारस्त्रिधा ततः ।
 तन्मात्रं पञ्चकं तस्मान्मनो देहेन्द्रियाणि च ॥ ४१ ॥
 आकाशादीनि भूतानि भौतिकानि च लीलया ।
 एति बुद्ध्या प्रजानाथ शरणं प्रज मे विधे ॥ ४२ ॥
 अहं त्वां सर्वदुःखेभ्यो रक्षिष्यामि न संशयः ।
 ब्रह्मोवाच ।
 एति श्रुत्वा वयस्तस्य ब्रह्मा क्रोधसमन्वितः ।
 को वा त्वमिति सम्भत्स्यार्यब्रुवं मायाविमोहितः ॥ ४३ ॥
 किमर्थं भाषसे भूरि बह्वनर्थकरं वयः ।
 नेश्वरस्त्वं परं ब्रह्म कश्चित्कर्ता भवेत्तव ॥ ४४ ॥
 मायया मोहितश्चाहं युद्धं यत्के सुदारुणम् ।
 हरिणा तेन वै सार्धं शङ्करस्य महाप्रभोः ॥ ४५ ॥
 अयं मम हरेश्चासीत्सङ्गरो रोमहर्षणः ।
 प्रलयार्णवमध्ये तु रजसा बद्धवैरयोः ॥ ४६ ॥
 अतस्मिन्नन्तरे लिङ्गमभवय्यावयोः पुरः ।
 विवाहशमनार्थं हि प्रबोधार्थं तथावयोः ॥ ४७ ॥

ज्वालामालासहस्राढ्यं कालानलशतोपमम् ।
 क्षयवृद्धिविनिर्मुक्तमादिमध्यान्तवर्जितम् ॥ ४८ ॥
 अनौपम्यमनिर्देश्यमव्यक्तं विश्वसम्भवम् ।
 तस्य ज्वालासहस्रेण मोक्षितो भगवान्हरिः ॥ ४९ ॥
 मोक्षितं यावत् मामत्र किमर्थं स्पर्धसेऽधुना ।
 आगतस्तु तृतीयोऽत्र तिष्ठतां युद्धभावयोः ॥ ५० ॥
 कुत एवात्र सम्भूतः परीक्षावोऽग्निसम्भवम् ।
 अधो गमिष्याम्यनलस्तम्भस्थानुपमस्य च ॥ ५१ ॥
 परीक्षार्थं प्रजानाथ तस्य वै वायुवेगतः ।
 भवानूर्ध्वं प्रयत्नेन गन्तुमर्हति सत्वरम् ॥ ५२ ॥
 भ्रष्टमोवाय ।
 अ एवं व्याहृत्य विश्वात्मा स्वरुपमकरोत्तदा ।
 वाराहमहमप्याशु हंसत्वं प्राप्तवान्भुने ॥ ५३ ॥
 तदाप्रभृति मामाहुर्हंससो विराडिति ।
 हंसं हंसति यो भूयात्स हंसोऽथ भविष्यति ॥ ५४ ॥
 सुश्रेतो ह्यनलप्रप्यो विश्वतः पक्षसंयुतः ।
 मनोऽनिलजवो भूत्वा गतोर्ध्वं योर्ध्वतः पुरा ॥ ५५ ॥
 नारायणोऽपि विश्वात्मा सुश्रेतो ह्यभवत्तदा ।
 दशयोजनविस्तीर्णं शतयोजनमायतम् ॥ ५६ ॥
 मेरुपर्वतवर्षाणां गौरतीक्ष्णोऽग्रदंष्ट्रिणम् ।
 कालादित्यसमालासं दीर्घघोषं महास्वनम् ॥ ५७ ॥
 ह्रस्वपादं विचित्राङ्गं जैत्रं दृढमनौपमम् ।
 वाराहाकारमास्थाय गतवांस्तदधौ जवात् ॥ ५८ ॥
 अ एवं वर्षसहस्रं च यरन्विष्वशुरधो गतः ।
 तदाप्रभृति लोकेषु श्वेतवाराहसंज्ञकः ॥ ५९ ॥
 कल्पो बभूव देवर्षे नराणां कालसंज्ञकः ।
 बभ्राम बहुधा विषशुः प्रभविष्वशुरधोगतः ॥ ६० ॥
 नापश्यदल्पमप्यस्य मूलं लिङ्गस्य सूकरः ।

तावत्कालं गतश्चोर्ध्वमडमप्यरिसूदन ॥ ६१ ॥

सत्वरं सर्वयत्नेन तस्यान्तं ज्ञातुमिच्छया ।

श्रान्तो न दृष्ट्वा तस्यान्तमडं कालादधोगतः ॥ ६२ ॥

तथैव भगवान्विष्णुः श्रान्तः डमलवोचनः ।

सर्वदेवनिभस्तूर्णामुत्थितः स महावपुः ॥ ६३ ॥

समागतो मया सार्धं प्रणिपत्य भवं मुहुः ।

मायया मोहितः शम्भोस्तस्थौ संविग्रमानसः ॥ ६४ ॥

पृष्ठतः पार्श्वतश्चैव ह्यग्रतः परमेश्वरम् ।

प्रणिपत्य मया सार्धं सस्मार डिमिदं त्विति ॥ ६५ ॥

अनिर्देश्यं य तद्रूपमनाम डर्मवर्जितम् ।

अलिङ्गं लिङ्गतां प्राप्तं ध्यानमार्गेऽप्यगोचरम् ॥ ६६ ॥

स्वस्थं चित्तं तदा कृत्वा नमस्कारपरायणौ ।

बभूवतुरुभावावामडं हरिरपि ध्रुवम् ॥ ६७ ॥

जानीवो न हि ते रुपं योऽसि सोऽसि महाप्रभो ।

नमोऽस्तु ते मलेशान रुपं दर्शय नौ त्वरम् ॥ ६८ ॥

अेवं शरच्छतान्यासन्नमस्कारं प्रकुर्वतोः ।

आवयोर्मुनिशार्दूल मधमास्थितयोस्तदा ॥ ६९ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां प्रथमभाण्डे सृष्ट्युपाख्याने विष्णुब्रह्मविवादेवर्णनं नाम
सप्तमोऽध्यायः ॥ २.१.७ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

॥ द्वितीयायां रुद्रसंछितायां प्रथमः सृष्टिभाण्डः

२.१.८. अष्टमोऽध्यायः । शब्दब्रह्मतनुवर्णनम् ।

ब्रह्मोवाच ।

अेवं तयोर्मुनिश्रेष्ठ दर्शनं काङ्क्षमाणयोः ।

विगर्वयोश्च सुरयोः सदा नौ स्थितयोर्मुने ॥ १ ॥

द्यालुरभवच्छम्भुर्दीनानां प्रतिपालकः ।
 गर्विष्ठां गर्वहर्ता य सर्वेषां प्रभुरव्ययः ॥ २ ॥
 तदा समभवत्तत्र नादो वै शब्दलक्षणः ।
 ओमोमिति सुरश्रेष्ठात्सुव्यक्तः प्लुतलक्षणः ॥ ३ ॥
 डिमिदं त्विति सञ्चिन्त्य मया तिष्ठन्महास्वनः ।
 विष्णुः सर्वसुराराध्यो निर्वैरस्तुष्टयेतसा ॥ ४ ॥
 विङ्गस्य दक्षिणे भागे तथापश्यत्सनातनम् ।
 आर्धं वर्णमकाराभ्यमुकारं योत्तरे ततः ॥ ५ ॥
 मकारं मध्यतश्चैव नादमन्तेऽस्य योमिति ।
 सूर्यमण्डलवद् दृष्ट्वा वर्णमार्धं तु दक्षिणे ॥ ६ ॥
 उत्तरे पावकप्रभ्यमुकारमृषिसत्तम ।
 शीतांशुमण्डलप्रभ्यं मकारं तस्य मध्यतः ॥ ७ ॥
 तस्योपरि तदापश्यच्छुद्धस्फुटिकसुप्रभम् ।
 तुरीयातीतममलं निष्कलं निरुपद्रवम् ॥ ८ ॥
 निर्द्भङ्गं डेवलं शून्यं बाह्याभ्यन्तरवर्जितम् ।
 सबाह्याभ्यन्तरे यैव बाह्याभ्यन्तरसंस्थितम् ॥ ९ ॥
 आदिमध्यान्तरहितमानन्दस्यादिकारणम् ।
 सत्यमानन्दममृतं परं ब्रह्मपरायणम् ॥ १० ॥
 कुत एवात्र सम्भूतः परीक्षावोऽग्निसम्भवम् ।
 अधो गमिष्याम्यनलस्तम्भस्थानुपमस्य य ॥ ११ ॥
 वेदशब्दोभयावेशं विश्वात्मानं व्यञ्चिन्तयत् ।
 तदाभवद्दृषिस्तत्र ऋषेः सारतमः स्मृतः ॥ १२ ॥
 तेनैव ऋषिणा विष्णुर्ज्ञातवान्परमेश्वरम् ।
 महादेवं परं ब्रह्म शब्दब्रह्मतनुं परम् ॥ १३ ॥
 चिन्तया रक्षितो रुद्रो वायो यन्मनसा सः ।
 अप्राप्य तन्निरवर्तन्ते वाय्वस्त्वेकाक्षरेण सः ॥ १४ ॥
 ऐकाक्षरेण तद्वाक्यमृतं परमकारणम् ।
 सत्यमानन्दममृतं परं ब्रह्म परात्परम् ॥ १५ ॥

ऐकाक्षरादकाराभ्याद्भगवान्भीजकोऽण्डजः ।
 ऐकाक्षरादुकाराभ्याद्धरिः परमकारणम् ॥ १६ ॥
 ऐकाक्षरान्मकाराभ्याद्भगवान्नीललोहितः ।
 सर्गकर्ता त्वकाराभ्यो ह्युकाराभ्यस्तु मोहकः ॥ १७ ॥
 मकाराभ्यस्तु यो नित्यमनुग्रहकरोऽभवत् ।
 मकाराभ्यो विभुर्भीजो ह्यकारो भीज उच्यते ॥ १८ ॥
 उकाराभ्यो हरिर्योनिः प्रधानपुरुषेश्वरः ।
 भीजो य भीजं तद्योनिर्नादाभ्यश्च मधेश्वरः ॥ १९ ॥
 भीजो विभज्य यात्मानं स्वेष्यया तु व्यवस्थितः ।
 अस्य लिङ्गाद्भूद् भीजमकारो भीजिनः प्रभोः ॥ २० ॥
 उकारयोनौ निःक्षिप्तमवर्धत समन्ततः ।
 सौवर्णमभवत्प्राणमावेद्यं तदलक्षणम् ॥ २१ ॥
 अनेकाब्दं तथा चाप्सु द्विव्यमण्डं व्यवस्थितम् ।
 ततो वर्षसहस्रान्ते द्विधा कृतमजोद्भवम् ॥ २२ ॥
 अण्डमप्सु स्थितं साक्षाद् व्याघातेनेश्वरेण तु ।
 तथास्य सुशुभं डैमं कपालं योर्ध्वसंस्थितम् ॥ २३ ॥
 जज्ञे सा धौस्तदपरं पृथिवी पञ्चलक्षणा ।
 तस्मादण्डाद्भवो जज्ञे ककाराभ्यश्चतुर्भुजः ॥ २४ ॥
 स स्रष्टा सर्वलोकानां स एव त्रिविधः प्रभुः ।
 एवमोमोमिति प्रोक्तमित्याहुर्ब्रह्मणो वराः ॥ २५ ॥
 यजुषां वचनं श्रुत्वा ऋयः सामानि सादरम् ।
 एवमेव उरे ब्रह्मन्नित्याहुश्चावयोस्तदा ॥ २६ ॥
 ततो विज्ञाय देवेशं यथावच्छक्तिःसम्भवैः ।
 मन्त्रैर्मधेश्वरं देवं तुष्टाव सुमहोदयम् ॥ २७ ॥
 ऐतस्मिन्नन्तरेऽन्यथ्य उपमद्भुतसुन्दरम् ।
 ददृशा य मया सार्धं भगवान्विश्वपालकः ॥ २८ ॥
 पञ्चवङ्गं दशभुजं गौरकर्पूरवन्मुने ।

नानाकान्तिसमायुक्तं नानाभूषणभूषितम् ॥ २९ ॥

महोदारं महावीर्यं महापुरुषलक्षणम् ।

तं दृष्ट्वा परमं रूपं कृतार्थोऽभून्मया हरिः ॥ ३० ॥

अथ प्रसन्नो भगवान्महेशः परमेश्वरः ।

दिव्यं शब्दमयं रूपमाख्याय प्रहसन्स्थितः ॥ ३१ ॥

अकारस्तस्य मूर्धा छि ललाटो दीर्घ उच्यते ।

छकारो दक्षिणं नेत्रमीकारो वामलोचनम् ॥ ३२ ॥

उकारो दक्षिणं श्रोत्रमूकारो वाम उच्यते ।

ऋकारो दक्षिणं तस्य कपोलं परमेशिनः ॥ ३३ ॥

वामं कपोलमूकारो लृ लृ नासापुटे उभे ।

अकारश्चोष्ठ ङार्धश्च ङ्यैकारस्त्वधरो विभोः ॥ ३४ ॥

ओकारश्च तथौकारो दन्तपङ्क्तिद्वयं क्रमात् ।

अमस्तु तालुनी तस्य देवदेवस्य शूलिनः ॥ ३५ ॥

काटिपञ्चाक्षराण्यस्य पञ्च उस्ताश्च दक्षिणे ।

याटिपञ्चाक्षराण्येवं पञ्च उस्तास्तु वामतः ॥ ३६ ॥

टाटिपञ्चाक्षरं पादास्ताटि पञ्चाक्षरं तथा ।

पकार उदरं तस्य कृकारः पार्श्व उच्यते ॥ ३७ ॥

भकारो वामपार्श्वस्तु भकारः स्कन्ध उच्यते ।

मकारो हृदयं शम्भोर्महादेवस्य योगिनः ॥ ३८ ॥

यकारादिसकारान्ता विभोर्वै सप्तधातवः ।

उकारो नाभिर्द्वयो छि क्षकारो घ्राण उच्यते ॥ ३९ ॥

अेवं शब्दमयं रूपमगुणस्य गुणात्मनः ।

दृष्ट्वा तमुभया सार्धं कृतार्थोऽभून्मया हरिः ॥ ४० ॥

अेवं दृष्ट्वा महेशानं शब्दब्रह्मतनुं शिवम् ।

प्राणम्य य मया विष्णुः पुनश्चापश्यदूर्ध्वतः ॥ ४१ ॥

ओङ्कारप्रभवं मन्त्रं कलापञ्चकसंयुतम् ।

शुद्धस्फटिकसङ्काशं शुभाष्टत्रिंशदक्षरम् ॥ ४२ ॥

मेधाकारमभूद्भूयः सर्वधर्मार्थसाधकम् ।
 गायत्रीप्रभवं मन्त्रं सखितं वश्यकारकम् ॥ ४३ ॥
 यतुर्विशतिवर्णाढ्यं यतुष्कालमनुत्तमम् ।
 अथ पञ्चसितं मन्त्रं कलाष्टकसमायुतम् ॥ ४४ ॥
 आभियारिकमत्यर्थं प्रायस्त्रिंशच्छ्रुत्वाक्षरम् ।
 यजुर्वेदसमायुक्तं पञ्चविंशच्छ्रुत्वाक्षरम् ॥ ४५ ॥
 कलाष्टकसमायुक्तं सुश्रेतं शान्तिकं तथा ।
 त्रयोदशकलायुक्तं बालाद्यैः सख लेखितम् ॥ ४६ ॥
 बभूवुरस्य योत्पत्तिवृद्धिसंसारकारणम् ।
 वर्णा ऐकाधिकाः षष्टिरस्य मन्त्रवरस्य तु ॥ ४७ ॥
 पुनर्मृत्युञ्जयं मन्त्रं पञ्चाक्षरमतः परम् ।
 चिन्तामणिं तथा मन्त्रं दक्षिणामूर्तिसंज्ञकम् ॥ ४८ ॥
 ततस्तत्त्वमसीत्युक्तं महावाक्यं उरस्य य ।
 पञ्चमन्त्रांस्तथा लब्ध्वा जजाप भगवान्छरिः ॥ ४९ ॥
 अथ दृष्ट्वा कलावर्णमुग्यजुःसामरूपिणम् ।
 षशानमीशमुकुटं पुरुषाभ्यं पुरातनम् ॥ ५० ॥
 अघोरलुटयं लुटं सर्वगुह्यं सदाशिवम् ।
 वामपादं महादेवं महाभोगीन्द्रभूषणम् ॥ ५१ ॥
 विश्वतः पादवन्तं तं विश्वतोऽक्षिकरं शिवम् ।
 ब्रह्मणोऽधिपतिं सर्गस्थितिसंसारकारणम् ॥ ५२ ॥
 तुष्टाव वाग्भिरिष्टाभिः साम्भं वरदमीश्वरम् ।
 मया य सखितो विष्णुर्भगवांस्तुष्टयेतसा ॥ ५३ ॥
 एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां प्रथमभाण्डे सृष्ट्युपाख्याने शब्दब्रह्मतनुवर्णनं नामाष्टमोऽध्यायः
 ॥ २.१.८ ॥
 ॥ श्रीगणेशाय नमः ॥
 ॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥
 ॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥
 ॥ द्वितीयायां रुद्रसंछितायां प्रथमः सृष्टिभाण्डः

२.१.८. नवमोऽध्यायः । शिवतत्त्ववर्णनम् ।

ब्रह्मोवाच ।

अथाकर्ण्यं नृतिं विष्णुकृतां स्वस्थ मधेश्वरः ।

प्रादुर्भूव सुप्रीतः सवामः करुणानिधिः ॥ १ ॥

पञ्चवक्त्रस्त्रिनयनो भालयन्द्रो जटाधरः ।

गौरवार्णो विशालाक्षो भस्मोद्भूतविविग्रहः ॥ २ ॥

दशबाहुर्नीलगलः सर्वाभरणभूषितः ।

सर्वाङ्गसुन्दरो भस्मत्रिपुण्ड्राङ्कितमस्तकः ॥ ३ ॥

तं दृष्ट्वा तादृशं देवं सवामं परमेश्वरम् ।

तुष्टाव पुनश्चिष्टाभिर्वाग्भिर्विष्णुर्मया सह ॥ ४ ॥

निगमं श्चासङ्गोपेण ददौ तस्मै ततो हरः ।

विष्णवे च प्रसन्नात्मा मधेशः करुणाकरः ॥ ५ ॥

ततो ज्ञानमदात्तस्मै रहस्यं परमात्मने ।

परमात्मा पुनर्मुख्यं दत्तवान्कृपया मुने ॥ ६ ॥

सम्प्राप्य निगमं विष्णुः पप्रच्छ पुनरेव तम् ।

कृतार्थः साञ्जलिर्नत्वा मया सह मधेश्वरम् ॥ ७ ॥

विष्णुरुवाच ।

कथं यं तुष्यसे देव मया पूज्यः कथं प्रभो ।

कथं ध्यानं प्रकर्तव्यं कथं व्रजसि वश्यताम् । ८ ॥

किं कर्तव्यं महादेव ज्यावाभ्यां तव शासनात् ।

सदा सदाज्ञापय नौ प्रीत्यर्थं कुरु शङ्कर ॥ ९ ॥

अेतत्सर्वं महाराज कृपां कृत्वावयोः प्रभो ।

कथनीयं तथान्यस्य विज्ञाय स्वानुगौ शिव ॥ १० ॥

ब्रह्मोवाच ।

एत्येतद्भयनं श्रुत्वा प्रसन्नो भगवान्हरः ।

उवाच वयनं प्रीत्या सुप्रसन्नः कृपानिधिः ॥ ११ ॥

श्रीशिव उवाच ।

भक्त्या च भवतोर्नूनं प्रीतोऽहं सुरसत्तमौ ।
 पश्यन्तं मां मडादेवं भयं सर्वं विमुञ्चताम् ॥ १२ ॥
 मम लिङ्गं सदा पूज्यं ध्येयं यैतादृशं मम ।
 धेदानीं दृश्यते यद्भक्त्या कार्यं प्रयत्नतः ॥ १३ ॥
 पूजितो लिङ्गरूपेण प्रसन्नो विविधं क्लमम् ।
 दास्यामि सर्वलोकेभ्यो मनोऽभीष्टान्यनेकशः ॥ १४ ॥
 यदा द्रुपं भवेत्तत्र युवयोः सुरसत्तमौ ।
 पूजिते मम लिङ्गे य तदा स्याद् द्रुपनाशनम् ॥ १५ ॥
 युवां प्रसूतौ प्रकृतेर्मदीयाया मडाभवौ ।
 सव्यापसव्यागात्राभ्यां मम सर्वेश्वरस्य हि ॥ १६ ॥
 अयं मे दक्षिणात्पार्श्वार्धं ब्रह्मा लोकपितामहः ।
 वामपार्श्वार्थ्य विष्णुस्त्वं समुत्पन्नः परात्मनः ॥ १७ ॥
 प्रीतोऽहं युवयोः सम्यग्वरं दद्यां यथेप्सितम् ।
 मयि भक्तिर्दृढा भूयाद्युवयोरभ्यनुज्ञया ॥ १८ ॥
 पार्थिवीं शैव मन्मूर्तिं विधाय कुरुतं युवाम् ।
 सेवां च विविधां प्राज्ञौ कृत्वा सुभमवाप्स्यथः ॥ १९ ॥
 ब्रह्म-सृष्टिं कुरु त्वं हि मदाज्ञापारिपालकः ।
 वत्स वत्स उरे त्वं च पालयैवं यरायरम् ॥ २० ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 धृत्युक्त्वा नौ प्रभुस्ताभ्यां पूजाविधिमदाच्छुभाम् ।
 येनैव पूजितः शम्भुः क्लं यच्छत्यनेकशः ॥ २१ ॥
 धत्याकर्ण्य वयः शम्भोर्मया च संहितो हरिः ।
 प्रत्युवाच मडेशानं प्रणिपत्य कृताञ्जलिः ॥ २२ ॥
 विष्णुरुवाच ।
 यद्दि प्रीतिः समुत्पन्ना यद्दि देयो वरश्च नौ ।
 भक्तिर्भवतु नौ नित्यं त्वयि चाव्यभिचारिणी ॥ २३ ॥
 त्वमप्यवतरस्वाद्य लीलया निर्गुणोऽपि हि ।
 सहायं कुरु नौ तात त्वं परः परमेश्वरः ॥ २४ ॥

आवयोर्द्वेवदेश विवाहमपि शोभनम् ।
 छडागतो भवान्यस्माद्धिवाहशमनाय नौ ॥ २५ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 तस्य तद्भयनं श्रुत्वा पुनः प्राड उरो हरिम् ।
 प्रणिपत्य स्थितं मूर्ध्ना कृताञ्जलिपुटः स्वयम् ॥ २६ ॥
 श्रीमलेश उवाच ।
 प्रलयस्थितिसर्गाणां कर्ताडं सगुणोऽगुणः ।
 परब्रह्म निर्विकारी सख्यिदानन्दलक्षणः ॥ २७ ॥
 त्रिधा भिन्नो ह्यडं विष्णो ब्रह्मविष्णुदराप्यथा ।
 सर्गरक्षालयगुणैर्निष्कलोऽडं सदा हरे ॥ २८ ॥
 स्तुतोऽडं यत्त्वया विष्णो ब्रह्मणा मेऽवतारणे ।
 प्रार्थनां तां करिष्यामि सत्यां यद्भक्तवत्सलः ॥ २९ ॥
 मद्रूपं परमं ब्रह्मन्नीदृशं भवदङ्गतः ।
 प्रकटीभवित्वा लोके नाम्ना रुद्रः प्रकीर्तितः ॥ ३० ॥
 महंशात्तस्य सामर्थ्यं न्यूनं नैव भविष्यति ।
 योऽडं सोऽडं न भेदोऽस्ति पूजाविधिविधानतः ॥ ३१ ॥
 यथा य ज्योतिषः सङ्गाञ्जलादेः स्पर्शता न वै ।
 तथा ममागुणस्यापि संयोगाद् भन्धनं न हि ॥ ३२ ॥
 शिवरूपं ममैतच्च रुद्रोऽपि शिववत्तदा ।
 न तत्र परभेदो वै कर्तव्यश्च मडामुने ॥ ३३ ॥
 वस्तुतो ह्येकरूपं हि द्विधा भिन्नं जगत्सुत ।
 अतो भेदो न विज्ञेयः शिवे रुद्रे कदाचन ॥ ३४ ॥
 सुवर्णस्य यथैकस्य वस्तुत्वं नैव गच्छति ।
 अलङ्कृतिकृते देव नामभेदो न वस्तुतः ॥ ३५ ॥
 यथैकस्या मृदो भेदो नानापात्रे न वस्तुतः ।
 कारणस्यैव कार्ये न सन्निधानं निदर्शनम् ॥ ३६ ॥
 ज्ञातव्यं बुधवर्यैश्च निर्मलज्ञानिभिः सुरैः ।
 अयं ज्ञात्वा भवद्भ्यां तु न दृश्यं भेदकारणम् ॥ ३७ ॥

वस्तुवत् सर्वदृश्यं च शिवरूपं मतं मम ।
 अहं भवानजश्चैव रुद्रो योऽयं भविष्यति ॥ ३८ ॥
 ऐक्यरूपा न भेदस्तु भेदे वै बन्धनं भवेत् ।
 तथापि च मदीयं हि शिवरूपं सनातनम् ॥ ३९ ॥
 मूलीभूतं सदोक्तं च सत्यज्ञानमनन्तकम् ।
 अवे ज्ञात्वा सदा ध्येयं मनसा यैव तत्पतः ॥ ४० ॥
 श्रूयतां यैव भो ब्रह्मन् यद्गोप्यं कथ्यते मया ।
 भवन्तौ प्रकृतेर्यातौ नायं वै प्रकृतेः पुनः ॥ ४१ ॥
 मदाज्ञा जायते तत्र ब्रह्मणो भ्रुकुटेरहम् ।
 गुणेष्वपि यथा प्रोक्तस्तामसः प्रकृतो हरः ॥ ४२ ॥
 वैकारिकश्च विज्ञेयो योऽहङ्कार उदाहृतः ।
 नामतो वस्तुतो नैव तामसः परियक्ष्यते ॥ ४३ ॥
 अतस्मात्कारणाद् ब्रह्मन्करणीयमिदं त्वया ।
 सृष्टिकर्ता भव ब्रह्मन्सृष्टेश्च पालको हरिः ॥ ४४ ॥
 मदीयश्च तथांशो यो लयकर्ता भविष्यति ।
 एयं या प्रकृतिर्देवी त्र्युमाण्या परमेश्वरी ॥ ४५ ॥
 तस्यास्तु शक्तिर्वाग्देवी ब्रह्माणं सा भविष्यति ।
 अन्या शक्तिः पुनस्तत्र प्रकृतेः सम्भविष्यति ॥ ४६ ॥
 समान्रविष्यते विष्णुं लक्ष्मीरूपेण सा तदा ।
 पुनश्च काली नाम्ना सा महंशं प्राप्स्यति ध्रुवम् ॥ ४७ ॥
 ज्योतीरूपेण सा तत्र कार्यायै सम्भविष्यति ।
 अवे देव्यास्तथा प्रोक्ताः शक्तयः परमाः शुभाः ॥ ४८ ॥
 सृष्टिस्थितिलयानां हि कार्यं तासां क्माद् ध्रुवम् ।
 अतस्याः प्रकृतेरंशा मत्प्रियायाः सुरोत्तम ॥ ४९ ॥
 त्वं च लक्ष्मीमुपाश्रित्य कार्यं कर्तुमिडाहसि ।
 ब्रह्मंस्त्वं च गिरां देवीं प्रकृत्यंशामवाप्य च ॥ ५० ॥
 सृष्टिकार्यं हृदा कर्तुं मन्त्रिंशाह्निडाहसि ।
 अहं कालीं समाश्रित्य मत्प्रियांशां परात्पराम् ॥ ५१ ॥

रुद्ररूपेण प्रलयं करिष्ये कार्यमुत्तमम् ।
 यतुर्वर्णमयं लोकं तत्सर्वैराश्रमैर्भुवम् ॥ ५२ ॥
 तदन्यैर्विविधैः कार्यैः कृत्वा सुभमवाप्स्यथः ।
 ज्ञानविज्ञानसंयुक्तो लोकानां हितकारकः ॥ ५३ ॥
 मुक्तिदोऽत्र भवानद्ये भव लोके मदाज्ञया ।
 मद्दर्शने क्वलं यद्भक्तदेव तव दर्शने ॥ ५४ ॥
 षति दत्तो वरस्तेऽद्य सत्यं सत्यं न संशयः ।
 ममैव हृदये विष्णुर्विष्णोश्च हृदये ह्यहम् ॥ ५५ ॥
 उभयोरन्तरं यो वै न जानाति मनो मम ।
 वामाङ्गो मम हरिर्दक्षिणाङ्गोऽहोऽहो विधिः ॥ ५६ ॥
 महाप्रलयकृद् रुद्रो विश्वात्मा हृदयोऽहम् ।
 त्रिधा भिन्नो ह्यहं विष्णो ब्रह्मविष्णुभवाभ्यया ॥ ५७ ॥
 सर्गारक्षालयकरस्त्रिगुणै रज आदिभिः ।
 गुणभिन्नः शिवः साक्षात्प्रकृते पुरुषात्परः ॥ ५८ ॥
 परं ब्रह्माद्भयो नित्योऽनन्तः पूर्णो निरञ्जनः ।
 अन्तस्तमो बलिः सत्त्वस्त्रिजगत्पालको हरिः ॥ ५९ ॥
 अन्तःसत्त्वस्तमोऽह्यस्त्रिजगत्त्वयकृद्भरः ॥ ६० ॥
 अन्तर्बहिरजश्चैव त्रिजगत्सृष्टिकृद्भिधिः ।
 अयं गुणस्त्रिदेवेषु गुणभिन्नः शिवः स्मृतः ॥ ६१ ॥
 विष्णो सृष्टिकरं प्रीत्या पालयैनं पितामहम् ।
 सम्भूजयस्त्रिषु लोकेषु भविष्यसि मदाज्ञया ॥ ६२ ॥
 तव सेव्यो विधेश्चापि रुद्र अयं भविष्यति ।
 शिवपूर्णावतारो हि त्रिजगत्त्वयकारकः ॥ ६३ ॥
 पाप्मे भविष्यति सुतः कल्पे तव पितामहः ।
 तदा द्रक्ष्यसि मां यैव सोऽपि द्रक्ष्यति पद्मजः ॥ ६४ ॥
 अयमुक्त्वा मलेशानः कृपां कृत्वातुलां हरः ।
 पुनः प्रोवाय सुप्रीत्या विष्णुं सर्वेश्वरः प्रभुः ॥ ६५ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंहितायां प्रथमभाण्डे सृष्ट्युपाख्याने शिवतत्त्ववर्णनं नाम नवमोऽध्यायः
॥ २.१.९ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

॥ द्वितीयायां रुद्रसंहितायां प्रथमः सृष्टिभाण्डः

२.१.१०. दशमोऽध्यायः । परमशिवतत्त्ववर्णनम् ।

परमेश्वर उवाच ।

अन्यच्छृणु उरे विष्णो शासनं मम सुप्रत ।

सदा सर्वेषु लोकेषु मान्यः पूज्यो भविष्यसि ॥ १ ॥

ब्रह्मणा निर्मिते लोके यदा दुःखं प्रजायते ।

तदा त्वं सर्वदुःखानां नाशाय तत्परो भव ॥ २ ॥

सहायं ते करिष्यामि सर्वकार्ये यः दुःखले ।

तव शत्रून्डनिष्यामि दुःसाध्यान्परमोत्तमान् ॥ ३ ॥

विविधानवतारांश्च गृहीत्वा कीर्तिभुक्तमाम् ।

विस्तारय उरे लोके ताराणाय परो भव ॥ ४ ॥

गुणरूपो ह्यलं रुद्रो ह्यनेन वपुषा सदा ।

कार्यं करिष्ये लोकानां तवाशक्यं न संशयः ॥ ५ ॥

रुद्रध्येयो भवांश्चैव भवद्ध्येयो हरस्तथा ।

युवयोरन्तरं नैव तव रुद्रस्य किञ्चन ॥ ६ ॥

वस्तुतश्चापि यैकत्वं वरतोऽपि तथैव यः ।

लीलयामि महाविष्णो सत्यं सत्यं न संशयः ॥ ७ ॥

रुद्रभक्तो नरो यस्तु तव निन्दां करिष्यति ।

तस्य पुण्यं यः निष्किलं द्रुतं भस्म भविष्यति ॥ ८ ॥

नरेके पतनं तस्य त्वद्देषात्पुरुषोत्तम ।

मदाज्ञया भवेद्विष्णो सत्यं सत्यं न संशयः ॥ ९ ॥

लोकेऽस्मिन्भुक्तिदो नृणां भुक्तिदश्व विशेषतः ।
 ध्येयः पूज्यश्च भक्तानां निगडानुगडौ कुरु ॥ १० ॥
 एत्युक्त्वा मां य धातारं उस्ते धृत्वा स्वयं हरिम् ।
 कथयामास दुःभेषु सहायो भव सर्वदा ॥ ११ ॥
 सर्वाध्यक्षश्च सर्वेषु भक्तिभुक्तिप्रदायकः ।
 भव त्वं सर्वदा श्रेष्ठः सर्वकामप्रसाधकः ॥ १२ ॥
 सर्वेषां प्राणरूपश्च भव त्वं य ममाज्ञया ।
 सङ्कटे भजनीयो हि स रुद्रो मत्तनुर्दरे ॥ १३ ॥
 त्वां यः समाश्रितो नूनं मामेव स समाश्रितः ।
 अन्तरं यश्च जानाति निरये पतति ध्रुवम् ॥ १४ ॥
 आयुर्बलं शृणुष्वद्य त्रिदेवानां विशेषतः ।
 सन्देहोऽत्र न कर्तव्यो ब्रह्मविष्णुहारात्मनाम् ॥ १५ ॥
 यतुर्युगसहस्राणि ब्रह्मणो दिनमुच्यते ।
 रात्रिश्च तावती तस्य मानमेतच्छमेण उ ॥ १६ ॥
 तेषां त्रिंशद्दिनैर्मासो द्वादशैस्तैश्च वत्सरः ।
 शतवर्षप्रमाणेन ब्रह्मायुः परिकीर्तितम् ॥ १७ ॥
 ब्रह्मणो वर्षमात्रेण दिनं वैष्णवमुच्यते ।
 सोऽपि वर्षशतं यावदात्ममानेन श्रुति ॥ १८ ॥
 वैष्णवेन तु वर्षेण दिनं रौद्रं भवेद् ध्रुवम् ।
 उरो वर्षशते याते नररूपेण संस्थितः ॥ १९ ॥
 यावदुच्छ्वसितं वक्त्रे सदाशिवसमुद्भवम् ।
 पश्चाच्छक्तिं समभ्येति यावन्निःश्वसितं भवेत् ॥ २० ॥
 निःश्वासोच्छ्वसितानां य सर्वेषामेव देहिनाम् ।
 ब्रह्मविष्णुहाराणां य गन्धर्वोरगरक्षसाम् ॥ २१ ॥
 ऐकविंशसहस्राणि शतैः षड्भिः शतानि य ।
 अहोरात्राणि योक्तानि प्रमाणं सुरसत्तमौ ॥ २२ ॥
 षड्भिरुच्छ्ववासनिःश्वसैः पलमेकं प्रवर्तितम् ।
 घटी षष्टिपला प्रोक्ता सा षष्ठ्या य दिनं निशा ॥ २३ ॥

निःश्वासोच्छ्वासितानां य परिशङ्ख्या न विद्यते ।
सदाशिवसमुत्थानमेतस्मात्सोऽक्षयः स्मृतः ॥ २४ ॥

एत्थं उपं त्वया तावद्रक्षणीयं ममाज्ञया ।
तावत्सृष्टेश्च कार्यं वै कर्तव्यं विविधैर्गुणैः ॥ २५ ॥

ब्रह्मोवाच ।
एत्याकर्ण्य वयः शम्भोर्मया य भगवान्दरिः ।
प्रणिपत्य य विश्वेशं प्राह मन्दतरं वशी ॥ २६ ॥

विष्णुरुवाच ।
शङ्कर श्रूयतामेतत्कृपासिन्धो जगत्पते ।
सर्वमेतत्कश्चिन्मि भवदाज्ञावशानुगः ॥ २७ ॥

मम ध्येयः सदा त्वं य भविष्यसि न यान्यथा ।
भवतः सर्वसामर्थ्यं लब्धं यैव पुरा मया ॥ २८ ॥

क्षणमात्रमपि स्वामिंस्तव ध्यानं परं मम ।
येतसो दूरतो नैव सङ्गच्छतु कदाचन ॥ २९ ॥

मम भक्तश्च यः स्वामिंस्तव निन्दां कश्चिन्ति ।
तस्य वै निरये वासं प्रयच्छ नियतं ध्रुवम् ॥ ३० ॥

त्वद्भक्तो यो भवेत् स्वामिन्मम प्रियतरो हि सः ।
अेवं वै यो विजानाति तस्य मुक्तिर्न दुर्लभा ॥ ३१ ॥

महिमा य मदीयोऽद्य वर्धितो भवता ध्रुवम् ।
कदाचिद्गुणश्चैव जायते क्षम्यतामिति ॥ ३२ ॥

ब्रह्मोवाच ।
तदा शम्भुस्तदीयं हि श्रुत्वा वचनमुत्तमम् ।
उवाच विष्णुं सुप्रीत्या क्षम्या तेऽगुणता मया ॥ ३३ ॥

अेवमुक्त्वा हरिं नौ स कराभ्यां परमेश्वरः ।
पस्पर्श सकलाङ्गेषु कृपया तु कृपानिधिः ॥ ३४ ॥

आदिश्य विविधान्धर्मान्सर्वदुःखहरो हरः ।
ददौ वराननेकांश्चावयोर्हितचिकीर्षया ॥ ३५ ॥

ततः स भगवान् शम्भुः कृपया भक्तवत्सलः ।
 दृष्ट्या सम्पश्यतोः शीघ्रं तत्रैवान्तरधीयत ॥ ३६ ॥
 तदाप्रभृति लोकेऽस्मिँल्लिङ्गपूजाविधिः स्मृतः ।
 लिङ्गे प्रतिष्ठितः शम्भुर्भुक्तिमुक्तिप्रदायकः ॥ ३७ ॥
 लिङ्गवेदिर्महादेवी लिङ्गं साक्षान्मधेश्वरः ।
 लयनाल्लिङ्गमित्युक्तं तत्रैव निम्बिलं जगत् ॥ ३८ ॥
 यस्तु लैङ्गं पठेन्नित्यमाभ्यानं लिङ्गसन्निधौ ।
 षण्मासास्थिवरुपो वै नात्र कार्या विचारणा ॥ ३९ ॥
 यस्तु लिङ्गसमीपे तु कार्यं किञ्चित्करोति य ।
 तस्य पुण्यकुलं वक्तुं न शक्नोमि महामुने ॥ ४० ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंहितायां प्रथमभाण्डे सृष्ट्युपाभ्याने परम शिवतत्त्ववर्णनं नाम
 दशमोऽध्यायः ॥ २.१.१० ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥
 ॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥
 ॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥
 ॥ द्वितीयायां रुद्रसंहितायां प्रथमः सृष्टिभाण्डः

२.१.११. अेकादशोऽध्यायः । शिवपूजाविधिवर्णनम् ।

ऋषय त्रिभुः ।
 सूत सूत महाभाग व्यासशिष्य नमोऽस्तु ते ।
 श्राविताद्याद्भुता शैवी कथा परमपावनी ॥ १ ॥
 तत्राद्भुता महादिव्या लिङ्गोत्पत्तिः श्रुता शुभा ।
 श्रुत्वा यस्याः प्रभावं य द्दुःभनाशो भवेद्विड ॥ २ ॥
 ब्रह्मनारदसंवाद्यमनुसृत्य दयानिधे ।
 शिवार्चनविधिं ब्रूहि येन तुष्टो भवेच्छिवः ॥ ३ ॥
 ब्राह्मणैः क्षत्रियैर्वैश्यैः शूद्रैर्वा पूज्यते शिवः ।
 कथं कार्यं य तद् ब्रूहि यथा व्यासमुभाश्रुतम् ॥ ४ ॥
 तच्छ्रुत्वा वचनं तेषां शर्मदं श्रुतिसम्मतम् ।

उवाच सकलं प्रीत्या मुनिप्रश्नानुसारतः ॥ ५ ॥

सूत उवाच ।

साधु पृष्टं भवद्भिश्च तद्रुद्रस्यं मुनीश्वराः ।

तदलं कथयाम्यद्य यथाबुद्धिं यथाश्रुतम् ॥ ६ ॥

भवद्भिः पृच्छयते यद्गतथा व्यासेन वै पुरा ।

पृष्टं सनत्कुमाराय तच्छ्रुतं ह्युपमन्युना ॥ ७ ॥

ततो व्यासेन वै श्रुत्वा शिवपूजादिकं य यत् ।

मह्यं य पाठितं तेन लोकानां हितकाम्यया ॥ ८ ॥

तच्छ्रुतं यैव कृष्णेन ह्युपमन्योर्महात्मनः ।

तदलं कथयिष्यामि यथा ब्रह्मावदत्पुरा ॥ ९ ॥

ब्रह्मोवाच ।

शृणु नारद वक्ष्यामि सङ्क्षेपाल्लिङ्गापूजनम् ।

वक्तुं वर्षशतेनापि न शक्यं विस्तरान्मुने ॥ १० ॥

अेवं तु शाङ्करं रूपं सुभं स्वच्छं सनातनम् ।

पूजयेत्परया भक्त्या सर्वकामकृत्प्राप्तये ॥ ११ ॥

दारिद्र्यं रोगदुःखं य पीडनं शत्रुसम्भवम् ।

पापं यत्तुर्विधं तावद्यावन्नार्थयते शिवम् ॥ १२ ॥

सम्पूजिते शिवे देवे सर्वदुःखं विलीयते ।

सम्पद्यते सुभं सर्वं पश्चान्मुक्तिरवाप्यते ॥ १३ ॥

यो वै मानुष्यमाश्रित्य मुष्यं सन्तानतः सुभम् ।

तेन पूज्यो महादेवः सर्वकार्यार्थसाधकः ॥ १४ ॥

ब्राह्मणैः क्षत्रिया वैश्याः शूद्राश्च विधिवत्कृत्वा ।

शङ्करार्यां प्रकुर्वन्तु सर्वकामार्थसिद्धये ॥ १५ ॥

प्रातःकाले समुत्थाय मुहूर्ते ब्रह्मसंज्ञके ।

गुरोश्च स्मरणं कृत्वा शम्भोश्चैव तथा पुनः ॥ १६ ॥

तीर्थानां स्मरणं कृत्वा ध्यानं यैव हरेरपि ।

ममापि निर्जराणां वै मुन्यादीनां तथा मुने ॥ १७ ॥

ततः स्तोत्रं शम्भुनाम गृह्णीयाद्विधिपूर्वकम् ।

ततोत्थाय मलोत्सर्गं दक्षिणस्थां चरेद्विधिः ॥ १८ ॥

ओकान्ते तु विधिं कुर्यान्मलोत्सर्गस्य यच्छ्रुतम् ।

तदेव कथयाम्यथ शृण्वन्वाधाय मनो मुने ॥ १९ ॥

शुद्धां मृदं द्विजो विध्यात्पञ्चवारं विशुद्धये ।

क्षत्रियश्च यतुर्वारं वैश्यो वारत्रयं तथा ॥ २० ॥

शूद्रो द्विवारं च मृदं गृहीयाद्विधिःशुद्धये ।

गुह्ये वाथ सकृत्स्विङ्गे वारमेकं प्रयत्नतः ॥ २१ ॥

दशवारं वामदस्ते सप्तवारं द्रयोस्तथा ।

प्रत्येकं पादयोस्तात त्रिवारं करयोः पुनः ॥ २२ ॥

स्त्रीभिश्च शूद्रवत्कार्यं मृदाग्रदण्डमुत्तमम् ।

उस्तौ पादौ च प्रक्षाल्य पूर्ववन्मृदमादरेत् ॥ २३ ॥

दन्तकाष्ठे ततः कुर्यात्स्ववर्णाङ्कमतो नरः ॥ २४ ॥

विप्रः कुर्याद्दन्तकाष्ठे द्वादशाङ्गुलमानतः ।

ओकादशाङ्गुलं राजा वैश्यः कुर्याद्दशाङ्गुलम् ॥ २५ ॥

शूद्रो नवाङ्गुलं कुर्यादिति मानमिदं स्मृतम् ।

कालदोषं विचार्यैव मानदृष्टे विवर्जयेत् ॥ २६ ॥

षष्ठ्याधामश्च नवमीं प्रतमस्तं रवेर्दिनम् ।

तथा श्राद्धदिनं तात निषिद्धं रदधावने ॥ २७ ॥

स्नानं तु विधिवत्कार्यं तीर्थादिषु क्रमेण तु ।

देशकालविशेषेण स्नानं कार्यं समन्त्रकम् ॥ २८ ॥

आयम्य प्रथमं तत्र धौतवस्त्राणि धारयेत् ।

ओकान्ते सुस्थले स्थित्वा सन्ध्याविधिमथाचरेत् ॥ २९ ॥

यथायोग्यं विधिं कृत्वा पूजाविधिमथारभेत् ।

मनस्तु सुस्थिरं कृत्वा पूजागारं प्रविश्य च ॥ ३० ॥

पूजाविधिं समाधाय स्वासने ङ्युपविश्य वै ।

न्यासादिकं विधायादौ पूजयेत् क्रमशो हरम् ॥ ३१ ॥

प्रथमं च गण्णाधीशं द्वारपालांस्तथैव च ।

दिक्पालांश्च सुसम्पूज्य पश्चात्पीठं प्रकल्पयेत् ॥ ३२ ॥

अथवाष्टदलं कृत्वा पूजाद्रव्यं समीपतः ।

उपविश्य ततस्तत्र उपवेश्य शिवं प्रभुम् ॥ ३३ ॥

आयमनत्रयं कृत्वा प्रक्षाल्य च पुनः करौ ।

प्राणायामत्रयं कृत्वा मध्ये ध्यायेच्च त्र्यम्बकम् ॥ ३४ ॥

पञ्चवङ्गं दशभुजं शुद्धस्कृटिकसन्निभम् ।

सर्वाभरणसंयुक्तं व्याघ्रयर्मोत्तरीयकम् ॥ ३५ ॥

तस्य साउध्यतां स्मृत्वा दहेत्पापं नरः सदा ।

शिवं ततः समुत्थाप्य पूजयेत्परमेश्वरम् ॥ ३६ ॥

देलशुद्धिं ततः कृत्वा मूलमन्त्रं न्यसेत्कृत्वा ।

सर्वत्र प्राणवेनैव षडङ्गान्यासमाचरेत् ॥ ३७ ॥

कृत्वा हृदि प्रयोगं च ततः पूजां समाचरेत् ।

पादाधार्यामनार्थं च पात्राणि च प्रकल्पयेत् ॥ ३८ ॥

स्थापयेद्विधाःकुम्भान्नव धीमान्यथाविधि ।

दर्भैराच्छाद्य तैरेव संस्थाप्याभ्युक्ष्य वाशिषा ॥ ३९ ॥

तेषु तेषु च सर्वेषु क्षिपेत्तोयं सुशीतलम् ।

प्राणवेन क्षिपेत्तेषु द्रव्याण्यालोक्य बुद्धिमान् ॥ ४० ॥

उशीरे चन्दनं चैव पाद्ये तु परिकल्पयेत् ।

जातीकङ्गुलकर्पूरवटमूलतमालकम् ॥ ४१ ॥

यूर्णयित्वा यथान्यायं क्षिपेदायमनीयके ।

अेतत्सर्वेषु पात्रेषु दापयेच्चन्दनान्वितम् ॥ ४२ ॥

पार्श्वयोर्दिवदेवस्य नन्दीशं तु समर्चयेत् ।

गन्धैर्घृपैस्तथा दीपैर्विविधैः पूजयेच्छिवम् ॥ ४३ ॥

लिङ्गशुद्धिं ततः कृत्वा मुदा युक्तो नरस्तदा ।

यथोचितं तु मन्त्रौघैः प्राणवादिर्नमोऽन्तकैः ॥ ४४ ॥

कल्पयेदासनं स्वस्तिपत्रादि प्राणवेन तु ।

तस्मात्पूर्वदृशं साक्षादणिमामयमक्षरम् ॥ ४५ ॥

लघिमा दक्षिणं चैव मडिमा पश्चिमं तथा ।
 प्राप्तिश्चैवोत्तरं पत्रं प्राकाम्यं पावकस्य च ॥ ४६ ॥
 षष्टित्वं नैरृतं पत्रं वशित्वं वायुगोचरे ।
 सर्वज्ञत्वं तथैशान्यं कर्णिका सोम उच्यते ॥ ४७ ॥
 सोमस्याधस्तथा सूर्यस्तस्याधः पावकस्त्वयम् ।
 धर्मदीनपि तस्याधो भवतः कल्पयेत् कृमात् ॥ ४८ ॥
 अव्यक्तादि यतुर्दक्षिणं सोमस्यान्ते गुणत्रयम् ।
 सद्योजातं प्रपद्यामीत्यावाह्य परमेश्वरम् ॥ ४९ ॥
 वामदेवेन मन्त्रेण तिष्ठेय्यैवासनोपरि ।
 सान्निध्यं रुद्रगायत्र्या अघोरेण निरोधयेत् ॥ ५० ॥
 षष्ठानः सर्वविधानामिति मन्त्रेण पूजयेत् ।
 पाद्यमायनीयं च विधायार्घ्यं प्रदापयेत् ॥ ५१ ॥
 स्थापयेद्विधिना रुद्रं गन्धयन्तनवारिणा ।
 पञ्चगव्यविधानेन गृह्यपात्रेऽभिमन्त्र्य च ... पर ॥
 प्राणवेनैव गव्येन स्नापयेत्पयसा च तम् ।
 दध्ना च मधुना चैव तथा येक्षुरसेन तु ॥ ५३ ॥
 धृतेन तु तथा पूज्यं सर्वकामडितावहम् ।
 पुण्यैर्द्रव्यैर्महादेवं प्राणवेनाभिषेचयेत् ॥ ५४ ॥
 पवित्रजलभाण्डेषु मन्त्रैः तोयं क्षिपेत्ततः ।
 शुद्धीकृत्य यथान्यायं सितवस्त्रेण साधकः ॥ ५५ ॥
 तावद् दूरं न कर्तव्यं न यावज्जन्तं क्षिपेत् ।
 तन्दुलैः सुन्दरैस्तत्र पूजयेच्छुद्धं मुदा ॥ ५६ ॥
 कुशापामार्गकूर्पूरजातियम्पकपाटलैः ।
 करवीरैः सितैश्चैव मल्लिकाकमलोत्पलैः ॥ ५७ ॥
 अपूर्वपुष्पैर्विविधैश्चन्तनाद्यैस्तथैव च ।
 जलेन जलधारां च कल्पयेत्परमेश्वरे ॥ ५८ ॥
 पात्रैश्च विविधैर्देवं स्नापयेच्च मण्डेश्वरम् ।
 मन्त्रपूर्वं प्रकर्तव्या पूजा सर्वकृलप्रदा ॥ ५९ ॥

मन्त्रांश्च तुभ्यं तांस्तात सर्वकामार्थसिद्धये ।
प्रवक्ष्यामि समासेन सावधानतया शृणु ॥ ६० ॥
पवमानेन मन्त्रेण तथा वाऽभयकेन च ।
रुद्रेण नीलरुद्रेण सुशुक्लेन शुभेन च ॥ ६१ ॥
डोतारेण तथा शीष्णां शुभेनाथर्वणेन च ।
शान्त्या वाथ पुनः शान्त्या भारुण्डेनारुणेन च ॥ ६२ ॥
अर्थाभीष्टेन साम्ना च तथा देवव्रतेन च ॥ ६३ ॥
रथन्तरेण पुष्पोण सूक्तेन पुरुषेण च ।
मृत्युञ्जयेन मन्त्रेण तथा पञ्चाक्षरेण च ॥ ६४ ॥
जलधाराः सडस्रेण शतेनैकोत्तरेण वा ।
कर्तव्या वेदमार्गेण नामभिर्वाथ वा पुनः ॥ ६५ ॥
ततश्चन्दनपुष्पादि रोपणीयं शिवोपरि ।
दापयेत्प्राणवेनैव मुषवासादिकं तथा ॥ ६६ ॥
ततः स्फुटिकसङ्काशं देवं निष्कलमक्षयम् ।
कारणं सर्वलोकानां सर्वलोकमयं परम् ॥ ६७ ॥
ब्रह्मेन्द्रोपेन्द्रविष्णवाद्यैरपि देवैरगोचरम् ।
वेदविद्विभिर्द्वि वेदान्ते त्वगोचरमिति स्मृतम् ॥ ६८ ॥
आदिमध्यान्तरहितं भेषजं सर्वरोगिणाम् ।
शिवतत्त्वमिति ध्यातं शिवलिङ्गं व्यवस्थितम् ॥ ६९ ॥
प्रणवेनैव मन्त्रेण पूजयेत्त्रिङ्गमूर्द्धनि ।
धूपैर्दीपैश्च नैवेद्यैस्ताम्बूलैः सुन्दरैस्तथा ॥ ७० ॥
नीराजनेन रभ्येण यथोक्तविधिना ततः ।
नमस्कारैः स्तवैश्चान्यैर्भक्तैर्नानाविधैरपि ॥ ७१ ॥
अर्घ्यं दत्त्वा तु पुष्पाणि पादयोः सुविदीर्य च ।
प्रणिपत्य च देवेशमात्मनाराधयेच्छिवम् ॥ ७२ ॥
उस्ते गृहीत्वा पुष्पाणि समुत्थाय कृताञ्जलिः ।
प्रार्थयेत्पुनरीशानं मन्त्रेणानेन शङ्करम् ॥ ७३ ॥

અજ્ઞાનાદદિ વા જ્ઞાનાજ્જપપૂજાદિકં મયા ।

કૃતં તદસ્તુ સફલં કૃપયા તવ શકુર ॥ ૭૪ ॥

પઠિત્વૈવં ચ પુષ્પાણિ શિવોપરિ મુદા ન્યસેત્ ।

તતઃ સ્વસ્ત્યચનં કૃત્વા હ્યાશિષો વિવિધાસ્તથા ॥ ૭૫ ॥

માર્જનં તુ તતઃ કાર્યં શિવસ્થોપરિ વૈ પુનઃ ।

નમસ્કારં તતઃ ક્ષાન્તિં પુનરાગમનાય ચ ॥ ૭૬ ॥

અઘોરમન્ત્રમુચ્ચાર્યં નમસ્કારં પ્રકલ્પયેત્ ।

પ્રાર્થયેચ્ચ પુનસ્તત્ર સર્વભાવસમન્વિતઃ ॥ ૭૭ ॥

શિવે ભક્તિઃ શિવે ભક્તિઃ શિવે ભક્તિર્ભવે ભવે ।

અન્યથા શરણં નાસ્તિ ત્વમેવ શરણં મમ ॥ ૭૮ ॥

ઇતિ સમ્પ્રાર્થ્યં દેવેશં સર્વસિદ્ધિપ્રદાયકમ્ ।

પૂજયેત્પરયા ભક્ત્યા ગલનાદૈર્વિશેષતઃ ॥ ૭૯ ॥

નમસ્કારં તતઃ કૃત્વા પરિવારગણૈઃ સહ ।

પ્રહર્ષમતુલં લબ્ધ્વા કાર્યં કુર્યાદિથાસુખમ્ ॥ ૮૦ ॥

એવં ચઃ પૂજયેન્નિત્યં શિવભક્તિપરાયણઃ ।

તસ્ય વૈ સકલા સિદ્ધિર્જાયતે તુ પદે પદે ॥ ૮૧ ॥

વાગ્મી સ જાયતે તસ્ય મનોડભીષ્ટકુલં ધ્રુવમ્ ।

રોગ દુઃખં ચ શોકં ચ હ્યુદ્વેગં કૃત્રિમં તથા ॥ ૮૨ ॥

કૌટિલ્યં ચ ગરં ચૈવ યદ્દુઃખમુપસ્થિતમ્ ।

તદુઃખં નાશયત્યેવ શિવઃ શિવકરઃ પરઃ ॥ ૮૩ ॥

કલ્યાણં જાયતે તસ્ય શુક્લપક્ષે યથા શશી ।

વર્ધતે સદ્ગુણસ્તત્ર ધ્રુવં શકુરપૂજનાત્ ॥ ૮૪ ॥

ઇતિ પૂજાવિધિઃ શમ્ભોઃ પ્રોક્તાસ્તે મુનિસત્તમ ।

અતઃ પરં ચ શુશ્રૂષુઃ કિં પ્રચાસિ ચ નારદ ॥ ૮૫ ॥

ઇતિ શ્રીશિવમહાપુરાણે દ્વિતીયાયાં રુદ્રસંહિતાયાં પ્રથમખાણ્ડે સૃષ્ટ્યુપાખ્યાને શિવપૂજાવિધિવર્ણનં નામૈકાદશોઽધ્યાયઃ ॥ ૨.૧.૧૧ ॥

॥ શ્રીગણેશાય નમઃ ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

॥ द्वितीयायां रुद्रसंखितायां प्रथमः सृष्टिभाण्डः

२.१.१२. द्वादशोऽध्यायः । पूजाविधिवर्णने सारासारविचारवर्णनम् ।

नारद उवाच ।

ब्रह्मन्प्रजापते तात धन्यस्त्वं शिवसक्तधीः ।

अेतदेव पुनः सम्यग्भूषि मे विस्तराद्विधे ॥ १ ॥

ब्रह्मोवाच ।

अेकस्मिन्समये तात ऋषीनाढूय सर्वतः ।

निर्जरांश्चावदं प्रीत्या सुवयः पद्मसम्भवः ॥ २ ॥

यदि नित्यसुप्ते श्रद्धा यदि सिद्धेश्च कामुकाः ।

आगन्तव्यं मया सार्धं तीरं क्षीरपयोनिधेः ॥ ३ ॥

एत्येतद्भयनं श्रुत्वा गतास्ते छि मया सल ।

यत्रास्ते भगवान्विष्णुः सर्वेषां छितकारकः ॥ ४ ॥

तत्र गत्वा जगन्नाथं देवदेवं जनार्दनम् ।

उपतस्थुः सुरा नत्वा सुकृताञ्जलयो मुने ॥ ५ ॥

तान्दृष्ट्वा य तदा विष्णुर्ब्रह्माधानमरान्स्थितान् ।

स्मरन् शिवपदाम्भोजमब्रवीत्परमं वयः ॥ ६ ॥

विष्णुरुवाच ।

किमर्थमागता यूयं ब्रह्माद्याश्च सुरर्षयः ।

सर्वं वदत तत्प्रीत्या किं कार्यं विधतेऽधुना ॥ ७ ॥

ब्रह्मोवाच ।

एति पृष्ठास्तदा तेन विष्णुना य मया सुराः ।

पुनः प्राणम्य तं प्रीत्या किं कार्यं विधतेऽधुना ॥

विनिवेदयितुं कार्यं ह्यब्रुवन्वयनं शुभम् ॥ ८ ॥

देवा उचुः ।

नित्यं सेवा तु कस्यैव कार्या दृग्भाषाशरिणी ॥ ९ ॥

धृत्येतद्भयनं श्रुत्वा भगवान्भक्तवत्सलः ।
 सामरस्य मम प्रीत्या कृपया वाङ्मयमब्रवीत् ॥ १० ॥
 श्रीभगवानुवाच ।
 ब्रह्मन् शृणु सुरैः सम्यक् श्रुतं य भवता पुरा ।
 तथापि कथ्यते तुभ्यं देवेभ्यश्च तथा पुनः ॥ ११ ॥
 दृष्टं य दृश्यतेऽद्यैव किं पुनः पृच्छ्यतेऽधुना ।
 ब्रह्मन्देवैः समस्तैश्च बहुधा कार्यतत्परैः ॥ १२ ॥
 सेव्यः सेव्यः सदा देवः शङ्करः सर्वदुःखला ।
 ममापि कथितं तेन ब्रह्मणोऽपि विशेषतः ॥ १३ ॥
 प्रस्तुतं यैव दृष्टं वः सर्वं दृष्टान्तमद्भुतम् ।
 त्याज्यं तदर्थनं नैव कदापि सुभमीप्सुभिः ॥ १४ ॥
 सन्त्यज्य देवदेवेशं लिङ्गमूर्तिं महेश्वरम् ।
 तारपुत्रास्तथैवैते नष्टास्तेऽपि सभान्धवाः ॥ १५ ॥
 मया य मोहितास्ते वै मायया दूरतः कृताः ।
 सर्वे विनष्टाः प्रध्वस्ताः शिवेन रक्षिता यदा ॥ १६ ॥
 तस्मात्सदा पूजनीयो लिङ्गमूर्तिधरो हरः ।
 सेवनीयो विशेषेण श्रद्धया देवसत्तम ॥ १७ ॥
 शर्वलिङ्गार्थनादेव देवा दैत्याश्च सत्तमाः ।
 अहं त्वं य तथा ब्रह्मन्कथं तद्विस्मृतं त्वया ॥ १८ ॥
 तल्लिङ्गमर्थयन्नित्र्यं येन केनापि हेतुना ।
 तस्मात् ब्रह्मन्सुरैः शर्वः सर्वकामकृलोप्सया ॥ १९ ॥
 सा हानिस्तन्महाछिद्रं सान्धता सा य मुग्धता ।
 यन्मुहूर्तं क्षणं वापि शिवं नैव समर्थयेत् ॥ २० ॥
 भवभक्तिपरा ये य भवप्राणतयेतसः ।
 भवसंस्मरणा ये य न ते दुःखस्य भाजनाः ॥ २१ ॥
 भवनानि मनोज्ञानि मनोज्ञाभरणाः स्त्रियः ।
 धनं य तुष्टिपर्यन्तं पुत्रपौत्रादिसन्ततिः ॥ २२ ॥
 आरोग्यं य शरीरं य प्रतिष्ठां याप्यलौकिकीम् ।

ये वाञ्छन्ति महाभागाः सुभं वा त्रिदशालयम् ॥ २३ ॥

अन्ते मुक्तिफलं चैव भक्तिं वा परमेशितुः ।

पूर्वपुण्यातिरेकेण तेऽर्चयन्ति सदाशिवम् ॥ २४ ॥

योऽर्चयेत्स्थिवलिङ्गं वै नित्यं भक्तिपरायणः ।

तस्य वै सकृदा सिद्धिर्न स पापैः प्रयुज्यते ॥ २५ ॥

ब्रह्मोवाच ।

धृत्युक्ताश्च तदा देवाः प्रणिपत्य हरिं स्वयम् ।

लिङ्गानि प्रार्थयामासुः सर्वकामाप्तये नृणाम् ॥ २६ ॥

तच्छ्रुत्वा च तदा विष्णुर्विश्वकर्माणमब्रवीत् ।

अहं च मुनिशार्दूल ज्वोद्धारपरायणः ॥ २७ ॥

विश्वकर्मान्यथा शम्भोः कल्पयित्वा शुभानि च ।

लिङ्गानि सर्वदेवैर्भ्यो देवानि वयनान्मम ॥ २८ ॥

ब्रह्मोवाच ।

लिङ्गानि कल्पयित्वैवमधिकारानुत्पतः ।

विश्वकर्मा ददौ तेभ्यो नियोगान्मम वा हरेः ॥ २९ ॥

तदेव कथयाम्यद्य श्रूयतामृषिसत्तम ।

पद्मरागमयं शङ्को डैमं विश्रवसः सुतः ॥ ३० ॥

पीतं मणिमयं धर्मो वरुणः श्यामलं शिवम् ।

धन्वनीलमयं विष्णुर्ब्रह्मा डेममयं तथा ॥ ३१ ॥

विश्वेदेवास्तथा रौप्यं वसवश्च तथैव च ।

आरकूटमयं वापि पार्थिवं ज्यश्विनौ मुने ॥ ३२ ॥

लक्ष्मीश्च स्फाटिकं देवी ज्योतिष्यास्ताम्रनिर्मितम् ।

मौक्तिकं सोमराजो वै वज्रलिङ्गं विभावसुः ॥ ३३ ॥

मृण्मयं चैव विप्रेन्द्रा विप्रपत्न्यस्तथैव च ।

यान्दनं च मयो नागाः प्रवालमयमादरात् ॥ ३४ ॥

नवनीतमयं देवी योगी भस्ममयं तथा ।

यक्षा दधिमयं लिङ्गं छाया पिष्टमयं तथा ॥ ३५ ॥

शिवलिङ्गं च ब्रह्माणी रत्नं पूजयति ध्रुवम् ।

पारदं पार्थिवं ब्राह्मणः समर्थति परेऽपि वा ॥ ३६ ॥

अेवंविधानि लिङ्गानि दत्तानि विश्वकर्मणा ।

ते पूजयन्ति सर्वे वै देवा ऋषिगणास्तथा ॥ ३७ ॥

विष्णुर्दत्त्वा य लिङ्गानि देवेभ्यो हितकाम्यया ।

पूजाविधिं समायष्ट ब्रह्मणो मे पिनाकिनः ॥ ३८ ॥

तश्छुत्वा वयनं तस्य ब्रह्माहं देवसत्तमैः ।

आगच्छ य स्वकं धाम उर्ध्वनिर्भरमानसः ॥ ३९ ॥

तत्रागत्य ऋषीन्सर्वान्देवांश्चाहं तथा मुने ।

शिवपूजाविधिं सम्यगब्रुवं सकलेष्टदम् ॥ ४० ॥

ब्रह्मोवाच ।

श्रूयतामृषयः सर्वे सामराः प्रेमतत्पराः ।

शिवपूजाविधिं प्रीत्या कथये भुक्तिमुक्तिदम् ॥ ४१ ॥

मानुषं जन्म सम्प्राप्य दुर्लभं सर्वजन्तुषु ।

तत्रापि सत्सुले देवा दृष्ट्वायं य मुनीश्वराः ॥ ४२ ॥

अव्यङ्गं यैव विप्रेषु सायारेषु सपुण्यतः ।

शिवसन्तोषहेतोश्च कर्म स्वोक्तं समाचरेत् ॥ ४३ ॥

यद्यज्जातिसमुद्दिष्टं तत्तत्कर्म न लङ्घयेत् ।

यावद्दानस्य सम्पत्तिस्तावत्कर्म समावहेत् ॥ ४४ ॥

कर्मयज्ञसदस्त्रेभ्यस्तपोयज्ञो विशिष्यते ।

तपोयज्ञसदस्त्रेभ्यो जपयज्ञो विशिष्यते ॥ ४५ ॥

ध्यानयज्ञात्परं नास्ति ध्यानं ज्ञानस्य साधनम् ।

यतः समरसं स्वेष्टं योगी ध्यानेन पश्यति ॥ ४६ ॥

ध्यानयज्ञरतस्यास्य सदा सन्निहितः शिवः ।

नास्ति विज्ञानिनां किञ्चित्प्रायश्चित्तादिशोधनम् ॥ ४७ ॥

विशुद्धा विद्यया ये य ब्रह्म-ब्रह्मविदो जनाः ।

नास्ति क्रिया य तेषां वै सुभं दुःभं विचारतः ॥ ४८ ॥

धर्माधर्मौ जपो लोभो ध्यानं ध्यानविधिस्तथा ।

सर्वदा निर्विकारास्ते विद्यया य तयामराः ॥ ४९ ॥

परानन्दकरं लिङ्गं विशुद्धं शिवमक्षरम् ।
 निष्कलं सर्वगं ज्ञेयं योगिनां हृदि संस्थितम् ॥ ५० ॥
 लिङ्गं तु द्विविधं प्रोक्तं बाह्यमाभ्यन्तरं द्विजः ।
 बाह्यं स्थूलं समुद्दिष्टं सूक्ष्ममाभ्यन्तरं मतम् ॥ ५१ ॥
 कर्मयज्ञरता ये य स्थूललिङ्गार्चने रताः ।
 असतां भावनाथाय सूक्ष्मेण स्थूलविग्रहाः ॥ ५२ ॥
 आध्यात्मिकं तु यत्स्लिङ्गं प्रत्यक्षं यस्य नो भवेत् ।
 स तत्स्लिङ्गे तथा स्थूले कल्पयेच्च न यान्यथा ॥ ५३ ॥
 ज्ञानिनां सूक्ष्मममलं भावात्प्रत्यक्षमव्ययम् ।
 यथा स्थूलमयुक्तानामुत्कृष्टादौ प्रकल्पितम् ॥ ५४ ॥
 अहो विचारतो नास्ति ह्यन्यत्तत्त्वार्थवाद्दिनः ।
 निष्कलं सकलं चित्ते सर्वं शिवमयं जगत् ॥ ५५ ॥
 अेवं ज्ञानविमुक्तानां नास्ति दोषविकल्पना ।
 विधिश्चैव तथा नास्ति विडिताविडिते तथा ॥ ५६ ॥
 यथा जलेषु कमलं सलिलैर्नावलिप्यते ।
 तथा ज्ञानी गृहे तिष्ठन्कर्मणा नावबध्यते ॥ ५७ ॥
 एति ज्ञानं समुत्पन्नं यावन्नैव नरस्य वै ।
 तावच्च कर्मणा देवं शिवमाराधयेन्नरः ॥ ५८ ॥
 प्रत्ययार्थं च जगतामेकस्थोऽपि द्दिवाकरः ।
 अेकोऽपि बहुधा दृष्टो जलाधारादिवस्तुषु ॥ ५९ ॥
 दृश्यते श्रूयते लोके यद्यत्सदसदात्मकम् ।
 तत्तत्सर्वं सुरा वित्त परं ब्रह्म शिवात्मकम् ॥ ६० ॥
 भेदो जलानां लोकेऽस्मिन्प्रतिभावेऽविचारतः ।
 अेवमाहुस्तथा यान्ये सर्वे वेदार्थतत्त्वगाः ॥ ६१ ॥
 हृदि संसारिणः साक्षात्सकलः परमेश्वरः ।
 एति विज्ञानयुक्तस्य किं तस्य प्रतिमादितिः ॥ ६२ ॥
 एति विज्ञानहीनस्य प्रतिमाकल्पना शुभा ।

पदमुख्यैः समारोढुं पुंसो ज्वालम्बनं स्मृतम् ॥ ६३ ॥

आलम्बनं विना तस्य पदमुख्यैः सुदुष्करम् ।

निर्गुणप्राप्तये नृणां प्रतिमालम्बनं स्मृतम् ॥ ६४ ॥

सगुणान्निर्गुणप्राप्तिर्भवतीति सुनिश्चितम् ।

एवं च सर्वदेवानां प्रतिमा प्रत्ययावडा ॥ ६५ ॥

देवश्चायं महीयान्वै तस्यार्थं पूजनं त्विदम् ।

गन्धचन्दनपुष्पादि किमर्थं प्रतिमां विना ॥ ६६ ॥

तावस्य प्रतिमा पूजया यावद्विज्ञानसम्भवः ।

ज्ञानाभावे न पूजयेत् पतनं तस्य निश्चितम् ॥ ६७ ॥

अेतस्मात्कारणाद्विप्राः श्रूयतां परमार्थतः ।

स्वजात्युक्तं तु यत्कर्म कर्तव्यं तत्प्रथमतः ॥ ६८ ॥

यत्र यत्र यथा भक्तिः कर्तव्यं पूजनादिकम् ।

विना पूजनदानादि पातकं न च दूरतः ॥ ६९ ॥

यावस्य पातकं देहे तावत्सिद्धिर्न जायते ।

गते च पातके तस्य सर्वं च सफलं भवेत् ॥ ७० ॥

तथा य मलिने वस्त्रे रङ्गः शुभतरो न हि ।

क्षालने हि कृते शुद्धे सर्वो रङ्गः प्रसज्जते ॥ ७१ ॥

तथा य निर्मले देहे देवानां सम्यगर्यया ।

ज्ञानरङ्गः प्रजायेत् तदा विज्ञानसम्भवः ॥ ७२ ॥

विज्ञानस्य च सन्मूलं भक्तिरव्यभिचारिणी ।

ज्ञानस्यापि य सन्मूलं भक्तिरेवाऽभिधीयते ॥ ७३ ॥

भक्तेर्भूलं तु सत्कर्म स्वेष्टदेवादिपूजनम् ।

तन्मूलं सद्गुरुः प्रोक्तस्तन्मूलं सङ्गतिः सताम् ॥ ७४ ॥

सङ्गत्या गुरुराप्येत गुरोर्मन्त्रादिपूजनम् ।

पूजनाज्जायते भक्तिर्भक्त्या ज्ञानं प्रजायते ॥ ७४ ॥

विज्ञानं जायते ज्ञानात्परब्रह्मप्रकाशकम् ।

विज्ञानं य यदा जातं तदा भेदो निवर्तते ॥ ७६ ॥

भेदे निवृत्ते सकले द्वन्द्वदुःखविडीनता ।
 द्वन्द्वदुःखविडीनस्तु शिवरूपो भवत्यसौ ॥ ७७ ॥
 द्वन्द्वाप्राप्तौ न जायेतां सुभदुःखे विजानतः ।
 विछिताविछिते तस्य न स्यातां च सुरर्षयः ॥ ७८ ॥
 षट्शो विरलो लोके गुडाश्रमविवर्जितः ।
 यद्वि लोके भवत्यस्मिन्दर्शनात्पापहारकः ॥ ७९ ॥
 तीर्थानि श्लाघयन्तीड तादृशं ज्ञानवित्तमम् ।
 देवाश्च मुनयः सर्वे परब्रह्मात्मकं शिवम् ॥ ८० ॥
 तादृशानि न तीर्थानि न देवा मृच्छिलामयाः ।
 ते पुनन्त्युरुकालेन विज्ञानी दर्शनादपि ॥ ८१ ॥
 यावद्गुडाश्रमे तिष्ठेत्तावदाकारपूजनम् ।
 कुर्याच्छ्रेष्ठस्य सुप्रीत्या सुरेषु भलु पञ्चसु ॥ ८२ ॥
 अथवा य शिवः पूज्यो मूलमेकं विशिष्यते ।
 मूले सिक्ते तथा शाभाः तृप्ताः सत्यपिलाः सुराः ॥ ८३ ॥
 शाभासु य सुतृप्तासु मूलं तृप्तं न कर्षित् ।
 अेवं सर्वेषु तृप्तेषु सुरेषु मुनिसत्तमाः ॥ ८४ ॥
 सर्वथा शिवतृप्तिर्ना विज्ञेया सूक्ष्मबुद्धिभिः ।
 शिवे य पूजिते देवाः पूजिताः सर्वे अेव हि ॥ ८५ ॥
 तस्माच्च पूजयेद्देवं शङ्करं लोकशङ्करम् ।
 सर्वकामकृलावाभ्यै सर्वभूतछिते रतः ॥ ८६ ॥
 एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्र संछितायां प्रथमभाण्डे सृष्ट्युपाख्याने पूजाविधिवर्णने
 सारासारविचारवर्णनं नाम द्वादशोऽध्यायः ॥ २.१.१२ ॥
 ॥ श्रीगणेशाय नमः ॥
 ॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥
 ॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥
 ॥ द्वितीयायां रुद्रसंछितायां प्रथमः सृष्टिभाण्डः

२.१.१३. त्रयोदशोऽध्यायः । शिवपूजनवर्णनम् ।

ब्रह्मोवाच ।

अतः परं प्रवक्ष्यामि पूजाविधिमुत्तमम् ।

श्रूयतामृषयो देवाःसर्वकामसुभावाढम् ॥ १ ॥

ब्राह्मे मुहुर्ते योत्थाय संस्मरेत्साम्भकं शिवम् ।

दुर्यात्तत्प्रार्थनां भक्त्या साञ्जविर्नतमस्तकः ॥ २ ॥

उत्तिष्ठोत्तिष्ठ देवेश उत्तिष्ठ दुद्वेशय ।

उत्तिष्ठ त्वमुभास्वामि-ब्रह्माण्डे मङ्गलं कुरु ॥ ३ ॥

जानामि धर्मं न य मे प्रवृत्ति-

र्जनाभ्यधर्मं न य मे निवृत्तिः ।

त्वया महादेव लुट्टि स्थितेन

यथा नियुक्तोऽस्मि तथा करोमि ॥ ४ ॥

धृत्युक्त्वा वयनं भक्त्या स्मृत्वा य गुरुपादके ।

भङ्गिर्गच्छेद्दक्षिणाशां त्यागार्थं मलमूत्रयोः ॥ ५ ॥

देवशुद्धिं ततः कृत्वा स मृज्जलविशोधनैः ।

उस्तौ पादौ य प्रक्षाल्य दन्तधावनमाचरेत् ॥ ६ ॥

दिवानाथे त्वनुदिते कृत्वा वै दन्तधावनम् ।

भुषं षोडशवारं तु प्रक्षाल्याञ्जलिभिस्तथा ॥ ७ ॥

षष्ठयाधामाश्च तिथयो नवम्यर्कदिने तथा ।

वर्ज्याः सुरर्षयो यत्नाद्भक्तो न रदधावने ॥ ८ ॥

यथावकाशं सुस्नायान्नधादिष्वथवा गृहे ।

देशकालाविरुद्धं य स्नानं कार्यं नरेण य ॥ ९ ॥

रवेर्दिने तथा श्राद्धे सङ्कान्तौ त्रयण्ये तथा ।

महादाने तथा तीर्थे ऽयुपवासदिने तथा ॥ १० ॥

अशौचेऽप्यथवा प्राप्ते न स्नायाद्दुष्प्राणवारिणा ।

यथा साभिभुषं स्नायात्तीर्थादौ भक्तिमान्नरः ॥ ११ ॥

तैलाभ्यङ्गं य कुर्वीत वारा-दृष्ट्वा कमेण य ।

नित्यमभ्यङ्गके शैव वासितं वा न दूषितम् ॥ १२ ॥

श्राद्धे च अलङ्घ्ये चैवोपवासे प्रतिपदिने ।
 अथवा सार्षपं तैलं न दृष्येद् अलङ्घ्यं विना ॥ १३ ॥
 देशं कालं विचार्यैवं स्नानं कुर्याद्यथाविधि ।
 उत्तराभिमुखश्चैव प्राङ्मुखोऽप्यथवा पुनः ॥ १४ ॥
 उच्छिष्टेनैव वस्त्रेण न स्नायात्स कदाचन ।
 शुद्धवस्त्रेण स स्नायात्तद्देवस्मृतिपूर्वकम् ॥ १५ ॥
 परधार्यं च नोच्छिष्टं शत्रौ च विधृतं च यत् ।
 तेन स्नानं तथा कार्यं क्षालितं च परित्यजेत् ॥ १६ ॥
 तर्पणं च ततः कार्यं देवर्षिपितृमिदम् ।
 धौतवस्त्रं ततो धार्यं पुनराचमनं चरेत् ॥ १७ ॥
 शुभ्यौ देशे ततो गत्वा गोमयाधूपमार्जिते ।
 आसनं च शुभं तत्र रथनीयं द्विजोत्तमाः ॥ १८ ॥
 शुद्धकाष्ठसमुत्पन्नं पूर्णं स्तरितमेव वा ।
 चित्रासनं तथा कुर्यात्सर्वकामफलप्रदम् ॥ १९ ॥
 यथायोग्यं पुनर्ग्राह्यं भृगयर्मादिकं च यत् ।
 तत्रोपविश्य कुर्वीत त्रिपुण्ड्रं भस्मना सुधीः ॥ २० ॥
 जपस्तपस्तथा दानं त्रिपुण्ड्रात्सकलं भवेत् ।
 अभावे भस्मनस्तत्र जलस्थादि प्रकीर्तितम् ॥ २१ ॥
 अथैव कृत्वा त्रिपुण्ड्रं च रुद्राक्षान्धारयेन्नरः ।
 सम्पाद्य च स्वकं कर्म पुनराराधयेच्छिवम् ॥ २२ ॥
 पुनराचमनं कृत्वा त्रिवारं मन्त्रपूर्वकम् ।
 अेकं वाथ प्रकुर्याच्च गङ्गाभिन्दुरिति ब्रुवन् ॥ २३ ॥
 अत्रोदकं तथा तत्र शिवपूजार्थमाहरेत् ।
 अन्यद्रस्तु च यत्किञ्चिद्यथाशक्तिं समीपगम् ॥ २४ ॥
 कृत्वा स्थेयं च तत्रैव धैर्यमास्थाय वै पुनः ।
 अर्घपात्रं तथा यैकं जलगन्धाक्षतैर्युतम् ॥ २५ ॥
 दक्षिणांसे तथा स्थाप्यमुपचारस्य क्लृप्तये ।
 गुरोश्च स्मरणं कृत्वा तदनुज्ञामवाप्य च ॥ २६ ॥

सङ्कल्पं विधिवत्कृत्वा कामनां च नियुज्य वै ।
पूजयेत्परया भक्त्या शिवं सपरिवारकम् ॥ २७ ॥
मुद्रामेकां प्रदर्शयैव पूजयेद्विघ्नहारकम् ।
सिन्दुरादिपदार्थैश्च सिद्धिबुद्धिसमन्वितम् ॥ २८ ॥
लक्ष्मिणाभयुतं तत्र पूजयित्वा नमेत्पुनः ।
यतुर्थ्यन्तैर्नामपदैर्नमोऽन्तैः प्रणवादिभिः ॥ २९ ॥
क्षमायै न तदा देवं भ्रात्रा यैव समन्वितम् ।
पूजयेत्परया भक्त्या नमस्कुर्यात्पुनः पुनः ॥ ३० ॥
द्वारपालं सदा द्वारि तिष्ठन्तं च मण्डोदरम् ।
पूजयित्वा ततः पश्चात्पूजयेद्द्विरिजं सतीम् ॥ ३१ ॥
यन्मनैः कुडुमैश्चैव धूपैर्दीपैरनेकशः ।
नैवेद्यैर्विधैश्चैव पूजयित्वा ततः शिवम् ॥ ३२ ॥
नमस्कृत्य पुनस्तत्र गच्छेच्च शिवसन्निधौ ।
यदि गेले पार्थिवी वा डैर्भी वा राजती तथा ॥ ३३ ॥
धातुजन्त्यां तथैवान्यां पारदां वा प्रकल्पयेत् ।
नमस्कृत्य पुनस्तां च पूजयेद्भक्तितत्परः ॥ ३४ ॥
तस्यां तु पूजितायां वै सर्वे स्युः पूजितास्तथा ।
स्थापयेच्च मृदा लिङ्गं विधाय विधिपूर्वकम् ॥ ३५ ॥
कर्तव्यं सर्वथा तत्र नियमाः स्वगुले स्थितैः ।
प्राणप्रतिष्ठां कुर्वीत भूतशुद्धिं विधाय च ॥ ३६ ॥
द्विष्णुपालान्पूजयेत्तत्र स्थापयित्वा शिवालये ।
गुले शिवः सदा पूज्यो मूलमन्त्राभियोगतः ॥ ३७ ॥
तत्र तु द्वारपालानां नियमो नास्ति सर्वथा ।
गुले लिङ्गं च यत्पूज्यं तस्मिन्सर्वं प्रतिष्ठितम् ॥ ३८ ॥
पूजाकाले च साङ्गं वै परिवारेण संयुतम् ।
आवाह्य पूजयेद्देवं नियमोऽत्र न विद्यते ॥ ३९ ॥
शिवस्य सन्निधिं कृत्वा स्वासनं परिकल्पयेत् ।

उदङ्मुभस्तदा स्थित्वा पुनरायमनं यरेत् ॥ ४० ॥

प्रक्षाल्य उस्तौ पश्चाद्गै प्राणायामं प्रकल्पयेत् ।

मूलमन्त्रेण तत्रैव दशावर्तं नयेत्तरः ॥ ४१ ॥

पञ्चमुद्राः प्रकर्तव्याः पूजावश्यं करे स्थिता ।

येता मुद्राः प्रदृश्येव यरेत्पूजाविधिं नरः ॥ ४२ ॥

दीपं कृत्वा तदा तत्र नमस्कारं गुरोरथ ।

बध्वा पद्मासनं तत्र भद्रासनमथापि वा ॥ ४३ ॥

उत्तानासनकं कृत्वा पर्यङ्कासनकं तथा ।

यथासुप्तं तथा स्थित्वा प्रयोगं पुनरेव य ॥ ४४ ॥

कृत्वा पूजां पुरा जातां वट्टकेनैव तारयेत् ।

यदि वा स्वयमेवेह गृहे न नियमोऽस्ति य ॥ ४५ ॥

पश्चात्त्रैवार्षपात्रेण क्षालयेत्स्विङ्गमुत्तमम् ।

अनन्यमानसो भूत्वा पूजाद्रव्यं निधाय य ॥ ४६ ॥

पश्चात्त्रावाहयेद्देवं मन्त्रेणानेन वै नरः ।

कैलासशिभरस्थं य पार्वतीपतिमुत्तमम् ॥ ४७ ॥

यथोक्तंरूपिणं शम्भुं निर्गुणं गुणरूपिणम् ।

पञ्चवक्त्रं दशभुजं त्रिनेत्रं वृषभध्वजम् ॥ ४८ ॥

कर्पूरगौरं दिव्याङ्गं यन्द्रमौलिं कपर्दिनम् ।

व्याघ्रयर्मोत्तरीयं य गजचर्माम्बरं शुभम् ॥ ४९ ॥

वासुध्यादिपरीताङ्गं पिनाकाधायुधान्वितम् ।

सिद्धयोऽद्यै य यस्याग्रे नृत्यन्तीह निरन्तरम् ॥ ५० ॥

जयजयेति शब्दैश्च सेवितं भक्तपुञ्जकैः ।

तेजसा द्युःसलेनैव दुर्लभ्यं देवसेवितम् ॥ ५१ ॥

शरण्यं सर्वसत्त्वानां प्रसन्नमुभपङ्कजम् ।

वेष्टैः शास्त्रैर्यथागीतं विष्णुब्रह्मनुतं सदा ॥ ५२ ॥

भक्तवत्सलमानन्दं शिवमावाहयाम्यहम् ।

येवं ध्यात्वा शिवं साम्भमासनं परिकल्पयेत् ॥ ५३ ॥

यतुर्थ्यन्तपदेनैव सर्वं कुर्याद्यथाक्रमम् ।
 ततः पाद्यं प्रदद्याद्भै ततोऽर्घ्यं शङ्कराय च ॥ ५४ ॥
 ततश्चायमनं कृत्वा शम्भवे परमात्मने ।
 पश्चात्त्रय पञ्चभिर्द्रव्यैः स्नापयेच्छङ्करं मुदा ॥ ५५ ॥
 वेदमन्त्रैर्यथायोग्यं नामभिर्वा समन्त्रकैः ।
 यतुर्थ्यन्तपदैर्भक्त्या द्रव्याण्येवार्पयेत्तदा ॥ ५६ ॥
 तथाभिलषितं द्रव्यमर्पयेच्छङ्करोपरि ।
 ततश्च वारुणं स्नानं करणीयं शिवाय वै ॥ ५७ ॥
 सुगन्धं चन्दनं दद्यादन्यलेपानि यत्नतः ।
 ससुगन्धजलेनैव जलधारां प्रकल्पयेत् ॥ ५८ ॥
 वेदमन्त्रैः षडङ्गैर्वा नामभी रुद्रसङ्घ्यया ।
 यथावकाशां तां दत्त्वा वस्त्रेण मार्जयेत्ततः ॥ ५९ ॥
 पश्चादायमनं दद्यात्ततो वस्त्रं समर्पयेत् ।
 तिलाश्चैव यवा वापि गोधूमा मुद्गमाषकाः ॥ ६० ॥
 अर्पणीयाः शिवायैवं मन्त्रैर्नानाविधैरपि ।
 ततः पुष्पाणि दैवानि पञ्चास्याय महात्मने ॥ ६१ ॥
 प्रतिवक्त्रं यथाध्यानं यथायोग्याभिलाषतः ।
 कमलैः शतपत्रैश्च शङ्खपुष्पैः परैस्तथा ॥ ६२ ॥
 कुशपुष्पैश्च घत्तूरैर्मन्दारैर्द्रोणसम्भवैः ।
 तथा च तुलसीपत्रैर्बिल्वपत्रैर्विशेषतः ॥ ६३ ॥
 पूजयेत्परया भक्त्या शङ्करं भक्तवत्सलम् ।
 सर्वाभावे बिल्वपत्रमर्पणीयं शिवाय वै ॥ ६४ ॥
 बिल्वपत्रार्पणेनैव सर्वपूजा प्रसिध्यति ।
 ततः सुगन्धयूर्णं वै वासितं तैलमुत्तमम् ॥ ६५ ॥
 अर्पणीयं च विविधं शिवाय परया मुदा ।
 ततो धूपः प्रकर्तव्यो गुग्गुलागुरुभिर्मुदा ॥ ६६ ॥
 दीपो दैवस्ततस्तस्मै शङ्कराय घृताप्लुतः ।
 अर्घं दधात्पुनस्तस्मै मन्त्रेणानेन भक्तितः ॥ ६७ ॥

कारयेद्भावतो भक्त्या वस्त्रेण मुष्ममार्जनम् ।
रुपं देहि यशो देहि भोगं देहि य शङ्कर ॥ ६८ ॥
भुक्तिमुक्तिफलं देहि गृहीत्वार्धं नमोऽस्तु ते ।
ततो देयं शिवायैव नैवेद्यं विविधं शुभम् ॥ ६९ ॥
तत आचमनं प्रीत्या कारयेद्भाविलम्बतः ।
ततः शिवाय ताम्बूलं साङ्गोपाङ्गं विधाय य ॥ ७० ॥
कुर्यादारार्तिकं पञ्चवर्तिकामनुसङ्ग्यथा ।
पादयोश्च यतुर्वारं द्विःकृत्वो नाभिमाङ्गले ॥ ७१ ॥
श्लोककृत्वो मुखे सप्तकृत्वः सर्वाङ्गं शिवे हि ।
ततो ध्यानं यथोक्तं वै कृत्वा मन्त्रमुदीरयेत् ॥ ७२ ॥
यथासङ्ग्यं यथाज्ञानं कुर्यान्मन्त्रविधिं नरः ।
गुरुपदिष्टमार्गोऽपि कृत्वा मन्त्रजपं सुधीः ॥ ७३ ॥
गुरुपदिष्टमार्गोऽपि कृत्वा मन्त्रमुदीरयेत् ।
यथासङ्ग्यं यथाज्ञानं कुर्यान्मन्त्रविधिं नरः ॥ ७४ ॥
स्तोत्रैर्नानाविधैः प्रीत्या स्तुवीत वृषभध्वजम् ।
ततः प्रदक्षिणां कुर्याच्छिवस्य य शनैः शनैः ॥ ७५ ॥
नमस्कारांस्ततः कुर्यात्साष्टाङ्गं विधिवत्पुमान् ।
ततः पुष्पाञ्जलिर्द्वयो मन्त्रेणानेन भक्तितः ॥ ७६ ॥
शङ्कराय परेशाय शिवसन्तोषछेतवे ।
अज्ञानाद्यदि वा ज्ञानाद्यद्यत्पूजादिकं मया ॥ ७७ ॥
कृतं तदस्तु सकलं कृपया तव शङ्कर ।
तावकस्त्वद्गतप्राणस्त्वस्थितोऽहं सदा मूढ ॥ ७८ ॥
एति विज्ञाय गौरीश भूतनाथ प्रसीद मे ।
भूमौ स्मलितपादानां भूमिरेवावलम्बनम् ॥ ७९ ॥
त्वयि जातापराधानां त्वमेव शरणं प्रभो ।
एत्यादि बहुविज्ञप्तिं कृत्वा सम्यग्विधानतः ॥ ८० ॥
पुष्पाञ्जलिं समर्प्यैव पुनः कुर्यान्नतिं मुहुः ।

स्वस्थानं गच्छ देवेश परिवास्थुतः प्रभो ॥ ८१ ॥

पूजाकाले पुनर्नाथ त्वयागन्तव्यमादरात् ।

इति सम्प्रार्थ्यं बभूवुः शङ्करं भक्तवत्सलम् ॥ ८२ ॥

विसर्जयेत्स्वदृढये तदपो मूर्ध्नि विन्यसेत् ।

इति प्रोक्तमशेषेण मुनयः शिवपूजनम् ।

भुक्तिमुक्तिप्रदं यैव किमन्यच्छ्रोतुमर्हथ ॥ ८३ ॥

इति श्रीशिवमडापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां प्रथमभाण्डे सृष्ट्युपाख्याने शिवपूजनवर्णनं नाम त्रयोदशोऽध्यायः
॥ २.१.१३ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमडापुराणम् ॥

॥ द्वितीयायां रुद्रसंछितायां प्रथमः सृष्टिभाण्डः

२.१.१४. यत्तुर्दशोऽध्यायः । शिवपूजाविधानवर्णनम् ।

ऋषय उच्युः ।

व्यासशिष्य मडाभाग कथय त्वं प्रमाणातः ।

कैः पुष्पैः पूजितः शम्भुः किं किं यच्छति वै क्वलम् ॥ १ ॥

सूत उवाच ।

शौनकाद्याश्च ऋषयः शृणुतादरतोऽभिलम् ॥

कथयाम्यद्य सुप्रीत्या पुष्पार्पणविनिर्णयम् । २ ॥

अेष अेव विधिः पृष्टो नारदेन मदर्षिणा ।

प्रोवाच परमप्रीत्या पुष्पार्पणविनिर्णयम् ॥ ३ ॥

ब्रह्मोवाच ।

कमलैर्बिल्वपत्रैश्च शतपत्रैस्तथा पुनः ।

शङ्खपुष्पैस्तथा देवं लक्ष्मीकामोऽर्ययेच्छिवम् ॥ ४ ॥

अेतैश्च लक्षसङ्ख्याकैः पूजितश्चेद्भवेच्छिवः ।

पापहानिस्तथा विप्र लक्ष्मीः स्यान्नात्र संशयः ॥ ५ ॥

विंशतिः कमलानां तु प्रस्थमेकमुदाहृतम् ।

बिल्वो दलसदस्रेण प्रस्थार्धं परिभाषितम् ॥ ६ ॥

शतपत्रसदस्रेण प्रस्थार्धं परिभाषितम् ।

पलैः षोडशभिः प्रस्थः पलं द्रुष्टुमशस्मृतः ॥ ७ ॥

अनेनैव तु मानेन तुलामारोपयेद्यदा ।

सर्वाऽन्वामानवाप्नोति निष्कामश्चेच्छिवो भवेत् ॥ ८ ॥

राज्यस्य कामुको यो वै पार्थिवानां य पूजया ।

तोषयेच्छङ्करं देवं दशकोट्या मुनीश्वराः ॥ ९ ॥

लिङ्गं शिवं तथा पुष्पमभाण्डं तद्गुलं तथा ।

अर्थितं अन्तेनैव जलधारां तथा पुनः ॥ १० ॥

प्रतिरूपं तथा मन्त्रं बिल्वीदलमनुत्तमम् ।

अथवा शतपत्रं यं कमलं वा तथा पुनः ॥ ११ ॥

शङ्खपुष्पैस्तथा प्रोक्तं विशेषेण पुरातनैः ।

सर्वकामफलं द्रिव्यं परत्रेहापि सर्वथा ॥ १२ ॥

धूपं दीपं यं नैवेद्यमर्घ्यं चारार्तिकं तथा ।

प्रदक्षिणां नमस्कारं क्षमापनविसर्जने ॥ १३ ॥

कृत्वा साङ्गं तथा भोज्यं कृतं येन भवेद्विड ।

तस्य वै सर्वथा राज्यं शङ्करः प्रददाति यं ॥ १४ ॥

प्रधान्यकामुको यो वै तदर्थनार्थयेत्पुमान् ।

कारागृहगतो यो वै लक्ष्मैवार्थयेद्भद्रम् ॥ १५ ॥

रोगग्रस्तो यदा स्याद्दे तदर्थनार्थयेच्छिवम् ।

कन्याकामो भवेद्यो वै तदर्थेन शिवं पुनः ॥ १६ ॥

विद्याकामस्तथा यः स्यात्तदर्थनार्थयेच्छिवम् ।

वाणीकामो भवेद्यो वै धृतेनैवार्थयेच्छिवम् ॥ १७ ॥

उष्याटनार्थं शत्रूणां तन्मितेनैव पूजनम् ।

मारणे वै तु लक्ष्णेण मोहने तु तदर्थतः ॥ १८ ॥

सामन्तानां जये शैव कोटिपूजा प्रशस्यते ।

राज्ञामयुतसङ्घ्यं यं वशीकरणकर्मणि ॥ १९ ॥

यशसे च तथा सङ्ख्या वालनाद्यैः सलस्रिका ।

मुक्तिकामोऽर्येच्छम्भुं पञ्चकोट्या सुभक्तितः ॥ २० ॥

ज्ञानार्थी पूजयेत्कोट्या शङ्करं लोक शङ्करम् ।

शिवदर्शनकामो वै तदर्धेन प्रपूजयेत् ॥ २१ ॥

तथा मृत्युञ्जयो जायः कामनाङ्गलरूपतः ।

पञ्चलक्षा जपा यर्हि प्रत्यक्षं तु भवेच्छिवः ॥ २२ ॥

लक्षेण भजते कश्चिद् द्वितीये जातिसम्भवः ।

तृतीये कामनालाभश्चतुर्थे तं प्रपश्यति ॥ २३ ॥

पञ्चमं च यदा लक्षं कृलं यच्छत्यसंशयम् ।

अनेनैव तु मन्त्रेण दशलक्षे कृलं भवेत् ॥ २४ ॥

मुक्तिकामो भवेद्यो वै दर्भैश्च पूजनं यरेत् ।

लक्षसङ्ख्या तु सर्वत्र ज्ञातव्या ऋषिसत्तम ॥ २५ ॥

आयुःकामो भवेद्यो वै दूर्वाभिः पूजनं यरेत् ।

पुत्रकामो भवेद्यो वै धत्तूरकुसुमैश्चरेत् ॥ २६ ॥

रक्तदण्डश्च धत्तूरः पूजने शुभदः स्मृतः ।

अगस्त्यकुसुमैश्चैव पूजकस्य मलदशः ॥ २७ ॥

भुक्तिमुक्तिफलं तस्य तुलस्या पूजयेद्यदि ।

अर्कपुष्पैः प्रतापश्च कुञ्जकल्लारकैस्तथा ॥ २८ ॥

जपाकुसुमपूजा तु शत्रूणां मृत्युदा स्मृता ।

रोगोच्यटनकानील करवीराणि वै क्रमात् ॥ २९ ॥

अन्युडैर्भूषणामिर्जत्या वालात्र संशयः ।

अतसीपुष्पकैर्दिवं विष्णुवल्ग्वभतामियात्... ३० ॥

शमीपत्रैस्तथा मुक्तिः प्राप्यते पुरुषेण च ।

मल्लिकाकुसुमैर्दत्तैः स्त्रियं शुभतरां शिवः ॥ ३१ ॥

यूषिकाकुसुमैः शस्तैर्गुलं नैव विमुच्यते ।

कर्णिकारैस्तथा वस्त्रसम्पत्तिर्जयते नृणाम् ॥ ३२ ॥

निर्गुण्डिकुसुमैर्लोके मनो निर्मलतां व्रजेत् ।

विल्वपत्रैस्तथा लक्षैः सर्वाङ्कामानवाप्नुयात् ॥ ३३ ॥

शृङ्गारदारपुष्पैस्तु वर्धते सुभसम्पदा ।
 ऋतुजातानि पुष्पाणि मुक्तिदानि न संशयः ॥ ३४ ॥
 राजिकाकुसुमानील शत्रूणां मृत्युदानि य ।
 अेषां लक्षं शिवे दद्याद्दाम्य विपुलं कृलम् ॥ ३५ ॥
 विद्यते कुसुमं तत्र यन्नैव शिववल्बलम् ।
 यम्पकं डेतकं डित्वा त्वन्यत्सर्वं समर्पयेत् ॥ ३६ ॥
 अतः परं य धान्यानां पूजने शङ्करस्य य ।
 प्रमाणां य कृलं सर्वं प्रीत्या शृणु य सत्तम ॥ ३७ ॥
 तन्दुलारोपणो नृणां लक्ष्मी वृद्धिः प्रजायते ।
 अम्भित्तविधौ विप्र सम्यग्भक्त्या शिवोपरि ॥ ३८ ॥
 षट्केनैव तु प्रस्थानां तदर्धेन तथा पुनः ।
 पलद्रयं तथा लक्षमानेन समुदाहृतम् ॥ ३९ ॥
 पूजां रुद्रप्रधानेन कृत्वा वस्त्रं सुसुन्दरम् ।
 शिवोपरि न्यसेत्तत्र तन्दुलार्पणमुत्तमम् ॥ ४० ॥
 उपरि श्रीकृलं त्वेकं गन्धपुष्पादिभिस्तथा ।
 रोपयित्वा य धूपादि कृत्वा पूजाकृलं भवेत् ... ४१ ॥
 प्रजापत्यद्रयं रौप्यमाषसङ्ख्या य दक्षिणा ।
 देया तदुपदेष्ट्रे ङि शक्त्या वा दक्षिणा मता ॥ ४२ ॥
 आदित्यसङ्ख्याया तत्र ब्राह्मणान्भोजयेत्ततः ।
 लक्षपूजा तथा जाता साङ्गय्य मन्त्रपूर्वकम् ॥ ४३ ॥
 शतमष्टोत्तरं तत्र मन्त्रे विधिरुदाहृतः ।
 तिलानां य पलं लक्षं मलापातकनाशनम् ॥ ४४ ॥
 अेकादशपलैरेव लक्षमानमुदाहृतम् ।
 पूर्ववत्पूजनं तत्र कर्तव्यं डितकाम्यया ॥ ४५ ॥
 भोज्या वै ब्राह्मणास्तस्मादत्र कार्या नरेण ङि ।
 मलापातकं द्रुपं तत्क्षणात्प्रश्रयति ध्रुवम् ॥ ४६ ॥
 यवपूजा तथा प्रोक्ता लक्षेण परमा शिवे ।

प्रस्थानामष्टकं यैव तथा प्रस्थार्धकं पुनः ॥ ४७ ॥

पलद्भययुतं तत्र मानमेतत्पुरातनम् ।

यवपूजा य मुनिभिः स्वर्गसौभ्यविवर्धिनी ॥ ४८ ॥

प्राजापत्यं ब्राह्मणानां कर्तव्यं य इलोप्सुभिः ।

गोधूमान्नैस्तथा पूजा प्रशस्ता शङ्करस्य वै ॥ ४९ ॥

सन्ततिर्वर्धते तस्य यद्वि लक्षावधिः कृता ।

द्रोणार्धेन भवेत्लक्षं विधानं विधिपूर्वकम् ॥ ५० ॥

मुद्गानां पूजने देवः शिवो यच्छति वै सुभम् ।

प्रस्थानां समडेनैव प्रस्थार्धेनाथवा पुनः ॥ ५१ ॥

पलद्भययुतेनैव लक्षमुक्तं पुरातनैः ।

ब्राह्मणाश्च तथा भोज्या रुद्रसङ्ख्याप्रमाणातः ॥ ५२ ॥

प्रियङ्गुपूजनादेव धर्माध्यक्षे परात्मनि ।

धर्मार्थकामा वर्धन्ते पूजा सर्वसुभावदा ॥ ५३ ॥

प्रश्नैडेन य तस्थोक्तं लक्षमेकं पुरातनैः ।

ब्रह्मभोजं तथा प्रोक्तमर्कसङ्ख्याप्रमाणातः ॥ ५४ ॥

राजिकापूजनं शम्भोः शत्रोर्मृत्युकरे स्मृतम् ।

सर्षपानां तथा लक्षं पलैर्विशतिसङ्ख्यया ॥ ५५ ॥

तेषां य पूजनादेव शत्रोर्मृत्युरुदाहृतः ।

आढकीनां दलैश्चैव शोभयित्वाथयेच्छिवम् ॥ ५६ ॥

वृता गौश्च प्रदातव्या बलीवर्दस्तथैव य ।

मरीचिसम्भवा पूजा शत्रोर्नाशकरी स्मृता ॥ ५७ ॥

आढकीनां दलैश्चैव रञ्जयित्वाथयेच्छिवम् ।

नानासुभकरी ह्येषा पूजा सर्वङ्गलप्रदा ॥ ५८ ॥

धान्यमानमिति प्रोक्तं मया ते मुनिसत्तम ।

लक्षमानं तु पुष्पाणां शङ्खु प्रीत्या मुनीश्वर ॥ ५९ ॥

प्रस्थानां य तथा यैकं शङ्खपुष्पसमुद्भवम् ।

प्रोक्तं व्यासेन लक्षं हि सूक्ष्ममानप्रदर्शिना ॥ ६० ॥

प्रस्थैरेकादशैर्जातिलक्षमानं प्रकीर्तितम् ।
 यूथिकायास्तथा मानं राजिकायास्तदर्धकम् ॥ ६१ ॥
 प्रस्थैर्विंशतिकैश्चैव मल्लिकामानमुत्तमम् ।
 तिलपुष्पैस्तथा मानं प्रस्थान्मूलं तथैव च ॥ ६२ ॥
 ततश्च त्रिगुणं मानं करवीरभवे स्मृतम् ।
 निर्गुण्डीकुसुमे मानं तथैव कथितं बुधैः ॥ ६३ ॥
 कर्णिकारे तथा मानं शिरीषकुसुमे पुनः ।
 बन्धुजुवे तथा मानं प्रस्थानं दशकेन च ॥ ६४ ॥
 छत्याधैर्विविधैर्मानं दृष्ट्वा कुर्याच्छिवार्यनम् ।
 सर्वकामसमुद्ध्यर्थं मुक्त्यर्थं कामनोज्जितः ॥ ६५ ॥
 अतः परं प्रवक्ष्यामि धारापूजाङ्गलं मङ्गलम् ।
 यस्य श्रवणमात्रेण कल्याणं जायते नृणाम् ॥ ६६ ॥
 विधानपूर्वकं पूजां कृत्वा भक्त्या शिवस्य वै ।
 पश्चात्तस्य जलधारा ङि कर्तव्या भक्तितत्परैः ॥ ६७ ॥
 ज्वरप्रलापशान्त्यर्थं जलधारा शुभावडा ।
 शतरुद्रियमन्त्रेण रुद्रस्थैकादशेन तु ॥ ६८ ॥
 रुद्रजाप्येन वा तत्र सूक्तेन पौरुषेण वा ।
 षडङ्गेनाथ वा तत्र मडामृत्युञ्जयेन च ॥ ६९ ॥
 गायत्र्या वा नमोऽन्तैश्च नामभिः प्रणवादिभिः ।
 मन्त्रैर्वाधागमोक्तैश्च जलधारादिकं तथा ॥ ७० ॥
 सुभसन्तानवृद्ध्यर्थं धारापूजनमुत्तमम् ।
 नानाद्रव्यैः शुभैर्दिव्यैः प्रीत्या सद्भस्मधारिणा ॥ ७१ ॥
 घृतधारा शिवे कार्या यावन्मन्त्रसङ्ग्रहम् ।
 तदा वंशस्य विस्तारो जायते नात्र संशयः ॥ ७२ ॥
 अथमयुतमन्त्रेण कार्यं वै शिवपूजनम् ।
 प्रमेढरोगशान्त्यर्थं प्राप्नुयात्तस्य मनेप्सितम् ।
 षण्ढत्वं यदादातस्तदा घृतसुपूजनम् ।
 ब्रह्मभोज्यं तथा प्रोक्तं प्राजापत्यं मुनीश्वरैः ॥ ७३ ॥

डेवलं दृग्धधारा य तदा कार्या विशेषतः ।
 शर्करामिश्रिता तत्र यदा बुद्धिजडो भवेत् ॥ ७४ ॥
 तस्या सञ्जायते ज्ञवसदृशी बुद्धिरुत्तमा ।
 यावन्मन्त्रायुतं न स्यात्तावद्भारप्रपूजनम् ॥ ७५ ॥
 यदा योश्चाटनं देहे जायते कारणं विना ।
 यत्र कुत्रापि वा प्रेम दृग्भं य परिवर्धितम् ॥ ७६ ॥
 स्वगृहे कलडो नित्यं यदा यैव प्रजायते ।
 तद्भारयां कृतायां वै सर्वं दृग्भं विलीयते ॥ ७७ ॥
 शत्रूणां तापनार्थं वै तैलधारा शिवोपरि ।
 कर्तव्या सुप्रयत्नेन कार्यसिद्धिर्भूवं भवेत् ॥ ७८ ॥
 वासितेनैव तैलेन भोगवृद्धिः प्रजायते ।
 सार्धपेणैव तैलेन शत्रुनाशो भवेद् ध्रुवम् ॥ ७९ ॥
 मधुना यक्षराजो वै गच्छेद्य शिवपूजनात् ।
 धारा येक्षुरसस्यापि सर्वानन्दकरी शिवे ॥ ८० ॥
 धारा गङ्गाजलस्यैव भुक्तिमुक्तिफलप्रदा ।
 अेताः सर्वाश्च याः प्रोक्ता मृत्यञ्जयसमुद्भवाः ॥ ८१ ॥
 तत्रायुतप्रमाणं हि कर्तव्यं तद्विधानतः ।
 कर्तव्यं ब्राह्मणानां य भोज्यं वै रुद्रसङ्घ्यया ॥ ८२ ॥
 अेतत्ते सर्वमाभ्यातं यत्पृष्टोऽहं मुनीश्वर ।
 अेतद्वै सहलं लोके सर्वकामहितावहम् ॥ ८३ ॥
 स्कन्दोमासहितं शम्भुं सम्पूज्य विधिना सह ।
 यत्कृलं लभते भक्त्या तद्गदामि यथाश्रुतम् ॥ ८४ ॥
 अत्र भुक्त्वाप्पिलं सौम्यं पुत्रपौत्रादिभिः शुभम् ।
 ततो याति मडेशस्य लोकं सर्वसुप्पावहम् ॥ ८५ ॥
 सूर्यकोटिप्रतीकाशैर्विमानैः सर्वकामगैः ।
 रुद्रकन्यासमाकीर्णैर्गेयवाधसमन्वितैः ॥ ८६ ॥
 कीडते शिवभूतश्च यावदाभूतसम्भवम् ।
 ततो मोक्षमवाप्नोति विज्ञानं प्राप्य याव्ययम् ॥ ८७ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंहितायां प्रथमभाष्ये सृष्टयुपाख्याने शिवपूजाविधानवर्णनं नाम
यतुर्दशोऽध्यायः ॥ २.१.१४ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

॥ द्वितीयायां रुद्रसंहितायां प्रथमः सृष्टिभाष्यः

२.१.१५. पञ्चदशोऽध्यायः । रुद्रावताराविर्भाववर्णनम् ।

नारद उवाच ।

विधे विधे महाभाग धन्यस्त्वं सुरसत्तम ।

श्राविताधाद्भुता शैवकथा परमपावनी ॥ १ ॥

तत्राद्भुता महादिव्या लिङ्गोत्पत्तिः श्रुता शुभा ।

श्रुत्वा यस्याः प्रभावं य दृग्भनाशो भवेद्विड ॥ २ ॥

अनन्तरं य यज्जातं माहात्म्यं यरितं तथा ।

सृष्टेश्चैव प्रकारं य कथय त्वं विशेषतः ॥ ३ ॥

ब्रह्मोवाच ।

सम्यक् पृष्टं य भवता यज्जातं तदनन्तरम् ।

कथयिष्यामि सङ्क्षेपाद्यथा पूर्वं श्रुतं मया ॥ ४ ॥

अन्तर्हिते तदा देवे शिवरूपे सनातने ।

अहं विष्णुश्च विप्रेन्द्र अधिक् सुभमाप्तवान् ॥ ५ ॥

मया य विष्णुना रूपं हंसवाराहयोस्तदा ।

संपृतं तु ततस्ताभ्यां लोकसर्गावनेच्छया ॥ ६ ॥

नारद उवाच ।

विधे ब्रह्मन् महाप्राज्ञ संशयो हृदि मे मडान् ।

कृपां कृत्वातुलां शीघ्रं तं नाशयितुमर्हसि ॥ ७ ॥

हंसवाराहयो रूपं युवाभ्यां य धृतं कथम् ।

अन्यद्वृषं विहायैव किमत्र वद कारणम् ॥ ८ ॥

सूत उवाच ।
 धृत्येतद्भयं श्रुत्वा नारदस्य महात्मनः ।
 स्मृत्वा शिवपदाम्भोजं ब्रह्मा सादरमब्रवीत् ॥ ८ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 उंसस्य योर्ध्वगामने गतिर्भवति निश्चला ।
 तत्त्वातत्त्वविवेकोऽस्ति जलदुग्धविभागावत् ॥ १० ॥
 अज्ञानज्ञानयोस्तत्त्वं विवेचयति उंसकः ।
 उंसरूपं धृतं तेन ब्रह्मणा सृष्टिकारिणा ॥ ११ ॥
 विवेको नैव लब्धश्च यतो उंसो व्यलीयत ।
 शिवस्वरूपतत्त्वस्य ज्योतिरूपस्य नारद ॥ १२ ॥
 सृष्टिप्रवृत्तिकामस्य कथं ज्ञानं प्रजायते ।
 यतो लब्धो विवेकोऽपि न मया उंसरूपिणा ॥ १३ ॥
 गमनेऽधो वराहस्य गतिर्भवति निश्चला ।
 धृतं वाराहरूपं हि विष्णुना वनचारिणा ॥ १४ ॥
 अथवा भवकल्पार्थं तद्रूपं हि प्रकल्पितम् ।
 विष्णुना च वराहस्य भुवनावनकारिणा ॥ १५ ॥
 यद्दिनं हि समाह्वयं तद्रूपं धृतवान्हरिः ।
 तद्दिनं प्रतिकल्पोऽसौ कल्पो वाराहसंज्ञकः ॥ १६ ॥
 तद्विष्णो वा यदा जाता तस्य रूपस्य धारणे ।
 तद्दिनं प्रतिकल्पोऽसौ कल्पो वाराहसंज्ञकः ॥ १७ ॥
 धृति प्रश्नोत्तरं दत्तं प्रस्तुतं शृणु नारद ।
 स्मृत्वा शिवपदाम्भोजं वक्ष्ये सृष्टिविधिं मुने ॥ १८ ॥
 अन्तर्हिते महादेवे त्वत्वं लोकपितामहः ।
 तदीयं वयनं कर्तुमध्यायन्ध्यानतत्परः ॥ १९ ॥
 नमस्कृत्य तदा शम्भुं ज्ञानं प्राप्य उरेस्तदा ।
 आनन्दं परमं गत्वा सृष्टिं कर्तुं मनो दधे ॥ २० ॥
 विष्णुश्चापि तदा तत्र प्रणिपत्य सदाशिवम् ।
 उपदिश्य य मां तात ह्यन्तर्धानमुपागतः ॥ २१ ॥

अहमाण्डाख्य बडिर्गत्वा प्राप्य शम्भोरनुग्रहम् ।
 वैकुण्ठनगरं गत्वा तत्रोवास उरिः सदा ॥ २२ ॥
 अहं स्मृत्वा शिवं तत्र विष्णुं वै सृष्टिकाम्यया ।
 पूर्वं सृष्टे जलं यख्य तत्राञ्जलिमुदाक्षिपम् ॥ २३ ॥
 अतोऽण्डमभवत्तत्र यतुर्विशतिसंज्ञकम् ।
 विराडूपमभूद्विप्र जलरूपमपश्यतः ॥ २४ ॥
 ततः संशयमापन्नस्तपस्तेपे सुदारुणम् ।
 द्वादशाब्दमहं तत्र विष्णुध्यानपरायणः ॥ २५ ॥
 तस्मिंश्च समये तात प्रादुर्भूतो उरिः स्वयम् ।
 मामुवाच महाप्रीत्या मद्गुणं संस्मृशन्मुदा ॥ २६ ॥
 विष्णुरुवाच ।
 वरं ब्रूहि प्रसन्नोऽस्मि नाट्यो विद्यते तव ।
 अहमन् शम्भुप्रसादेन सर्वं दातुं समर्थकः ॥ २७ ॥
 अहमोवाच ।
 युक्तमेतन्महाभाग दत्तोऽहं शम्भुना य ते ।
 तद्गुणं याचते मेऽद्य देहि विष्णो नमोऽस्तु ते ॥ २८ ॥
 विराडूपमिदं ज्येष्ठं यतुर्विशतिसंज्ञकम् ।
 न चैतन्यं भवत्याद्यौ जडीभूतं प्रदृश्यते ॥ २९ ॥
 प्रादुर्भूतो भवानद्य शिवानुग्रहतो हरे ।
 प्राप्तं शङ्करसम्भूत्या ज्येष्ठं चैतन्यमावह ॥ ३० ॥
 एत्युक्ते य महाविष्णुः शम्भोराज्ञापरायणः ।
 अनन्तरूपमास्थाय प्रविवेश तदण्डकम् ॥ ३१ ॥
 सडस्रशीर्षा पुरुषः सडस्राक्षः सडस्रपात् ।
 स भूमिं सर्वतः स्पृत्वा तदण्डं व्याप्तवानिति ॥ ३२ ॥
 प्रविष्टे विष्णुना तस्मिन्नाण्डे सम्यक्स्तुतेन मे ।
 सयेतनमभूदण्डं यतुर्विशतिसंज्ञकम् ॥ ३३ ॥
 पातालादिसमारभ्य सत्यलोकाधिपः स्वयम् ।
 राजते स्म उरिस्तत्र वैराजः पुरुषः प्रभुः ॥ ३४ ॥

કૈલાસનગરં રમ્યં સર્વોપરિવિરાજિતમ્ ।
 નિવાસાર્થં નિજસ્યૈવ પગ્ચવક્રન્નશ્ચકાર હ ॥ ૩૫ ॥
 બ્રહ્માણ્ડસ્ય તથા નાશે વૈકુણ્ઠસ્ય ચ તસ્ય ચ ।
 કદાચિદેવ દેવર્ષે નાશો નાસ્તિ તયોરિહ ॥ ૩૬ ॥
 સત્યં પદમુપાશ્રિત્ય સ્થિતોઽહં મુનિસત્તમ ।
 સૃષ્ટિકામોઽભવં તાત મહાદેવાણ્યા હ્યહમ્ ॥ ૩૭ ॥
 સિસૃક્ષોરથ મે પ્રાદુરભવત્પાપસર્ગકઃ ।
 અવિદ્યાપગ્ચકસ્તાત બુદ્ધિપૂર્વસ્તમોપમઃ । ૩૮ ॥
 તતઃ પ્રસન્નચિત્તોઽહમસૃજં સ્થાવરાભિધમ્ ।
 મુખ્યસર્ગં ચ નિઃસર્ગમધ્યાયં શમ્ભુશાસનાત્ ॥ ૩૯ ॥
 તં દૃષ્ટ્વા મે સિસૃક્ષોશ્ચ જ્ઞાત્વા સાધકમાત્મનઃ ।
 સર્ગોઽવર્તત દુઃખાઢ્યસ્તિર્થકસ્ત્રોતા ન સાધકઃ ॥ ૪૦ ॥
 તં ચાસાધકમાજ્ઞાય પુનશ્ચિન્તયતશ્ચ મે ।
 અભવત્સાત્ત્વિકઃ સર્ગ ઊર્ધ્વસ્ત્રોતા ઇતિ દ્રુતમ્ ॥ ૪૧ ॥
 દેવસર્ગઃ પ્રતિખ્યાતઃ સત્યોઽતીવ સુખાવહઃ ।
 તમપ્યસાધકં મત્વાઽચિન્તયં પ્રભુમાત્મનઃ ॥ ૪૨ ॥
 પ્રાદુરાસીત્તતઃ સર્ગો રાજસઃ શકુરાજ્ઞયા ।
 અર્વાકસ્ત્રોતા ઇતિ ખ્યાતો માનુષઃ પરસાધકઃ ॥ ૪૩ ॥
 મહાદેવાણ્યા સર્ગસ્તતો ભૂતાદિકોઽભવત્ ।
 ઇતિ પગ્ચવિદ્યા સૃષ્ટિઃ પ્રવૃત્તા વૈ કૃતા મયા ॥ ૪૪ ॥
 ત્રયઃ સર્ગાઃ પ્રકૃત્યાશ્ચ બ્રહ્મણઃ પરિકીર્તિતાઃ ।
 તત્રાદ્યો મહતઃ સર્ગો દ્વિતીયઃ સૂક્ષ્મભૌતિકઃ ॥ ૪૫ ॥
 વૈકારિકસ્તૃતીયશ્ચ ઇત્યેતે પ્રાકૃતાસ્ત્રયઃ ।
 એવં ચાષ્ટવિદ્યાઃ સર્ગાઃ પ્રાકૃતૈર્વૈકૃતૈઃ સહ ॥ ૪૬ ॥
 કૌમારો નવમઃ પ્રોક્તઃ પ્રાકૃતો વૈકૃતશ્ચ સઃ ।
 એષામવાન્તરો ભેદો મયા વક્તું ન શક્યતે ॥ ૪૭ ॥
 અલ્પત્વાદુપયોગસ્ય વચ્ચિ સર્ગ દ્વિજાત્મકમ્ ।
 કૌમારઃ સનકાદીનાં યત્ર સર્ગો મહાનભૂત્ ॥ ૪૮ ॥

सनकाद्याः सुता मे हि मानसा अल्पसम्भिताः ।
 महावैराग्यसम्पन्ना अबलवचग्य सुव्रताः ॥ ४८ ॥
 मयाज्ञामा अपि य ते संसारविमुग्धा बुधाः ।
 शिवध्यानैकमनसो न सृष्टौ यङ्किरे मतिम् ॥ ५० ॥
 प्रत्युत्तरं य तैर्दत्तं श्रुत्वाहं मुनिसत्तम ।
 अकार्षं क्रोधमत्युग्रं मोहमामश्च नारद ॥ ५१ ॥
 क्रुद्धस्य मोहितस्याथ विह्वलस्य मुने मम ।
 क्रोधेन भलु नेत्राभ्यां प्रापतन्नश्रुभिन्दवः ... पर ॥
 तस्मिन्नवसरे तत्र स्मृतेन मनसा मया ।
 प्रबोधितोऽहं त्वरितमागतेन हि विष्णुना ॥ ५३ ॥
 तपः कुरु शिवस्येति हरिणा शिक्षितोऽप्यहम् ।
 तपोऽकारी महद् घोरं परमं मुनिसत्तम ॥ ५४ ॥
 तपस्यतश्च सृष्ट्यर्थं भ्रुवोर्ध्वाणस्य मध्यतः ।
 अविमुक्ताभिधाद्देशात्स्वकीयान्मे विशेषतः ॥ ५५ ॥
 त्रिमूर्तीनां मलेशस्य प्रादुरासीद् घृणानिधिः ।
 अर्धुनारीश्वरो भूत्वा पूर्णाशः सकलेश्वरः ॥ ५६ ॥
 तमजं शङ्करं साक्षात्तेजोराशिमुमापतिम् ।
 सर्वज्ञं सर्वकर्तारं नीललोहितसंज्ञकम् ॥ ५७ ॥
 दृष्ट्वा नत्वा महाभक्त्या स्तुत्वाहं तु प्रहर्षितः ।
 अवोचं देवदेवेशं सृज त्वं विविधाः प्रजाः ॥ ५८ ॥
 श्रुत्वा मम वचः सोऽथ देवदेवो मलेश्वरः ।
 ससर्ज स्वात्मनस्तुत्यान् रुद्रो रुद्रगणान्-अडून ॥ ५९ ॥
 अवोचं पुनरेवेशं महारुद्रं मलेश्वरम् ।
 जन्ममृत्युभयाविष्टाः सृज देव प्रजा षति ॥ ६० ॥
 अवेवं श्रुत्वा महादेवो मद्रथः करुणानिधिः ।
 प्रहस्योवाच मां सद्यः प्रहस्य मुनिसत्तम ॥ ६१ ॥
 महादेव उवाच ।

जन्ममृत्युभयाविष्टा नाहं स्रक्ष्ये प्रजा विधे ।
 अशोभनाः कर्मवशा निमग्ना द्युभवादिधौ ॥ ६२ ॥
 अहं द्युभोदधौ मग्ना उद्धरिष्यामि य प्रजाः ।
 सम्यग् ज्ञानप्रदानेन गुरुमूर्तिपरिग्रहः ॥ ६३ ॥
 त्वमेव सृज द्युभाढ्याः प्रजाः सर्वाः प्रजापते ।
 मदाज्ञया न भद्धस्त्वं मायया सम्भविष्यसि ॥ ६४ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 धृत्युक्त्वा मां स भगवान्सुश्रीमानीललोहितः ।
 सगाणः पश्यतो मे हि द्रुतमन्तर्दधे हरः ॥ ६५ ॥
 एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंहितायां प्रथमभाण्डे सृष्ट्युपक्रमे रुद्रावताराविर्भाववर्णनं नाम
 पञ्चदशोऽध्यायः ॥ २.१.१५ ॥
 ॥ श्रीगणेशाय नमः ॥
 ॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥
 ॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥
 ॥ द्वितीयायां रुद्रसंहितायां प्रथमः सृष्टिभाण्डः

२.१.१६. षोडशोऽध्यायः । ब्रह्मनारदसंवादे सृष्टिवर्णनम् ।

ब्रह्मोवाच ।
 शब्दादीनि य भूतानि पञ्चीकृत्वाऽहमात्मना ।
 तेभ्यः स्थूलं नभो वायुं वह्निं चैव जलं महीम् ॥ १ ॥
 पर्वतांश्च समुद्रांश्च वृक्षादीनपि नारद ।
 कलादियुगपर्यन्तान्कालानन्यानवासृजम् ॥ २ ॥
 सृष्ट्यन्तानपरांश्चापि नाहं तुष्टोऽभवं मुने ।
 ततो ध्यात्वा शिवं साम्भं साधकानसृजं मुने ॥ ३ ॥
 मरीचिं च स्वनेत्राभ्यां लृट्याद् भृगुमेव च ।
 शिरसोऽङ्गिरसं व्यानात्पुलहं मुनिसत्तमम् ॥ ४ ॥
 उदानाञ्च पुलस्त्यं हि वसिष्ठं च समानतः ।
 कृतुं त्वपानाञ्छ्रोत्राभ्यामत्रिं दक्षं च प्राणतः ॥ ५ ॥

असृजं त्वां तदोत्सङ्गाच्छायायाः कर्मं मुनिम् ।
 सङ्कल्यादसृजं धर्मं सर्वसाधनसाधनम् ॥ ६ ॥
 अवेमेतानहं सृष्ट्वा कृतार्थः साधकोत्तमान् ।
 अत्नवं मुनिशार्दूल महादेवप्रसादतः ॥ ७ ॥
 ततो मदाज्ञया तात धर्मः सङ्कल्पसम्भवः ।
 मानवं रुपमापन्नः साधकैस्तु प्रवर्तितः ॥ ८ ॥
 ततोऽसृजं स्वगान्त्रेभ्यो विविधेभ्योऽमितासुतान् ।
 सुरासुरादिकांस्तेभ्यो दत्त्वा तां तां तनुं मुने ॥ ९ ॥
 ततोऽहं शङ्करेणाय प्रेरितोऽन्तर्गतेन ह ।
 द्विधा कृत्वात्मनो देहं द्विरुपश्चात्नवं मुने ॥ १० ॥
 अर्धेन नारी पुरुषश्चार्धेन सन्ततो मुने ।
 स तस्यामसृजद् द्वन्द्वं सर्वसाधनमुत्तमम् । ११ ॥
 स्वायम्भुवो मनुस्तत्र पुरुषः परसाधनम् ।
 शतरुपाभिधा नारी योगिनी सा तपस्विनी ॥ १२ ॥
 सा पुनर्मनुना तेन गृहीतातीव शोभना ।
 विवाहविधिना तातासृजत्सर्गं समैथुनम् ॥ १३ ॥
 तस्यां तेन समुत्पन्नस्तनयश्च प्रियव्रतः ।
 तथैवोत्तानपादश्च तथा कन्यात्रयं पुनः ॥ १४ ॥
 आकूतिर्देवदूतिश्च प्रसूतिरिति विश्रुताः ।
 आकूतिं रुचये प्रादात्कर्ममाय तु मध्यमाम् ॥ १५ ॥
 ददौ प्रसूतिं दक्षायोत्तानपादानुजां सुताम् ।
 तासां प्रसूतिप्रसवैः सर्वं व्याप्तं यरायरम् ॥ १६ ॥
 आकूत्यां य रुचेश्चात्तु द्वन्द्वं यज्ञश्च दक्षिणा ।
 यज्ञस्य जज्ञिरे पुत्रा दक्षिणायां य द्वादश ॥ १७ ॥
 देवदूत्यां कर्ममाय्यं बह्व्यो जाताः सुता मुने ।
 दक्षायजाताश्चतस्रश्च तथा पुत्र्यश्च विंशतिः ॥ १८ ॥
 धर्माय दत्ता दक्षेण श्रद्धाद्यास्तु त्रयोदश ।
 शृणु तासां य नामानि धर्मस्त्रीणां मुनीश्वर ॥ १९ ॥

श्रद्धा लक्ष्मीर्धृतिस्तुष्टिः पुष्टिर्मेधा तथा क्रिया ।
 बुद्धिर्लज्जा वसुः शान्तिः सिद्धिः कीर्तिस्त्रयोदश ॥ २० ॥
 ताभ्यां शिष्टा यवीयस्य अेकादश सुलोचनाः ।
 भ्यातिः सत्पथसम्भूतिः स्मृतिः प्रीतिः क्षमा तथा ॥ २१ ॥
 सन्नतिश्चानुडुपा य ङिर्जा स्वाडा स्वधा तथा ।
 भृगुर्भवो मरीचिश्च तथा यैवाङ्गिरा मुनिः ॥ २२ ॥
 पुलस्त्यः पुलहश्चैव ऋतुश्चर्षिवरस्तथा ।
 अन्रिर्वसिष्ठो वह्निश्च पितरश्च यथाक्रमम् ॥ २३ ॥
 भ्यातास्ता जगृहुः कन्या भृगवाधाः साधका वराः ।
 ततःसम्मूरितं सर्वं त्रैलोक्यं सयरायरम् ॥ २४ ॥
 अेवं कर्मानुडुपेण प्राणिनामम्बिकापतेः ।
 आज्ञया भडवो जाता असङ्ख्याता द्विजर्षभाः ॥ २५ ॥
 कल्पभेदेन दक्षस्य षष्टिः कन्याः प्रकीर्तिताः ।
 तासां दश य धर्माय शशिने समविंशतिम् ॥ २६ ॥
 विधिना दत्तवान्दक्षः कश्यपाय त्रयोदश ।
 यतस्रः परडुपाय ददौ ताक्ष्याय नारद ॥ २७ ॥
 भृगवङ्गिरः कृशाश्वेभ्यो द्वे द्वे कन्ये य दत्तवान् ।
 ताभ्यस्तेभ्यस्तु सञ्जाता भक्ती सृष्टिश्चरायरा ॥ २८ ॥
 त्रयोदशमितास्तस्मै कश्यपाय मडात्मने ।
 दत्ता दक्षेण याः कन्या विधिवन्मुनिसत्तम ॥ २९ ॥
 तासां प्रसूतिभिव्याप्तं त्रैलोक्यं सयरायरम् ।
 स्थावरं जङ्गमं यैव शून्यं नैव तु किञ्चन ॥ ३० ॥
 देवाश्च ऋषयश्चैव दैत्याश्चैव प्रजङ्गिरे ।
 वृक्षाश्च पक्षिणश्चैव सर्वे पर्वतवीरुधः ॥ ३१ ॥
 दक्षकन्याप्रसूतैश्च व्यासमेवं यरायरम् ।
 पातालतलमारभ्य सत्यलोकवधि ध्रुवम् ॥ ३२ ॥
 ब्रह्माण्डं सकलं व्याप्तं शून्यं नैव कदाचन ।

अेवं सृष्टिः कृता सम्यग्ब्रह्मणा शम्भुशासनात् ॥ ३३ ॥

सती नाम त्रिशूलाग्रे सदा रुद्रेण रक्षिता ।

तपोऽर्थं निर्मिता पूर्वं शम्भुना सर्वविषणुना ॥ ३४ ॥

सैव दक्षात्समुद्भूता लोकाकार्यार्थमेव य ।

लीलां यकार बभूवो भक्तोद्भरणलेतवे ॥ ३५ ॥

वामाङ्गो यस्य वैकुण्ठो दक्षिणाङ्गोऽलमेव य ।

रुद्रो हृदयज्ञो यस्य त्रिविधस्तु शिवः स्मृतः ॥ ३६ ॥

अलं विषणुश्च रुद्रश्च गुणास्त्रय उदाहृताः ।

स्वयं सदा निर्गुणश्च परब्रह्माव्ययः शिवः ॥ ३७ ॥

विषणुः सत्त्वं रजोऽलं य तमो रुद्र उदाहृतः ।

लोकाचारत धृत्येवं नामतो वस्तुतोऽन्यथा ॥ ३८ ॥

अन्तस्तमो बलिः सत्त्वो विषणु रुद्रस्तथा मतः ।

अन्तः सत्त्वस्तमो बाल्यो रजोऽलं सर्वथा मुने ॥ ३९ ॥

राजसी य सुरा देवी सत्त्वरूपा तु सा सती ।

लक्ष्मीस्तमोमयी ज्ञेया त्रिरूपा य शिवा परा ॥ ४० ॥

अेवं शिवा सती भूत्वा शङ्करेण विवाहिता ।

पितुर्यज्ञे तनुं त्यक्त्वा नादरात् स्वपदं ययौ ॥ ४१ ॥

पुनश्च पार्वती जाता देवप्रार्थनया शिवा ।

तपः कृत्वा सुविपुलं पुनः शिवमुपागता ॥ ४२ ॥

तस्य नामान्यनेकानि जातानि य मुनीश्वर ।

कालिका यण्डिका भद्रा यामुण्डा विजया जया ॥ ४३ ॥

जयन्ती भद्रकाली य दृग्वा भगवतीति य ।

कामाख्या कामदा ऋग्वा मृडानी सर्वमङ्गला ॥ ४४ ॥

नामधेयान्यनेकानि भुक्तिमुक्तिप्रदानि य ।

गुणकर्मनुरूपाणि प्रायशस्तत्र पार्वती ॥ ४५ ॥

गुणमय्यस्तथा देव्यो देवा गुणमयास्त्रयः ।

मिलित्वा विविधं सृष्टेश्चकृस्ते कार्यमुत्तमम् ॥ ४६ ॥

अेव सृष्टिप्रकारस्ते वर्णितो मुनिसत्तम ।
शिवाज्ञाया विरचितो ब्रह्माण्डस्य मयाप्पिलः ॥ ४७ ॥

परं ब्रह्म शिवः प्रोक्तस्तस्य उपास्त्रयः सुराः ।
अलं विष्णुश्च रुद्रश्च गुणभेदानुसृतः ॥ ४८ ॥

शिवया रभते स्वैरं शिवलोके मनोरमे ।
स्वतन्त्रः परमात्मा हि निर्गुणः सगुणोऽपि वै ॥ ४९ ॥

तस्य पूर्णावतारो हि रुद्रः साक्षाच्छिवः स्मृतः ।
कैलासे भवनं रभ्यं पञ्चवङ्गश्चकार उ ।
ब्रह्माण्डस्य तथा नाशे तस्य नाशोऽस्ति वै न हि ॥ ५० ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंहितायां प्रथमभाण्डे सृष्ट्युपक्रमे ब्रह्मनारदसंवादे सृष्टिवर्णनं नाम
षोडशोऽध्यायः ॥ २.१.१६ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥
॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥
॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥
॥ द्वितीयायां रुद्रसंहितायां प्रथमः सृष्टिभाण्डः

२.१.१७. सप्तदशोऽध्यायः । गुणानिधियस्त्रिवर्णनम् ।

सूत उवाच ।
एत्याकर्ण्य वचस्तस्य ब्रह्मणः स तु नारदः ।
पुनः पप्रच्छ तं नत्वा विनयेन मुनीश्वराः ॥ १ ॥
नारद उवाच ।
कदा गतो हि कैलासं शङ्करो भक्तवत्सलः ।
क्व वा सभित्वं तस्यासीत् कुबेरेण मलात्मना ॥ २ ॥
किं यकार उरस्तत्र परिपूर्णाः शिवाकृतिः ।
अेतत्सर्वं समाचक्ष्व परं कौतूहलं मम ॥ ३ ॥
ब्रह्मोवाच ।
शृणु नारद वक्ष्यामि यस्त्रितं शशिमौलिनः ।
यथा जगाम कैलासं सभित्वं धनदस्य च ॥ ४ ॥

असीत् काम्पिल्यनगरे सोमयाजिकुलोद्भवः ।
 दीक्षितो यज्ञदत्ताप्यो यज्ञविधाविशास्रदः ॥ ५ ॥
 वेदवेदाङ्गवित्प्राज्ञो वेदान्तादिषु दक्षिणः ।
 राजमान्योऽथ बहुधा वदान्यः कीर्तिभाजनः ॥ ६ ॥
 अग्निशुश्रूषणरतो वेदाध्ययनतत्परः ।
 सुन्दरो रमणीयाङ्गश्चन्द्रबिम्बसमाकृतिः ॥ ७ ॥
 आसीद् गुणनिधिर्नाम दीक्षितस्यास्य वै सुतः ।
 कृतोपनयनः सोऽष्टौ विधां जग्राह भूरिशः ॥
 अथ पित्रानभिज्ञातो धूतकर्मरतोऽभवत् । ८ ॥
 आद्यायादाय बहुशो धनं मातुः सकाशतः ।
 समदाद् धूतकारेभ्यो मैत्रीं तैश्च यकार सः ॥ ९ ॥
 सन्त्यक्तब्राह्मणायारः सन्ध्यास्नानपराज्जुषः ।
 निन्दको वेदशास्त्राणां देवब्राह्मणनिन्दकः ॥ १० ॥
 स्मृत्याथारविहीनस्तु गीतवाधविनोदभाक् ।
 नटपाभाण्डभाण्डैस्तु बह्वप्रेमपरम्परः ॥ ११ ॥
 प्रेरितोऽपि जनन्या स न ययौ पितुरन्तिकम् ।
 गृहकार्यान्तरव्याप्तो दीक्षितो दीक्षितायिनीम् ॥ १२ ॥
 यदा यदैव तां पृथ्छेदये गुणनिधिः सुतः ।
 न दृश्यते मया गेहे कल्याणि विदधाति किम् ॥ १३ ॥
 तदा तदेति सा भ्रूयाद्विदानीं स अर्हिरातः ।
 स्नात्वा समर्थ्य वै देवानेतावन्तमनेहसम् ॥ १४ ॥
 अधीत्याध्ययनार्थं स द्वित्रैर्मित्रैः समं ययौ ।
 अेकपुत्रेति तन्माता प्रतारयति दीक्षितम् ॥ १५ ॥
 न तत्कर्म य तद्दत्तं किञ्चिद्भेत्ति स दीक्षितः ।
 सर्वं केशान्तकर्मास्य यके वर्षेऽथ षोडशे ॥ १६ ॥
 अथो स दीक्षितो यज्ञदत्तः पुत्रस्य तस्य य ।
 गृहयोक्तेन विधानेन पाणिग्राहमकारयम् ॥ १७ ॥

प्रत्यङ् तस्य जननी सुतं गुणनिधिं मृदु ।
 शास्ति स्नेहार्द्रलृष्टया ङ्युपवेश्य स्म नारद ॥ १८ ॥
 ङोधनस्तेऽस्ति तनय स महात्मा पितेत्यलम् ।
 यद्वि ज्ञास्यति ते वृत्तं त्वां य मां ताऽधिष्यति ॥ १९ ॥
 आच्छाद्यामि ते नित्यं पितुरग्रे कुञ्चेष्टितम् ।
 लोकाभ्यान्धोऽस्ति ते तातः सदाचारैर्न वै धनैः ॥ २० ॥
 ब्राह्मणानां धनं तात सद्विद्या साधुसङ्गमः ।
 किमर्थं न करोषि त्वं स्वरुचिं प्रीतमानसः ॥ २१ ॥
 सच्छ्रोत्रियास्तेऽनूयाना दीक्षिताःसोमयाजिनः ।
 षति इद्विमिह प्रामास्तव पूर्वपितामहाः ॥ २२ ॥
 त्यक्त्वा द्रुवृत्तसंसर्गं साधुसङ्गरतो भव ।
 सद्विद्यासु मनो धेहि ब्राह्मणायारमायर ॥ २३ ॥
 तातानुवृषो वृषेण यशसा कुलशीलतः ।
 ततो न त्रपसे किं नः त्यज द्रुवृत्ततां स्वकाम् ॥ २४ ॥
 उन्विंशतिङोऽसि त्वमेषा ङोऽशवार्षिडी ।
 अेतां संवृणु सद्भृतां पितृभक्तियुतो भव ॥ २५ ॥
 भ्रशुरोऽपि हि ते मान्यः सर्वत्र गुणशीलतः ।
 ततो न त्रपसे किं नः त्यज द्रुवृत्ततां सुत ॥ २६ ॥
 मातुलास्तेऽतुलाः पुत्र विद्याशीलकुलादिभिः ।
 तेभ्योऽपि न विभेषि त्वं शुद्धोऽस्युभयवंशतः ॥ २७ ॥
 पश्यैतान्प्रतिवेशमस्थान्ब्राह्मणानां कुमारकान् ।
 गृडेऽपि शिष्यान्पश्यैतान्पितुस्ते विनयोचितान् ॥ २८ ॥
 राजापि श्रोष्यति यदा तव दृश्चेष्टितं सुत ।
 भ्रद्धां विहाय ते ताते वृत्तिलोपं करिष्यति ॥ २९ ॥
 बालचेष्टितमेवैतद् वदन्त्यद्यापि ते जनाः ।
 अनन्तरं करिष्यन्ति युक्तां दीक्षिततामिह ॥ ३० ॥
 सर्वेऽप्याक्षारयिष्यन्ति तव तातं य मामपि ।
 मातुश्चरित्रं तनयो धत्ते दृर्भाषिणैरिति ॥ ३१ ॥

पितापि ते न पापीयाञ्छ्रुतिस्मृतिपथानुगः ।
 तद्दुःखिलीनमनसो मम साक्षी भलेश्वरः ॥ ३२ ॥
 न यत्तुस्नातयापीड मुभं दृष्टस्य वीक्षितम् ।
 अलो बलीयांस विधिर्येन जातो भवानिति ॥ ३३ ॥
 प्रतिक्षां जनयेति शिक्ष्यमाणोऽतिदुर्मतिः ।
 न तत्याज य तद्धर्मं दुर्बोधो व्यसनी यतः ॥ ३४ ॥
 मृगयामद्यपैशुन्यानृतयौर्यदुरोदरैः ।
 स वारदारैर्व्यसनैरेभिः कोऽत्र न षण्डितः ॥ ३५ ॥
 यद्यन्मध्यगुले पश्येत्तत्तन्नीत्वा सुदुर्मतिः ।
 अर्पयेद् धूतकाराणां सकुप्यं वसनादिकम् ॥ ३६ ॥
 न्यस्तां रत्नमयीं गेले करस्य पितुर्गुर्मिकाम् ।
 योरथित्वैकदादाय दुरोदरकरेऽर्पयत् ॥ ३७ ॥
 दीक्षितेन परिज्ञातो दैवाद् धूतकृतः करे ।
 उवाच दीक्षितस्तं य कुतो लब्धा त्वयोर्मिका ॥ ३८ ॥
 पृष्टस्तेनाथ निर्बन्धादसकृत्तमुवाच सः ।
 मामाक्षिपसि विप्रोऽयैः किं मया यौर्यकर्मणा ॥ ३९ ॥
 लब्धा मुद्रा त्वदीयेन पुत्रेणैव समर्पिता ।
 मम मातुर्लुं पूर्वेषुर्जित्वा नीतो हि शाटकः ॥ ४० ॥
 न केवलं ममैवैतद्दुःखुलीयं समर्पितम् ।
 अन्येषां धूतकर्तृणां भूरि तेनार्पितं वसु ॥ ४१ ॥
 रत्नकुप्यदुकूलानि भृङ्गारप्रभृतीनि य ।
 भाजनानि विचित्राणि कांस्यताम्रमयानि य ॥ ४२ ॥
 नञ्जीकृत्य प्रतिदिनं बध्यते धूतकारिभिः ।
 न तेन सदृशः कश्चिदाक्षिको भूमिमण्डले ॥ ४३ ॥
 अद्यावधि त्वया विप्र दुरोदरशिरोमणिः ।
 कथं नाज्ञायि तनयोऽविनयानयकोविदः ॥ ४४ ॥
 एति श्रुत्वा त्रपाभारविनम्रतरकन्धरः ।

प्राप्त्य वाससा मौलिं प्राविशन्निजमन्दिरम् ॥ ४५ ॥

महापतिव्रतामस्य पत्नीं प्रोवाच तामथ ।

स दीक्षितो यज्ञदत्तः श्रौतकर्मपरायणः ॥ ४६ ॥

यज्ञदत्त उवाच ।

दीक्षितायनि कुत्रास्ति धूर्तो गुणानिधिः सुतः ।

अथ तिष्ठतु किं तेन क्व सा मम शुभोर्मिका ... ४७ ॥

अङ्गोद्धर्तनकाले या त्वया मेऽङ्गुलितो लृता ।

सा त्वं रत्नमयीं शीघ्रं तामानीय प्रयच्छ मे ॥ ४८ ॥

एति श्रुत्वाथ तद्वाक्यं भीता सा दीक्षितायनी ।

प्रोवाच स्नानमध्याह्नीं क्रियां निष्पाद्यन्त्यथ ॥ ४९ ॥

व्यग्रास्मि देवपूजार्थमुपडारादिकर्मणि ।

समयोऽयमतिक्रामेदतिथीनां प्रियातिथे ॥ ५० ॥

एदानीमेव पक्वान्नकरणव्यग्रया मया ।

स्थापिता भाजने क्वापि विस्मृतेति न वेद्म्यहम् ॥ ५१ ॥

दीक्षित उवाच ।

हं ह्येऽसत्पुत्रजननि नित्यं सत्यप्रभाषिणि ।

यदा यदा त्वां सम्मुखे तनयः क्व गतस्त्विति ॥ ५२ ॥

तदा तदेति त्वं भूयान्नाथेदानीं स निर्गतः ।

अधीत्याध्ययनार्थं य द्वित्रैर्मित्रैः सयुग्मभिः ॥ ५३ ॥

कुतस्ते शाटकः पत्नि माञ्जिष्ठो यो मयार्पितः ।

लम्बते योऽनिशं धाम्नि तथ्यं भूळि लयं त्यज ॥ ५४ ॥

साम्प्रतं नेक्ष्यते सोऽपि भृङ्गारो मणिमण्डितः ।

पट्टसूत्रमयी सापि त्रिपटी या मयार्पिता ॥ ५५ ॥

क्व दाक्षिणात्यं तत्कांस्यं गौडी ताम्रघटी क्व सा ।

नागदन्तमयी सा क्व सुषुप्तौतुकमञ्जिका ॥ ५६ ॥

क्व सा पर्वतदेशीया यन्द्रकान्तिरिवाद्भुता ।

दीपकव्यग्रहस्ताग्रालङ्कृता शालमञ्जिका ॥ ५७ ॥

किं भङ्गतेन कुलजे तुभ्यं कुष्याम्यहं वृथा ।

तदाभ्यवलरिष्येऽडमुपयंस्याम्यडं यदा ॥ ५८ ॥

अनपत्योऽस्मि तेनाडं दृष्टेन कुलदूषिणा ।

उत्तिष्ठानय पाथस्त्वं तस्मै दधां तिलाञ्जलिम् ॥ ५९ ॥

अपुत्रत्वं वरं नृणां कुपुत्रात्कुलपांसनात् ।

त्यजेद्रेकं कुलस्वार्थं नीतिरेषा सनातनी ॥ ६० ॥

स्नात्वा नित्यविधिं कृत्वा तस्मिन्नेवाहि कस्यचित् ।

श्रोत्रियस्य सुतां प्राप्य पाणिं जग्राड दीक्षितः ॥ ६१ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां प्रथमभाण्डे सृष्ट्युपाख्याने गुणानिधिसत्त्रिवर्णनं नाम
सप्तदशोऽध्यायः ॥ २.१.१७ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

॥ द्वितीयायां रुद्रसंछितायां प्रथमः सृष्टिभाण्डः

२.१.१८. अष्टादशोऽध्यायः । कैलाशगमनोपाख्याने गुणानिधिसद्गतिवर्णनम् ।

ब्रह्मोवाच ।

श्रुत्वा तथा स वृत्तान्तं प्राक्तनं स्वं विनिन्द्य य ।

काञ्चिद्दिशं समालोक्य निर्ययौ दीक्षिताङ्गजः ॥ १ ॥

किञ्चिद्वरं ततो गत्वा यज्ञदत्तात्मजः स हि ।

दृष्टो गुणानिधिस्तस्थौ गतोत्साहो विसर्जितः ॥ २ ॥

चिन्तामवाप मडतीं क्व यामि करवाणि किम् ।

नाडमभ्यस्तविद्योऽस्मि न यैवातिधनोऽस्यडम् ॥ ३ ॥

देशान्तरे यस्य धनं स सद्यः सुभमेधते ।

भयमस्ति धने यौरात्स विद्मः सर्वतो भवः ॥ ४ ॥

याजकस्य कुले जन्म कथं मे व्यसनं मडत् ।

अडो बलीयान्छि विधिर्भावि कर्मानुसन्धयेत् ॥ ५ ॥

बिक्षितुं नाधिगच्छामि न मे परिचितः क्वचित् ।

न य पार्श्वे धनं किञ्चित्किमत्र शरणं भवेत् ॥ ६ ॥

सदानभ्युदिते भानौ प्रसूर्मे मिष्टभोजनम् ।
दधादधात्र कं याये न येड जननी मम ॥ ७ ॥
ब्रह्मोवाच ।
एति चिन्तयतस्तस्य बहुशस्तत्र नारद ।
अतिदीनं तरोर्मूले भानुरस्तायलं गतः ॥ ८ ॥
अेतस्मिन्नेव समये कश्चिन्माडेश्वरो नरः ।
सडोपडारानादाय नगराद् बडिरभ्यगात् ॥ ९ ॥
नानाविधान्मडादिव्यान्स्वजनैः परिवारितः ।
समभ्यर्थितुमीशानं शिवरात्रावुपोषितः ॥ १० ॥
शिवालयं प्रविश्याथ स भक्तः शिवसक्तधीः ।
यथोचितं सुश्रितेन पूजयामास शङ्करम् ॥ ११ ॥
पञ्चान्नगन्धमाघ्राय यज्ञदत्तात्मजो द्विजः ।
पितृत्यक्तो मातृडीनः क्षुधितः स तमन्वगात् ॥ १२ ॥
एदमन्नं मया ग्राह्यं शिवायोपकृतं निशि ।
सुप्ते शैवजने दैवात्सर्वस्मिन्विविधं मडत् ॥ १३ ॥
एत्याशामवलम्ब्याथ द्वारि शम्भोरुपाविशत् ।
ददृशं च मडापूजां तेन भक्तेन निर्मिताम् ॥ १४ ॥
विधाय नृत्यगीतादि भक्ताः सुमाः क्षणे यदा ।
नैवेद्यं स तदादातुं भर्गागारं विवेश ड ॥ १५ ॥
दीपं मन्दप्रभं दृष्ट्वा पञ्चान्नवीक्षणाय सः ।
निजयैलाग्यलाद्वर्ति कृत्वा दीपं प्रकाश्य च ॥ १६ ॥
यज्ञदत्तात्मजः सोऽथ शिवनैवेद्यमादरात् ।
जग्राड सडसा प्रीत्या पञ्चान्नं बहुशस्ततः ॥ १७ ॥
ततः पञ्चान्नमादाय त्वरितं गच्छतो बडिः ।
तस्य पादतलाघातात्प्रसुमः कोऽप्यबुध्यत ॥ १८ ॥
कोऽयं कोऽयं त्वरापन्नो गृह्यतां गृह्यतामसौ ।
एति युडोश स जनो गिरा भयमडोय्यया ॥ १९ ॥
यावद्भयात्समागत्य तावत्स पुररक्षकैः ।

पलायमानो निहतः क्षणादन्यत्वमागतः ॥ २० ॥

अभक्षयस्य नैवेद्यं यज्ञादत्तात्मजो मुने ।

शिवानुग्रहतो नूनं भाविपुण्यबलान्न सः ॥ २१ ॥

मृतो बद्धः समागत्य पाशमुद्गरपाणिभिः ।

निनीषुभिः संयमनीं याम्यैः स विकटैर्भटैः ॥ २२ ॥

तावत्पारिषदाः प्राप्ताः किङ्किणीजालमालिनः ।

दिव्यं विमानमादाय तं नेतुं शूलपाणयः ॥ २३ ॥

शिवगणा उच्युः ।

मुञ्चतैनं द्विजं याम्या गणाः परमधार्मिकम् ।

दण्डयोग्यो न विप्रोऽसौ दग्धः सर्वाद्यसञ्चयः ॥ २४ ॥

एत्याकण्यवयस्ते छि यमराजगणास्ततः ।

महादेवगणानालुर्भूवुश्चकिता भृशम् ॥ २५ ॥

शम्भोर्गणानथालोक्य भीतैस्तैर्यमकिङ्करैः ।

अवादि प्रणतैरित्यं द्रुर्वृत्तोऽयं गणा द्विजः ॥ २६ ॥

यमगणा उच्युः ।

कुलाचारं प्रतीर्येष पित्रोर्वाक्यपराङ्मुषः ।

सत्यशौचपरिभ्रष्टः सन्ध्यास्नानविवर्जितः ॥ २७ ॥

आस्तां दूरेऽस्य कर्माणि शिवनिर्मात्यलङ्घकः ।

प्रत्यक्षतोऽत्र वीक्षध्वमस्पृश्योऽयं भवादृशाम् ॥ २८ ॥

शिवनिर्मात्यभोक्तारः शिवनिर्मात्यलङ्घकाः ।

शिवनिर्मात्यदातारः स्पर्शस्तेषां ङ्यपुण्यकृत् ॥ २९ ॥

विषमालोक्य वा पेयं श्रेयो वा स्पर्शनं परम् ।

सेवितव्यं शिवस्वं न प्राणैः कण्ठगतैरपि ॥ ३० ॥

यूयं प्रमाणां धर्मेषु यथा न य तथा वयम् ।

अस्ति येद्धर्मलेशोऽस्य गणास्तं शृणुमो वयम् ॥ ३१ ॥

एत्थं तद्वाक्यमाकर्ण्य याम्यानां शिवकिङ्कराः ।

स्मृत्वा शिवपदाभोजं प्रोचुः पारिषदास्तु तान् ॥ ३२ ॥

शिवकिङ्करा उच्युः ।

डिङ्कुराः शिवधर्मा ये सूक्ष्मास्ते तु भवाद्दृशैः ।
 स्थूललक्ष्यैः कथं लक्ष्या लक्ष्या ये सूक्ष्मदृष्टिभिः ॥ ३३ ॥
 अनेनानेनसा कर्म यत्कृतं शृणुतेऽतः ।
 यज्ञादत्तात्मजेनाथ सावधानतया गाणाः ॥ ३४ ॥
 पतन्ती लिङ्गाशिरसि दीपञ्छाया निवारिता ।
 स्वयैवाञ्चलतोऽनेन दत्त्वा दीपदशां निशि ॥ ३५ ॥
 अपरोऽपि परो धर्मो जातस्तत्रास्य डिङ्कुराः ।
 शृण्वतः शिवनामानि प्रसङ्गादपि गृह्यताम् ॥ ३६ ॥
 भक्तेन विधिना पूजा क्रियमाणा निरीक्षिता ।
 उपोषितेन भूतायामनेन स्थिरयेतसा ॥ ३७ ॥
 शिवलोकमयं ह्यद्य गन्तास्माभिः सदैव तु ।
 कञ्चित्कालं महाभोगाञ्छिष्यति शिवानुगः ॥ ३८ ॥
 कलिङ्गराजो भविता ततो निर्धूतकल्मषः ।
 अेष द्विजवरो नूनं शिवप्रियतरो यतः ॥ ३९ ॥
 अन्यत्किञ्चिन्न वक्तव्यं यूयं यात यथागतम् ।
 यमदूताः स्वलोकं तु सुप्रसन्नेन येतसा ॥ ४० ॥
 ब्रह्मभोवाय ।
 एत्याकल्पं वयस्तेषां यमदूता मुनीश्वर ।
 यथागतं ययुः सर्वे यमलोकं पराङ्मुखाः ॥ ४१ ॥
 सर्वं निवेदयामासुः शमनाय गाणा मुने ।
 तद्भक्तमादितः प्रोक्तं शम्भुदूतैश्च धर्मतः ॥ ४२ ॥
 धर्मराज उवाच ।
 सर्वे शृणुत मद्वाक्यं सावधानतया गाणाः ।
 तदेव प्रीत्या कुरुत मञ्छासनपुरुःसरम् ॥ ४३ ॥
 ये त्रिपुण्ड्रधरा लोके विभूत्या सितया गाणाः ।
 ते सर्वे परिहर्तव्या नानेतव्याः कदाचन ॥ ४४ ॥
 उद्धूलनकरा ये हि विभूत्या सितया गाणाः ।
 ते सर्वे परिहर्तव्या नानेतव्याः कदाचन ॥ ४५ ॥

शिववेशतया लोके येन केनापि उेतुना ।
 ते सर्वे परिहर्तव्या नानेतव्याः कदाचन ॥ ४६ ॥
 ये रुद्राक्षधरा लोके जटाधारिण्येव ये ।
 ते सर्वे परिहर्तव्या नानेतव्याः कदाचन ॥ ४७ ॥
 उपज्ज्वनहेतोश्च शिववेशधरा हि ये ।
 ते सर्वे परिहर्तव्या नानेतव्याः कदाचन ... ४८ ॥
 दम्भेनापि छलेनापि शिववेशधरा हि ये ।
 ते सर्वे परिहर्तव्या नानेतव्याः कदाचन ॥ ४९ ॥
 अवेमाज्ञापयामास स यमो निजकिङ्करान् ।
 मत्वा तथेति ते सर्वे तूष्णीमासञ्छुचिस्मिताः ॥ ५० ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 पार्षदैर्यमदूतेभ्यो मोक्षितस्त्विति स द्विजः ।
 शिवलोकं जगामाशु तैर्गणैः शुचिमानसः ॥ ५१ ॥
 तत्र भुक्त्वाभिलान्भोगान्संसेव्य च शिवाशिवौ ।
 अरिन्दमस्य तनयः कलिङ्गाधिपतेरभूत् ॥ ५२ ॥
 दम इत्यभिधानोऽबूच्छिवसेवापरायणः ।
 बालोऽपि शिशुभिः साकं शिवभक्तिं यकार सः ॥ ५३ ॥
 कृमाद्राज्यमवापाथ पितर्युपरते युवा ।
 प्रीत्या प्रवर्तयामास शिवधर्माश्च सर्वशः ॥ ५४ ॥
 नान्यं धर्मं स जानाति दुर्दमो भूपतिर्दमः ।
 शिवालयेषु सर्वेषु दीपदानादृते द्विज ॥ ५५ ॥
 ग्रामाधीशासमाडूय सर्वांस विषयस्थितान् ।
 इत्यमाज्ञापयामास दीपा देयाः शिवालये ॥ ५६ ॥
 अन्यथा सत्यमेवेदं स मे दण्ड्यो भविष्यति ।
 दीपदानाच्छिवस्तुष्टो भवतीति श्रुतीरितम् ॥ ५७ ॥
 यस्य यस्याभितो ग्रामं यावन्तश्च शिवालयाः ।
 तत्र तत्र सदा दीपो धोतनीयोऽविथारितम् ॥ ५८ ॥
 ममाज्ञामङ्गदोषेण शिरश्छेत्स्याभ्यसंशयम् ।

एति तद्भयतो दीपा दीमाः प्रतिशिवालयम् ॥ ५८ ॥

अनेनैव स धर्मैश्च यावज्जन्तुं धर्मो नृपः ।

धर्मद्विं मडतीं प्राप्य कालधर्मवशं गतः ॥ ६० ॥

स दीपवासनायोगाद् बलुन्दीपान्प्रदीप्य वै ।

अलकायाः पतिरभूद्रत्नदीपशिभाश्रयः ॥ ६१ ॥

अेवं कृत्वति कालेन शिवेऽल्पमपि यत्कृतम् ।

एति ज्ञात्वा शिवे कार्यं भजनं सुसुभार्थिभिः ॥ ६२ ॥

क्य स दीक्षितदायादः सर्वधर्मारतिः सदा ।

शिवालये दैवयोगाद्घातश्चोरयितुं वसु ॥

स्वार्थदीपदशोद्योतविद्गुणमौलितमोडरः । ६३ ॥

कलिद्गुणविषये राज्ञ्यं प्राप्तो धर्मरतिं सदा ।

शिवालये समुद्दीप्य दीपान्प्राग्वासनोदयात् ॥ ६४ ॥

क्यैषा द्विकपालपटवी मुनीश्वर विलोक्य ।

मनुष्यधर्मिणानेन साम्प्रतं येऽहं भुज्यते ॥ ६५ ॥

एति प्रोक्तं गुणानिघेर्यज्ञदत्तात्मजस्य हि ।

थरितं शिवसन्तोषं शृण्वतां सर्वकामदम् ॥ ६६ ॥

सर्वदेवशिवेनासौ सप्पित्वं य यथेयिवान् ।

तदध्यैकमना भूत्वा शृणु तात ब्रवीमि ते ॥ ६७ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां प्रथमभाण्डे सृष्ट्युपाख्याने कैलासगमनोपाख्याने

गुणानिघिसद्रतिवर्णनं नामाष्टादशोऽध्यायः ॥ २.१.१८ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

॥ द्वितीयायां रुद्रसंछितायां प्रथमः सृष्टिभाण्डः

२.१.१८. अेकोनविंशोऽध्यायः । कैलासगमनोपाख्याने कुबेरस्य शिवमित्रत्ववर्णनम् ।

ब्रह्मोवाच ।

पाप्मे कल्पे मम पुरा ब्रह्मणो मानसात्सुतात् ।

पुलस्त्याद्धिभ्रवा जज्ञे तस्य वैश्रवाणः सुतः ॥ १ ॥
 तेनेयमलका भुक्ता पुरी विश्वकृता कृता ।
 आराध्य त्र्यम्बकं देवमत्युग्रतपसा पुरा ॥ २ ॥
 व्यतीते तत्र कल्पे वै प्रवृत्ते मेघवाङ्मने ।
 याज्ञदत्तिरसौ श्रीमान् तपस्तेपे सुदुःसहम् ॥ ३ ॥
 भक्तिप्रभावं विज्ञाय शम्भोस्तदीपमात्रतः ।
 पुरा पुरारेः सम्प्राप्य काशिकां चित्रकाशिकाम् ॥ ४ ॥
 शिवैकादशमुद्गोध्य चित्तरत्नप्रदीपकैः ।
 अनन्यभक्तिस्नेहाढ्यस्तन्मयो ध्याननिश्चलः ॥ ५ ॥
 शिवैक्यं सुमहापात्रं तपोऽग्निपरिबृञ्जितम् ।
 कामकोधमहाविघ्नपतङ्गाघातवर्जितम् ॥ ६ ॥
 प्राणसंरोधनिर्वातं निर्मलं निर्मलैक्षणत् ।
 संस्थाप्य शास्त्रं लिङ्गं सद्भावकुसुमार्यितम् ॥ ७ ॥
 तावत्तताप स तपस्त्वगस्थिपरिशेषितम् ।
 यावद् बभूव तद्दर्भं वर्षाणामयुतं शतम् ॥ ८ ॥
 ततः सह विशालाक्ष्या देवो विश्वेश्वरः स्वयम् ।
 अलकापतिमालोक्य प्रसन्नेनान्तरात्मना ॥ ९ ॥
 लिङ्गे मनःसमाधाय स्थितं स्थाणुस्वरूपिणम् ।
 उवाच वरदोऽस्मीति तदायक्ष्वालकापते ॥ १० ॥
 उन्मील्य नयने यावत्स पश्यति तपोधनः ।
 तावद्दुधत्सहस्रांशुसहस्राधिकतेजसम् ॥ ११ ॥
 पुरो ददर्श श्रीकण्ठं यन्द्रयूऽमुमाधवम् ।
 तत्तेजः परिभूताक्षितेजः सम्मील्य लोचने ॥ १२ ॥
 उवाच देवदेवेशं मनोरथपदातिगम् ।
 निजाऽग्निदर्शने नाथ दृक्सामर्थ्यं प्रयच्छ मे ॥ १३ ॥
 अयमेव वरो नाथ यत्त्वं साक्षान्निरीक्ष्यसे ।
 किमन्येन वरोऽश नमस्ते शशिशेखर ॥ १४ ॥

ઇતિ તદ્વચનં શ્રુત્વા દેવદેવ ઉમાપતિઃ ।
 દદૌ દર્શનસામર્થ્યં સ્પૃષ્ટ્વા પાણિતલેન તમ્ ॥ ૧૫ ॥
 પ્રસાર્ય નયને પૂર્વમુમામેવ વ્યલોકયત્ ।
 તતોડસૌ યાજ્ઞદત્તિસ્તુ તત્સામર્થ્યમવાપ્ય ચ ॥ ૧૬ ॥
 શમ્ભોઃ સમીપે કા યોષિદેષા સર્વાડ્ગસુન્દરી ।
 અનયા કિં તપસ્તામં મમાપિ તપસોડધિકમ્ ॥ ૧૭ ॥
 અહો રૂપમહો પ્રેમ સૌભાગ્યં શ્રીરહો ભૃશમ્ ।
 ઇત્યવાદીદસૌ પુત્રો મુહુર્મુહુરતીવ હિ ॥ ૧૮ ॥
 કૂરદ્ગવીક્ષતે યાવત્પુનઃ પુનરિદં વદન્ ।
 તાવત્પુસ્ફોટ તન્નેત્રં વામં વામાવિલોકનાત્ ॥ ૧૯ ॥
 અથ દેવ્યબ્રવીદેવં કિમસૌ દુષ્ટતાપસઃ ।
 અસકુદ્ધીક્ષ્ય માં વક્તિ વદ ત્વં મે તપઃપ્રભામ્ ॥ ૨૦ ॥
 અસકુદ્ધક્ષિણેનાક્ષણા પુનર્મામેવ પશ્યતિ ।
 અસૂચમાનો મે રૂપપ્રેમસૌભાગ્યસમ્પદઃ ॥ ૨૧ ॥
 ઇતિ દેવીગિરં શ્રુત્વા પ્રહસ્ય પ્રાહ તાં પ્રભુઃ ।
 ઉમે ત્વદીયઃ પુત્રોડયં ન ચ કૂરેણ ચક્ષુષા ॥ ૨૨ ॥
 સમ્પશ્યતિ તપોલક્ષ્મીં તવ કિં ત્વધિવર્ણયિત્ ।
 ઇતિ દેવીં સમાભાષ્ય તમીશઃ પુનરબ્રવીત્ ॥ ૨૩ ॥
 વરાન્દદામિ તે વત્સ તપસાનેન તોષિતઃ ।
 નિધીનામથ નાથસ્ત્વં ગુહ્યકાનાં ભવેશ્ચરઃ ॥ ૨૪ ॥
 ચક્ષાણાં કિન્નરાણાં ચ રાજાં રાજા ચ સુપ્રત ।
 પતિઃ પુણ્યજનાનાં ચ સર્વેષાં ધનદો ભવ ॥ ૨૫ ॥
 મયા સખ્યં ચ તે નિત્યં વત્સ્યામિ ચ તવાન્તિકે ।
 અલકાં નિકષા મિત્ર તવ પ્રીતિવિવૃદ્ધયે ॥ ૨૬ ॥
 આગચ્છ પાદયોરસ્થાઃ પત તે જનની ત્વિયમ્ ।
 યાજ્ઞદત્તે મહાભક્ત સુપ્રસન્નેન ચેતસા ॥ ૨૭ ॥
 બ્રહ્મોવાચ ।
 ઇતિ દત્વા વરાન્દેવઃ પુનરાહ શિવાં શિવઃ ।

प्रसादं कुरु देवेशि तपस्विन्यङ्गज्जेऽत्र वै ॥ २८ ॥

छत्याक्षर्यं वयः शम्भोः पार्वती जगदम्बिका ।

अब्रवीद्वाङ्मदन्तिं तं सुप्रसन्नेन येतसा ॥ २९ ॥

दिव्युवाच ।

वत्स ते निर्मला भक्तिर्भवे भवतु सर्वदा ।

भवैकपिङ्गो नेत्रेण वामेन स्फुटितेन च ॥ ३० ॥

देवेन दत्ता ये तुभ्यं वराः सन्तु तथैव ते ।

कुबेरो भव नाम्ना त्वं मम रुपेर्षया सुत ॥ ३१ ॥

छति दत्त्वा वरान्देवो देव्या सङ्ग महेश्वरः ।

धनदायाविवेशाय धाम वैश्वेश्वराभिधम् ॥ ३२ ॥

छत्थं सभित्वं श्रीशम्भोः प्रापैष धनदः पुरम् ।

अलकान्निष्का यासीत्तैलासः शङ्करालयः ॥ ३३ ॥

छति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां प्रथमभाण्डे कैलासगमनोपाख्याने कुबेरस्य शिवमित्रत्ववर्णनं नामैकोनविंशोऽध्यायः ॥ २.१.१९ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

॥ द्वितीयायां रुद्रसंछितायां प्रथमः सृष्टिभाण्डः

२.१.२०. विंशोऽध्यायः । कैलासोपाख्याने शिवस्य कैलासगमनम् ।

ब्रह्मोवाच ।

नारद त्वं शृणु मुने शिवागमनमुत्तमम् ।

कैलासे पर्वतश्रेष्ठे कुबेरस्य तपोभवात् ॥ १ ॥

निधिपत्ववरं दत्त्वा गत्वा स्वस्थानमुत्तमम् ।

विचिन्त्य दृष्टि विश्वेशः कुबेरवरदायकः ॥ २ ॥

विध्यङ्गजस्वरूपो मे पूर्णः प्रलयकार्यकृत् ।

तद्रूपेण गमिष्यामि कैलासं गुह्यकालयम् ॥ ३ ॥

रुद्रो दृढयज्ञो मे छि पूर्णांशो ब्रह्म निष्कलः ।

उरिभ्रज्ज्वादिभिः सेव्यो मद्यन्निरो निरञ्जनः ॥ ४ ॥

तत्स्वरूपेण तत्रैव सुदृढभूत्वा विलास्यतम् ।

कुभेरस्य य वत्स्यामि कश्चिन्मि तपो मत् ॥ ५ ॥

एति सञ्चिन्त्य रुद्रोऽसौ शिवेच्छां गन्तुमुत्सुकः ।

ननाद तत्र ढक्कां स्वां सुगतिं नादृषिणीम् ॥ ६ ॥

त्रैलोक्यामानशो तस्या ध्वनिरुत्साहकारकः ।

आह्वानगतिसंयुक्तो विचित्रः सान्द्रशब्दकः ॥ ७ ॥

तश्छुत्वा विष्णुभ्रज्ज्वाद्याः सुराश्च मुनयस्तथा ।

आगमा निगमा मूर्ताः सिद्धा जग्मुश्च तत्र वै ॥ ८ ॥

सुरासुराद्याः सकलास्तत्र जग्मुश्च सोत्सवाः ।

सर्वेऽपि प्रमथा जग्मुर्यत्र कुत्रापि संस्थिताः ॥ ९ ॥

गणपाश्च महाभागाः सर्वलोकनमस्कृताः ।

तेषां सङ्ख्यामहं वस्मि सावधानतया शृणु ॥ १० ॥

अभ्ययाच्छृणुष्वर्णश्च गणकोट्या गणेश्वरः ।

दशभिः डेकराक्षश्च विकृतोऽष्टाभिरेव य ॥ ११ ॥

यतुः षष्ट्या विशाभश्च नवभिः पारियात्रकः ।

षड्भिः सर्वान्तकः श्रीमान्दुन्दुभोऽष्टाभिरेव य ॥ १२ ॥

जालङ्गो हि द्वादशभिः कोटिभिर्गणपुङ्गवः ।

सप्तभिः समदः श्रीमाँस्तथैव विकृताननः ॥ १३ ॥

पञ्चभिश्च कपाली हि षड्भिः सन्दारकः शुभः ।

कोटिकोटिभिरेवेह कण्डुकः कुण्डकस्तथा ॥ १४ ॥

विष्टम्भोऽष्टाभिरगमदष्टभिश्चन्द्रतापनः । १५ ॥

महाकेशः सडस्रेण कोटीनां गणपो वृतः । १६ ॥

कुण्डो द्वादशभिर्वाहस्तथा पर्वतकः शुभः ।

कालश्च कालकश्चैव महाकालः शतेन वै ॥ १७ ॥

अग्निः शतकोट्या वै कोट्याभिमुष्ण एव य ।

आदित्यमूर्धा कोट्या य तथा यैव घनावहः ॥ १८ ॥

सत्राडश्च शतेनैव कुमुदः कोटिभिस्तथा ।
अमोघः कोडिलश्चैव कोटिकोट्या सुमन्त्रकः ॥ १८ ॥
काकपादोऽपरः षष्ट्या षष्ट्या सन्तानकः प्रभुः ।
मडाबलश्च नवभिर्मधुपिङ्गश्च पिङ्गलः ॥ २० ॥
नीलो नवत्या देवेशं पूर्वाभद्रस्तथैव य ।
कोटीनां यैव समानां यतुर्वङ्गो मडाबलः ॥ २१ ॥
कोटिकोटिसडस्त्राणां शतैर्विशतिभिर्वृतः ।
तत्राजगाम सर्वेशः कैलासगमनाय वै ॥ २२ ॥
काष्ठागूढश्चतुःषष्ट्या सुकेशो वृषभस्तथा ।
कोटिभिः समभिश्चैत्रो नकुलीशस्त्वयं प्रभुः ॥ २३ ॥
लोकान्तकश्च दीमात्मा तथा दैत्यान्तकः प्रभुः ।
देवो भृङ्गी रिटिः श्रीमान्देवदेवप्रियस्तथा ॥ २४ ॥
अशनिर्भानुकश्चैव यतुःषष्ट्या सनातनः ।
नन्दीश्वरो गणधीशः शतकोट्या मडाबलः ॥ २५ ॥
अते यान्ये च गणपा असङ्ख्याता मडाबलाः ।
सर्वे सडस्त्रस्तथाश्च जटामुकुटधारिणः ॥ २६ ॥
सर्वे यन्द्रावतंसाश्च नीलकण्ठास्त्रिलोचनाः ।
डारकुण्डलकेयूरमुकुटाद्यैरलङ्कृताः ॥ २७ ॥
ब्रह्मेन्द्रविष्णुसङ्काशा अणिमादिगाणैर्वृताः ।
सूर्यकोटिप्रतीकाशास्तत्राजगमुर्गणेश्वराः ॥ २८ ॥
अते गणाधिपाश्चान्ये मडात्मानोऽमलप्रभाः ।
जग्मुस्तत्र मडाप्रीत्या शिवदर्शनलालसाः ॥ २९ ॥
गत्वा तत्र शिवं दृष्ट्वा नत्वा यङ्कुः परां नुतिम् ।
सर्वे साञ्जलयो विष्णुप्रमुष्णा नतमस्तकाः ॥ ३० ॥
धृति विष्णुवादिभिः सार्धं मडेशः परमेश्वरः ।
कैलासमगमत्प्रीत्या कुबेरस्य मडात्मनः ॥ ३१ ॥
कुबेरोऽप्यागतं शम्भुं पूजयामास सादरम् ।
भक्त्या नानोपहारैश्च परिवारसमन्वितः ॥ ३२ ॥

ततो विष्ववादिकान्देवान्गाणान्शान्थानपि ध्रुवम् ।
 शिवानुगांसमानर्थं शिवतोषणोत्तवे ॥ ३३ ॥
 अथ शम्भुः समालिङ्ग्य कुबेरं प्रीतमानसः ।
 मूर्ध्नि याद्वाय सन्तस्थावलकां निकषाम्बिदैः ॥ ३४ ॥
 शशास विश्वकर्माणं निर्माणार्थं गिरौ प्रभुः ।
 नानाभक्तनिवासाय स्वपरेषां यथोचितम् ॥ ३५ ॥
 विश्वकर्मा ततो गत्वा तत्र नानाविधां मुने ।
 रथनां रथयामास द्रुतं शम्भोरनुज्ञया ॥ ३६ ॥
 अथ शम्भुः प्रमुदितो हरिप्रार्थनया तदा ॥ ३७ ॥
 कुबेरानुग्रहं कृत्वा ययौ कैलासपर्वतम् ।
 सुमुहूर्ते प्रविश्यासौ स्वस्थानं परमेश्वरः ॥ ३८ ॥
 अकरोदभिलान्प्रीत्या सनाथान्भक्तवत्सलः ।
 अथ सर्वे प्रमुदिता विष्वुप्रभृतयः सुराः ।
 भुनयन्नापरे सिद्धा अभ्यषिञ्चन्मुदा शिवम् । ३९ ॥
 समानर्थुः क्मात्सर्वे नानोपायनपाणयः ।
 नीराजनं समाकार्पुर्मखोत्सवपुरःसरम् ॥ ४० ॥
 तदासीत्सुमनोवृष्टिर्भङ्गलायतना मुने ।
 सुप्रीता ननुतुस्तत्राप्सरसो गानतत्पराः ॥ ४१ ॥
 जयशब्दो नमः शब्दस्तत्रासीत्सर्वसंस्कृतः ।
 तदोत्साहो मडानासीत्सर्वेषां सुभवर्धनः ॥ ४२ ॥
 स्थित्वा सिंहासने शम्भुर्विरराजाधिकं तदा ।
 सर्वैः संसेवितोऽभीक्ष्णं विष्ववाद्यैश्च यथोचितम् ॥ ४३ ॥
 अथ सर्वे सुराद्याश्च तुष्टुवस्तं पृथक्पृथक् ।
 अथ्याम्बिवाग्भिरिष्टाभिः शकरं लोकशङ्करम् ॥ ४४ ॥
 प्रसन्नात्मा स्तुतिं श्रुत्वा तेषां कामान्ददौ शिवः ।
 मनोभिलषितान्प्रीत्या वरान्सर्वेश्वरः प्रभुः ॥ ४५ ॥
 शिवाज्ञयाथ ते सर्वे स्वं स्वं धाम ययुर्मुने ।

प्राप्तकामाः प्रमुदिता अलं य विष्णुना सल ॥ ४६ ॥
 उपवेश्यासने विष्णुं मां य शम्भुरुवाय ल ।
 बहु सम्बोध्य सुप्रीत्यानुगृह्य परमेश्वरः ॥ ४७ ॥
 शिव उवाच ।
 उे उरे उे विधे तातौ युवां प्रियतरौ मम ।
 सुरोत्तमौ त्रिजगतोऽवनसर्गकरौ सदा ॥ ४८ ॥
 गच्छतं निर्भयं नित्यं स्वस्थानं य मदाज्ञया ।
 सुभ्रप्रदातालं वै वां विशेषात्प्रेक्षकः सदा ॥ ४९ ॥
 इत्याकर्ण्य वयः शम्भोः सुप्राण्य तदाज्ञया ।
 अलं उरिश्च स्वं धामागमाव प्रीतमानसौ ॥ ५० ॥
 तदानीमेव सुप्रीतः शङ्करो निधिपं मुदा ।
 उपवेश्य गृहीत्वा तं कर आल शुभं वयः ॥ ५१ ॥
 तव प्रेम्णा वशीभूतो मित्रतामगमं सभे ।
 स्वस्थानं गच्छ विभयः सहायोऽलं सदानघ ॥ ५२ ॥
 इत्याकर्ण्य वयः शम्भोः कुबेरः प्रीतमानसः ।
 तदाज्ञया स्वकं धाम जगाम प्रमुदान्वितः ॥ ५३ ॥
 स उवास गिरौ शम्भुः कैलासे पर्वतोत्तमे ।
 सगणो योगनिरतः स्वच्छन्दो ध्यानतत्परः ॥ ५४ ॥
 क्वचिद्ध्यौ स्वमात्मानं क्वचिद्योगरतोऽभवत् ।
 इतिहासं गणान्प्रीत्यावादीत्स्वच्छन्दमानसः ॥ ५५ ॥
 क्वचिद्वैलासकुधरसुस्थानेषु मलेश्वरः ।
 विजडार गणैः प्रीत्या विविधेषु विडारवित् ॥ ५६ ॥
 इत्थं रुद्रस्वःपुण्ड्रसौ शङ्करः परमेश्वरः ।
 अकार्षीत्स्वगिरौ लीला नाना योगिवरोऽपि यः ॥ ५७ ॥
 नीत्वा कालं कियन्तं सोऽपत्नीकः परमेश्वरः ।
 पश्चादवाप स्वां पत्नीं दक्षपत्नीसमुद्भवाम् ॥ ५८ ॥
 विजडार तथा सत्या दक्षपुत्र्या मलेश्वरः ।
 सुभी बभूव देवर्षे लोकाचारपरायणः ॥ ५९ ॥

एतत् रुद्रावतारस्ते वर्णितोऽयं मुनीश्वर ।

कैलासागमनं यास्य सभित्वं निधिपस्य हि ॥ ६० ॥

तदन्तर्गतलीलापि वर्णिता ज्ञानवर्धिनी ।

एतामुत्र य या नित्यं सर्वकामकृलप्रदा ॥ ६१ ॥

एतां कथां पठेद्यस्तु शृणुयाद्वा समाहितः ।

एतद् भुक्तिं समासाद्य लभेन्भुक्तिं परत्र सः ॥ ६२ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंहितायां प्रथमखण्डे सृष्ट्युपाख्याने कैलासोपाख्याने शिवस्य कैलासगमनं नाम विंशोऽध्यायः ॥ २.१.२० ॥

॥ एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयरुद्रसंहितायां प्रथमः सृष्टिखण्डः समाप्तः ॥ २.१ ॥

——
Shri Shiva Mahapurānam 21 Rudra Samhita Srishtikhandah
pdf was typeset on January 23, 2026

——
Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

